

DEVET ZLATNIH PRASIĆA

MIJAILOVIC DRAGAN

DILECTUS MAGNUS

*“O KAD BI JA I VI, PRIJATELJI MOJI, BILI UVEK ZAUZETI
TAKVIM MISLIMA, KOJE BI BEZ USTEZANJA I STIDA SMELI
POKAZATI U OGLEDALU”*

POSVECENO:

MOJOJ LU SALOME

PREDGOVOR

Kada sam završio pisanje ove knjige, ili "bajke za odrasle" kako sam je nazvao, pre nego što sam "rukopis" ponudio izdavacu, dao sam ga nekolicini mojih prijatelja da ga procitaju. Reakcija je bila bas onakva kakvu sam i ocekivao: "mnogi ce se prepoznati"..."imaces problema"..."napadace te"..."dodirnuo si pogresnu temu"..."uvredices mnoge"..."tuzice te neko"..."ovo nece hteti niko da ti objavi"..."i slicno. Bas iz tog razloga sam im i dao da procitaju knjigu, da vidim kako ce reagovati vecina citalaca iste. A na osnovu toga i napisao ovaj mali predgovor.

Ne brinem se za to sto ce me neko napadati ili ce se mozda prepoznati-njihova stvar. Bitno mi je da "bajka" ne bude pogresno shvacena i da uverim citaoce da nikoga nisam imao nameru da uvredim, osim ako se istina moze smatrati uvredom. Svi dogadjaji su, naravno, izmisljeni kao i sve licnosti, osim tri dogadjaja i tri licnosti. Medjutim, njihova imena sam "iskoristio" na nacin kojim ne mogu da se dovedu u vezu sa dogadjajima u ovoj "bajci", kao sto sam i dogadjaje, koji su istorijski povezani sa njima, "iskoristio" na nacin kojim ne mogu da se dovedu u vezu sa njihovim imenima. Samo su mi bili "dobra osnova" za veliki deo knjige. Radi se dakle, o istorijskim licnostima...o Ilji, Ivanu i Aleksanderu. Prezimena im necu pominjati, bas iz razloga da ne bi izgledalo da sam ove tri licnosti i njihova dela zloupotrebio...vecina citalaca ce ih i ovako prepoznati.

A da bi citaocima bilo jasno o kome se radi i kako bi se uverili da zaista nisam imao nameru da od ovih ljudi ali i onih izmisljenih likova u "bajci", pravim "aveti proslosti i buducnosti" ...i da bi uopste shvatili knjigu u celosti, kao i to, da me ne bi pogresno razumeli da sam "udario" na jedan narod, jednu

rasu ili vise njih, ili na neke institucije,pa cak i samu veru,morali bi da za citanje ove bajke imaju izvesno “predznanje”,ili da ga steknu pre[ili posle] citanja knjige.

Knjigu sigurno nece shvatiti,i imace potpuno pogresno misljenje o mojim namerama ,svi oni koji ne poznaju dovoljno Bibliju,istoriju covecanstva i istoriju biologskih nauka[medicine i genetike narocito]. Za one koji zele da procitaju i razumeju knjigu,a nemaju ovo predznanje,mogu preporuciti da procitaju one delove Biblije,i upoznaju onaj deo istorije i medicine,koji su u direktnijoj vezi sa temom knjige,pa ce im i to biti sasvim dovoljno.

Dakle...knjigu nemojte citati,sve dok ne procitate iz Biblije –“knjigu postanja” i “knjigu izlaska”[prva i druga knjiga Mojsijeva],Otkrovenje Jovanovo...potom,dok bar donekle ne upoznate istoriju Evrope u dvadesetom veku...i na kraju,dok se ne upoznate sa radovima tri ranije pomenuta “naucnika”[Rusija,pocetak dvadesetog veka].

Mada,kada malo bolje razmislím...mozda bi bilo daleko zanimljivije da krenete obrnutim redosledom...da procitate knjigu[“bajku”],shvatite je na svoj nacin,a tek kasnije procitate i upoznate gore navedene oblasti i delove Biblije.

Povezanost sa pomenute tri oblasti nije direktna,naravno,one su samo pomogle ovom piscu da kroz pronadjene slicnosti u njima isprica svoju pricu!

Autor

Arvin nevoljno ustade sa kreveta i pridje policama na kojoj su stajale neuredno razbacane knjige.

-Opet ustajete iz kreveta! – uzviknu Arvinova mlada kucepaziteljka ulazeci u sobu,noseci solju caja u rukama.

- Nemam vise groznicu,dobro mi je. Trazim neku knjigu da citam,lezanje i dosada me ubise.-odgovori Arvin

- Doktor je rekao da morate biti disciplinovani,ne smete ustajati iz kreveta bar jos sedam dana. Hocete da Vam se bolest opet vrati. Treba da spavate sto vise.

- Samo da nadjem bilo sta zanimljivo,vracam se,ne brini. Ne dolazi mi san na oci,citanje ce me uspavati,nadam se. Koliko si vec dugo u ovoj kuci Lina...pet-
sest godina?-upita je Arvin

-U oktobru ce biti punih sedam godina. Dosla sam ovde kada ste vi imali samo petnaest godina.

- I jos uvek mi persiras! A mladji sam od tebe pet godina. Ocu ne persiras,gazda je kuce i stariji je mnogo od tebe. Molim te,ophodi se tako i prema meni. Toliko si dugo ovde da u tebi vidim sestru,a ne kucepaziteljku.

-Razumem. Onda kao sestra smem i da ti naredim da se vratis u krevet i popijes ovaj caj dok je vruc.

- Evo...samo prokletu knjigu da nadjem...

Arvin je tumarao po knjigama,gundjajuci tiho da ih je vec sve procitao po nekoliko puta.

-Izbacio si na desetine knjiga sa tih polica,govoreci da ti ne trebaju jer su to dedine dosadne stare knjige. Kladam se da ni jednu od njih nisi procitao.

-Samo su pravile guzvu. Erazmo nikada nije imao ukusa za dobru knjigu. Ostavio sam ovde samo one naucne. Jos su u podrumu,ili si ih bacila?

-U podrumu su,ali ko zna gde,sto puta sam ih premestala. Robert bi poludeo da sam ih bacila. Verovatno su ih misevi vec uveliko izgrickali.

-Idi pogledaj,molim te...ako nadjes bilo sta,donesi mi...citacu i bajke,samo da mi nesto otera dosadu i donese san.

Lina poslusa mladog gazdu,ode u podrum i posle duge potrage po mracnim coskovima podruma,nadje jednu citavu knjigu.

-Trazio si bajku,evo ti je...nista drugo nisam nasla.-rece Lina ulazeci opet u sobu.

-Devet malih prasica? Ha,ha,ha...stvarno bajka...nemoguca si. Cudi me da ovu nisam ostavio za moju buducu decu. Nikada nisam cuo za ovu bajku...ti? Hajde bas da vidim.-rece Arvin sa osmehom,vracajuci se u krevet.

- Nisam ni ja nikada cula. Verovatno opet neka o dobrim malim prasicima i zlom vuku. Bar ce te uspavati kao bebu. Ispricaces mi je ako ti se bude dopala?

- Hocu,ali pod uslovom da me sutra pustis da malo izadjem napolje,dok otac ne bude tu.

- Od toga nema nista. Radije cu je sama procitati.

-Pobeci cu kroz prozor. Ako me uspava za pola sata,znaci da je dosadna.
Slobodno mi je uzmi iz ruku i nosi je.

Otvorio je prvu stranicu...nasmejao se i poceo da cita...

BAJKA ZA ODRASLE

“Narastaj jedan odlazi i drugi dolazi,a zemlja stoji uvek. Sunce izlazi i zalazi i opet hita na mesto svoje odakle izlazi. Vetar ide na jug i obrce se na sever,ide jednako obrcuci se i u obrtanju svom vraca se. Sve reke teku u more,i more se ne prepunja,odakle teku reke,onamo se vracaju da opet teku. Sve je cudno,da covek ne moze iskazati,oko se ne moze nagledati,niti se uho moze naslusati. Sto je bilo to ce biti,sto se cinilo to ce se ciniti,i nema nista novo pod suncem. Ima li sta za sto bi ko rekao : Vidi,to je novo? Vec je bilo za vekova koji su bili pre nas. Ne pominje se sto je pre bilo,ni ono sto ce posle biti nece se pominjati u onih koji ce posle nastati.”

[Knjiga propovednika-prolog]

SADRZAJ:

KAMELEON-

PROGON-

JARAHON-

MIRANSKA ZEMLJA-

ROPSTVO-

RAT U AUREPU-

IZLAZAK-

SAVEZ I RASKOL-

RASTANAK I OSNIVANJE NOVIH ZEMALJA-

RODOSLOVI I RELIGIJE-

SARAHOV PLAN-

NAPAD-

POTRAGA-

RAT-

USPON ILJAHONACA-

NOVI ALEKSANDRION-

POBEDA I PRONALAZAK BOGOVA-

PAD I ZLO-

JAHAČI-

DRUGI DOLAZAK-

NOVI JARAHON-

KAMELEON

A posle cetrdeset dana otvori Jarah prozor na ladji,koji bese nacinio,i ispusti kameleona plave boje,Miranovog ljubimca iz detinjstva,koji je jednako odlazio i vracao se sve dok nije postao braon,sto je bio znak da se voda povukla i da se pojavilo suvo kopno.

Tada rece Bog Jarahu:-Izadji iz ladje ti i zena tvoja i sinovi tvoji i zene sinova tvojih sa tobom,sve zivotinje sto su sa tobom od svakoga tela,ptice i stoku i sto god gamize po zemlji,izvedi sa sobom,neka se razidju po zemlji,i neka se plode i mnoze na zemlji. I Bog blagoslovi Jaraha i Adu,zenu njegovu, i sinove njegove,i rece im:-Radjajte se i mnozite se i napunite zemlju vrstom svojom,i sve zveri zemaljske i sve ptice nebeske i sve sto ide po zemlji i sve ribe morske neka vas se plase,sve je predano u vase ruke. Sva zemlja je vasa,obradjujte je,gajite stoku,zivite u blagostanju i setite se pravednici,Boga svog,uvek kada vidite dugu na nebu,prinesite mu zrtvenicu,jer duga je u znak mojeg saveza sa vama.

Pravedni Jarah i Ada imali su tri sina,Evila,Kadera i najmladjeg Mirana,sa njihovim zenama,Sirom,Rotom i Sulom. Posle izlaska iz ladje i dugotrajne potrage za pogodnim mestom i plodnim tlom gde bi mogli da se nasele i ispune bozju zapovest,zaustavili su se na delu vrlo plodne zemlje pored doline reke Dine,sagradivsi sebi pristojne kolibe i baveci se ratarstvom,vinogradarstvom i stocarstvom. Jarah i Ada su vec bili u

godinama i telesno slabi,pa su poslove i veliko imanje pored reke koje se svakim danom sve vise sirilo,podelili svojim sinovima,a svoj zivot posvetili iskljucivo gajenjem i vaspitavanjem svojim unucica kojih je takodje iz godine u godinu bilo sve vise. Evil,najstariji Jarahov sin i Sila,zenja njegova, bavili su se obradom zemlje,gajeci sve povrtarske kulture,jer je plodna obala Dine bila izuzetno kvalitetna i pogodna za ratarstvo. Velike površine oko reke bile su travnate i ravne,sto je pogodovalo i uspesnom stocarskom poslu koji je po zapovesti Jarahovoj pripao Kaderu i njegovoj zeni Roti. Medjutim,najmladji Miran i njegova zena Sula,bili su prilicno ljuti na Jaraha,jer im je dao da sade i obradjuju vinograde,koji u ovakvim uslovima,u ravnici i vrlo vlaznoj zemlji i klimi,nije donosio neki veliki i kvalitetan rod. Ljutnju Mirana i Sule,pojacavalo je i zadirkivanje brace da nije sposoban i da ne doprinosi dovoljno sve vecoj porodici u plodovima svog rada. Ali to je vise bilo blago dobronamerno saljivo zadirkivanje starije brace,koji su naravno jako voleli svog najmladjeg brata. Ali Miran nije to tako razumeo,pogotovo jer je njegova zena Rota,koja nije narocito podnosila njegovu stariju bracu,a jos manje njihove zene,potpaljivala tihu vatru koja je gorela u nezadovoljnom Miranu. Stalno mu je govorila kako Elvin i Kader rade protiv njega ,pa je cak znala i da slaze,kako ih je nekoliko puta cula da ga ogovaraju. Miran je otisao kod ostarelog oca i zatražio da unisti svoje vinograde i da mu dozvoli da se i on bavi stocarstvom ili nekim drugim poslom,kako bi uverio porodicu,pre svega bracu da je i pored mladosti,sposoban kao i oni. Jarah mu to nije odobrio,jer je i sam bio dobar i cuven vinogradar pre potopa,uz objasnjenje,da je njega,kao najmladjeg sina i izabrao da mu bude naslednik u poslu, da treba da mu je cast da nastavi ocevnu tradiciju i da mora da se bori i radi radi ocuvanja i poboljsanja svojih vinograda,a on ce mu pomoci savetima iskusnog vinogradara. Na Miranovo jadikovanje da ga braca zadirkuju i ogovaraju,Jarah je pozvao Evila i Kadera,i naredio im da se izvine najmladjem bratu i da ga ostave na miru,da ih ne bi prokleo. Elvir i Kader su zagrlili Mirana,i uz duboko izvinjenje,objasnili mu da nisu bili zlonamerni u

svojim recima. Nekoliko narednih godina, braca su zivela zaista skladno, cak se i Rota povukla sa svojim pricama i lazanim recima protiv brace njegove, i Miran vise nije bio ljut na njih, ali je ipak, da bi ubedio sve u svoju sposobnost, upornim i vrednim radom, svojim, svoje zene i svojih vrlo mladih sinova, uspeo da stvori i pored lose zemlje vrlo veliki i kvalitetan vinograd. Jedne, izuzetno susne godine, koje su inace bile vrlo retke u ovom podneblju, kada je sunce mesecima przilo zemlju, bez kapi kise, a reka Dina se skoro pretvorila u omanji potok, Evil i Kader su pretrpeli ogromnu stetu... sveze trave za pasu nije bilo kilometrima uz reku, trava je bila unistena i sagorela, stoka je umirala, a Evilovo posadjeno povrce, i pored velikog truda i stalnog, gotovo danonocnog zalivanja iz skoro presusene Dine, sunce je nemilosrdno unistavalo sve sto bi niklo iz zemlje. Miran, ciji je vinograd ostao netaknut ovom nepogodom, pa cak u ovakvim uslovima i napredovao, nije pokazivao nikome svoje unutrasnje zlobno zadovoljstvo koje je osecao prema nesreci koja je zadesila njegovu bracu, i bio je u ubedjen da je Bog najzad kaznio Evila i Kadera i njihove zene i sinove, zbog onoga sto su mu prebacivali pre desetak godina i bio je zadovoljan. Tog istog susnog leta, jednog jutra, tek sto su prvi suncevi zraci vrelo pomilovali Mirana po obrazima i probudili ga, on je osetio miris paljevine, trgao se, i gotovo go istrcao iz kuce. Njegov strahovit jauk koji je odjeknuo dolinom, probudio je njegovu bracu i oca Jaraha, koji su odmah istricali iz kuca. Spasa nije bilo... u daljini se video crn, gust dim i ogromna vatra koja je nemilosrdno gutala Miranov vinograd, susa i pakleno, vrelo leto su ucinili svoje... Miran je skrhan bolom, placuci, u ocevoj kuci sve do kasno u noc gasio svoju tugu vinom, uz bracu, sinove, majku i oca koji su pokusavali da ga utese. Miran je u sebi pomalo sumnjao na bracu, odnosno da je neko od njih namerno zapalio njegov vinograd iz zavisti, a takvu sumnju je vino u njemu samo pojačavalo. Kada ga je vino vec obuzelo, Miran je izgubio kontrolu nad svojim mislima, optuzivsi javno bracu da je to njihovo delo. Evil mu je, uvredjen, drsko odgovorio, sto je pijanom i unesrecenom Miranu bilo dovoljno da skoci na

njega, obori ga na ledja i pocne da ga davi. Kader i njegova deca, jedva su ga odvojili od Evila i pokusali da ga smire i urazume. Stari Jarah je prisao Miranu i starackim drhtavim uznemirenim glasom prokleo ga sto je digao ruku na brata. Ali Mirana, koji je vec izgubio svaku kontrolu nad sobom to je jos vise razljutilo pa je udario rukom po licu ostarelog oca, otrgao se od Kadera i izleteo uz psovke i braci upucene pretnje napolje. Pobesneli Evil je zgrabio ostar kamen sa zemlje i ljutito krenuo za njim, ali ga je Jarah uhvatio za ruku i zaustavio.

- Gde ces? Pusti ga, pijan je. Digao je ruku na brata i starog oca, to mu ne mogu oprostiti... proklecu ga i Bog ce ga gresnog kazniti. Pusti ga sad da se otrezni do ujutru... ne dizi ruku na brata svog Evile.

Evil je poljubio ocevu ruku, ispustajuci kamen iz ruke i mirno seo na zemlju. Sula i Miranova deca su ljutito pogledali Evila i Jaraha, okrenuli se i gundjajuci sebi u bradu izasli za Miranom. Kader je nemo pogledao u majku Adu, koja je sa suzama u ocima stajala pored Jaraha u neverici, prisao joj i snazno je zagrlio.

-Zasto nas Bog ovako kaznjava?-upitala je Kadera

-Bice sve dobro, majko. Bog nas je samo iskusao... bice sve dobro...-tesio je Kader

PROGON

Miran je ujutru,znajuci sta je uradio prethodno vece i kakav je greh nacinio,odmah otrcao kod oca u kucu da mu uputi izvinjenje i zatrazi oprost. Ada ga primi u kucu i sede pored njega,nežno ga milujuci po glavi.

-Zgresih sinoc,majko. Gde mi je otac?-upita Miran Adu

-Nisi sine...vino je govorilo iz tebe. Vino je podiglo ruku na oca tvog i brata tvog. Otac ti je otisao u brda,odneo zrtvenik i jagne,da umili Boga i upita ga za savet.

-Zar je morao Bogu da se jada? Zar nije mogao sam da me ukori i da mi oprosti? Prokleta vino u meni zgresi,majko. Kajem se...

-Znam sine. Ali Bog sve zna i sve je video,nista od njega ne mozemo sakriti. Bes njegov bio bi nad grehom nasim ako mu se ne bi obratili,prineli zrtvu i trazili oprost i savet od njega. Strpimo se,uskoro ce se i Jarah vratiti,Bog je milostiv...ne brini.

Jarahov razgovor sa Bogom.

- Boze,prinosim ti ovu zrtvu i svoje cisto srce i greh sina svoga...sve si video,reci mi sta mi je ciniti?
- Sin tvoj zgresi mnogo,i njegova zena zgresi. Srca su njihova zlobna i svadljiva.

- Bože...molim za oprost tvoj. Greh njegov neka ide na mene,mene kazni...sin je moj!
- Pravedan si Jarahe,i zena je tvoja pravedna. Ne primaj se greha sina tvoga uzalud. Ko udari oca svoga,ili mater svoju ili brata svoga,da se pogubi! Dovedi sina svoga gresnog,na isto ovo mesto,prinesi njega za zrtvu umesto jagnjeta ovog.
- Uzmi ga ti Bože,ako mora. Kako sina svog da ubijem...ne trazi to od mene.
- Ne zesti Boga svoga Jarahe,ne odgovaraj na moju zapovest,ucini kako ti kazah.
- Uzmi mene,zenu moju,svu stoku nasu,spali kolibe nase...baci najtezu gubu na nas,da umremo u najgorim mukama,molim te Bože moj. Ne trazi od mene da pogubim sina svog najmladjeg. Milostiv si bože,otuda moja snaga da te umolim za nesrecu koja me snadje. Srce je moje mekano,da bih sinu presudio.
- Tebe izabrah Jarahe i zenu tvoju,decu tvoju,da ostanete u zivotu i da se mnozite i napunite ponovo svet vrstom svojom plemenitom,jer jedini pravedni ste bili. Sve pogubih,vas ostavih. Dobrota je u tvom srcu,Jarahe,ali ne i u Miranovom,koji se iskvari. Ti i Ada ste stari i umorni,bol ne biste podneli...Idi kuci,porodici svojoj,sinu svom gresnom. Oprosticu tebi a ti daj oprost sinu svom. Neka ostane u zivotu,ali ne i u domu vasem. Neka ostane i u srcu vasem ali ne i na zemlji tvojoj. Njegovom gresnom srcu nije mesto medju vama pravednima. Idi kuci,Jarahe...oteraj sina svoga,zenu njegovu i decu njihovu. Oteraj ih daleko od zemlje svoje da ti ni vetar izdaleka ne okalja njima obraz tvoj.
- Hvala ti Bože. Hvala ti gospode milosrdni. Dobrota je tvoja neizmerna.

Jarah se vraca,i zatice Adu i Mirana u svojoj kuci.

- Oce,oce...- Miran pade pred Jarahove noge i poce da ih ljubi

Jarah ga tuzno pogleda, pomilova ga drhtavom rukom po kosi i rece:- Sine moj...hvali Boga svog,gde god da budeš,spasao ti je zivot.

-Oce...zasto si mi to rekao...gde god da budem? Znacili to da me teras iz doma tvog?

- Bog ti je dao drugi zivot,sine moj,velicaj ga i uvek ga se secaj. Nije ti uzeo zivot,nije tvoju zenu napravio udovicom ,niti tvoju decu sirocicima,a mogao je to Mirane. Dao ti je zivot,ali je morao da kazni greh tvoj. Uzmi svoju zenu,i decu svoju,i stvari svoje,sine moj...i idi daleko odavde. Povedi i nesto Kaderove stoke,ponesi Evilovog semenja i kaleme grozdja svog za sobom,da hrane imas i da ti se mnoze. Nadji sebi novu zemlju i siri porod svoj i porod njihov.

-Ali oce,zar ti ne mozes da mi oprostis? Ostavi moj dom ovde pored tvog.

-Ja sam ti oprostio Mirane,i braca i majka su ti oprostili. Ne srdi Boga svog,sine,jer i on ti je oprostio i srdbu svoju zauzdao. Poslusaj zapovest njegovu i idi odavde,daleko,sto dalje.-rece mu Jarah,podize ga sa zemlje i poljubi ga.

-Secaj se oca i majke i brace svoje. Secaj se Boga i prinosi mu zrtvu,jer ces uvek biti u savezu sa njim. Zbogom sine!- Jarah se zaplaka,okrete se i izadje napolje.

-Majko,zar moram?-zavapi Miran

-Poslusaj oca sine...poslusaj Boga. Porodicu svoju imas,dom svoj novi stekni,i zivi u miru sine. Majka je uz tebe uvek,gde god da odes,ja cu mislima uz tebe biti.

Ada vise nije mogla da sakrije suze,pade pred sina,poljubi mu ruke i tiho izgovori:-Idi sad.

Miran je razumeo majku, ali bez svoj prema ocu i braci, nije mogao da sakrije. Ispusti majcine ruke i istrca iz kuće. Uzeo je tri magarca, natovario ih stvarima iz doma svog, i nešto stoke, semenja povrca i kalema loze. Pozva svoju ženu i njihovo četvero sinova, i nepozdravivši se sa roditeljima i braćom, u sumrak dana, napusti zemlju.

Nije mnogo odmakao od bivšeg doma svog, začuo je u daljini svoju majku kako ga zove. Zaustavio se i okrenu, ugledavši staru majku koja je jedva trčala ka njemu. Miran potrca prema njoj i snažno zagrlj uplakanu majku.

-Zar se sa majkom nećes pozdraviti?

Majko... tesko mi je, oprostaj sa domom je tezak, zato sam otisao bez pozdrava. Znas koliko te volim, razumi me.

Majka ga tuzno pogleda, poljubi ga i rece mu

; -nešto tvoje si zaboravio. Tvog drugara iz detinjstva. -rece majka pružajući mu u ruke njegovog kameleona. Miran se ponovo zaplaka: - Hvala ti majko, on je uvek bio uz mene... kao i ti. Zbogom, majko... budi jaka -rece Miran, poljubi je, okrete se i ode. Majka je dugo stajala i gledala u sina, sve dok se njegova silueta nije izgubila na horizontu. Očekivala je da se bar još jednom okrene i pogleda je.

JARAHON

Posle progona Mirana i njegove porodice sa svoje zemlje, Jarah pozive jos devet godina, a Ada je docekala i praunuke i umrla u dubokoj starosti, svet je napustila u svojoj sto dvadesetoj godini. Evil i njegov mlađji brat Kader su se vrlo brzo sa svojom decom i njihovim potomcima, sirili i nastanili kilometrima uz reku Dinu, pretvarajući obalu reke u plodne oranice i velike pašnjake. I pre nego sto je Ada umrla, to je već bilo ogromno i bogato imanje, koje se pružalo gotovo citavim donjim tokom reke, sa mnogo stoke, i mnogo izgradjenih koliba, stala, i kuca za svako rodjeno i odraslo musko dete. Jarah i Ada su mogli umreti srećni i zadovoljni, jer se porodica brzo množila, sirila i razvijala, zauzimajući sve veće prostranstvo pored reke. Ali njihovu sreću, do kraja života je ometala gorčina za izgubljenim sinom Miranom i njegovom decom. Ada je, četiri godine posle Miranovog progona, čak bila spremna da podje na put i potrazi sina, da vidi da li je živ, gde se skrasio i da li je srećan, ali je Bog opomenuo Jaraha, da spreći Adinu nameru, jer je Miran zaboravio Boga, ne prinosi mu žrtvu, i srce mu je otvrdnulo, i da bi poseta otpadniku, koji je u dalekoj zemlji zaboravio svetinju boga i roditelja, bila uvreda Boga, sto je Jarah i učinio, ubedjujući Adu da bi, videvši sina, slomila srce i sebi i njemu.

Evil je poziveo jos sto jedanaest godina posle potopa. Pre svoje smrti, predložio je svom bratu Kaderu, da ogromnu zemlju koju su zauzeli uz Dinu, nazovu po svom ocu Jarahu-Jarahon, da bi uspomena na njega većno živel, sto je Kader odmah prihvatio, i uz blagoslov Boga, tako je i nazvase. Evil i njegova žena Sira, imase tri sina, Jagora, Sala i Evira. A sinovi Jagorovi: Gamed

i Rotil i Abed i Sokin i Sir i Punah i Velir. A sinovi Salovi: Meder i Olun i Kizir i Vana i Kumas. A sinovi Evirovi: Musin i Opar i Kiril i Ugrin. Od njih se razdelise ostrva naroda na zemlji svojoj, bavise se ratarstvom i vinogradarstvom i nazvase zemlju svoju Donji Jarahon.

Kader je poziveo jos sto osamnaest godina od potopa, i sa svojom zenom Rotom imase cetiri sina, Husa, Saliva, Ganera i Deklu. A sinovi Husovi: Mirelem i Odez i Bugil i Jol i Peter. A sinovi Salivovi: Pudar i Golen i Osma i David i Verin i Vava. A sinovi Ganerovi: Nejas i Het i Halan i Jah i Falek i Nodir i Jusip. A sinovi Deklovi: Asor i Ulija i Zukin i Toder. Od njih se razdelise ostrva naroda na zemlji svojoj, bavise se stocarstvom i ribolovom, i nazvase zemlju svoju Gornji Jarahon.

Podela Jarahona je bila samo iz razloga, da se ne bi zaboravila loza od koje poticu, neki su zemlju nazivali i Evilov i Kaderov Jarahon, ali narod je pod Bozjim blagoslovom funkcionisao kao jedna zajednicka uspesna velika porodica, verna svom Bogu i verna svojoj tradiciji. Bog ih je stalno podsecao na velikog i pravednog oca svog naroda Jaraha i trazio im da ga postuju kao svetinju i da ga ne zaborave, dajuci im dan u godini da ga svetkuju. Vec kroz pet stotina godina posle potopa, Jarahon je bio ogromna, mnogoljudna i razvijena zemlja koja se prostirala sa obe strane obale reke Dine, citavim njenim tokom, od izvora ispod Toborske gore pa sve do Kiltskog mora. Ovaj vredan, dobar i bogobojazljiv narod, pod milosti Bozjom, cvetao je u svojoj silini i bogatstvu, nikada ne zaboravivsi, Boga, Jaraha, Evila i Kadera, o kome su se price prenosile sa kolena na koleno, tokom mnogih vekova.

MIRANSKA ZEMLJA

Miran i Sula, i njihovi sinovi i zene, posle progona sa ocele zemlje, ziveli su nomadskim zivotom, u stalnoj potrazi za plodnim parcom zemlje, gde bi mogli da se konacno skrase i zapocnu novi zivot. Krenuli su juzno od ocele zemlje, pored Kiltskog mora, vrelom pustinjom koja je se samo s vremena na vreme pokazivala svoju milost u vidu vrlo malo sasusene travnate površine i vode, dovoljno da se ugasi zedj i napase i napoji malobrojna i umorna stoka, na par dana. Nista nije obecavalo da ce ih dalji put kroz pustinju, ka jugu, odvesti na neko vece i plodnije parce zemlje. Putovali su pune dve godine, prosli i malo Devorsko more, koje je camilo usred nepregledne pustinje, i gotovo kada su poceli da gube svaku nadu, da ce pronaci bilo sta sto bi im pruzilo utociste makar na mesec, dva, kako bi se oporavili, i svesni da ce za par meseci svi skoncati na uzarenom pesku pustinje, naisli su na reku koja se ulivala u Devorsko more. Vijugava reka koja se kao zmija uvijala kroz ogromnu pustinju, usrecila je donekle Miranovu porodicu, jer su bar imali vodu za pice i ribu za ishranu. Njima je to bio spas, ali ne i stoci kojoj je bila preko potrebna sveza trava i skloniste od sunca. Miranu i Suli je svakako reka davala snagu i veru da negde uzvodno mora biti plodnog i zelenog tla, jer reka nije mogla izvirati iz pustinje vec sa nekog sumovitog uzvisenja, brda. Miran je ponovo iskoristio svog ljubimca kameleona, koji kao da je znao sta je to trebao i gde da trazi. Miran ga je poljubio i spustio na vreli pesak. Gledao je svog ljubimca, cija se boja lagano gubila i stapala sa bojom peska, kako odlazi ispred njih. Setio je se svog rastanka i odlaska od majke, ali je verovao

u povratak svog kameleona, koji ga od detinjstva nikada nije napustio. Jos tri meseca su Miran i Sula sa svojom decom i vec umirucom stokom, pesacili uz nepoznatu reku, ali osim ravne pustinje, kojoj kao da nije bilo kraja, nisu nista drugo videli miljama ispred sebe. A onda, jedne izuzetno vrele veceri, kada su se pored reke pripremali za nocenje, Miran je osetio da mu nesto skace oko noge. Znao je da je to njegov kameleon, obradovao se, ali nije imao snage da ga pogleda, bojao se... po prvi put se uplasio da pogleda njegovu boju. Sula je radosno vrisnula, prisla i podigla kameleona ispred Mirana... bio je zelen. Miran se nikada u zivotu nije toliko obradovao boji svog ljubimca, hiljadama puta ga je vidjao zelenog ali ova njegova tamno zelena boja, znacila je za Mirana i porodicu spas... zivot. Miran ga je uhvatio u ruke i ponovo poljubio. Spustio ga je ponovo na pesak i odmah su svi krenuli za njim. Nisu pesacili ni dva puna dana, ali ovoga puta ne uz reku vec nesto istocnije od nje, strogo prateci trag kameleona koji je isao lagano ispred njih, a pred njihovim ocima pojavilo se ogromno, nepregledno blago uzvisenje, potpuno prekrivreno travom i drvecem. Jos nekoliko koraka napred i ispred njih se ukazalo veliko plavo jezero, okruzeno sumom, travom i cvecem u predivnim bojama kakve do sada nisu imali prilike da vide. Sa jezera je oticala reka, koju su tako dugo pratili, ali se u njega ulivalo na desetine malih bistrih potoka. Miran je pomislio da je stigao u raj! Gotovo da se u trenutku zahvalio ocu sto ga je oterao sa zemlje, ovo je bilo daleko carobnije mesto. Miran je popevsi se na najvise uzvisenje shvatio zasto ih je njegov kameleon odvukao sa pravca kojim je tekla reka, toliko je bila vijugava da bi im umesto dva dana puta do ovog raja, trebalo gotovo mesec dana, sto stoka sigurno ne bi izdrzala. Ponovo je pogledao u svog spasioca, kameleona, pade pred njim i izusti: - Ti si od sada moj Bog! Gotovo za nepunih godinu dana, na ovoj obecanoj zemlji, vec je bilo postavljeno nekoliko koliba, posadjen ogroman vinograd, jos veca basta prepuna svakog povrca, a stoka, sad vec nesto brojnija, mirno je pasla pored velikog jezera, travu i bilje kakvu sigurno u dolini Dine nisu imali. Miran je napokon nasao svoj mir, svoju sreću, ali i svoga Boga. Kameleon nije jos dugo

ziveo, uginuo je godinu dana po dolasku u novu zemlju. Miran je plakao sedam dana, i sedam dana ga je drzao u rukama, kao da je verovao da ce se probuditi. Sahranio ga je na ulazu u svoj raj, na onom mestu gde je prvim korako zagazio u zelenilo ove ogromne oaze. Bilo mu je zao sto svom ljubimcu kameleonu nikada nije dao ime, jer bi po njemu i nazvao ovu novu veleepnu zemlju. Ali, je zemlja ipak dobila ime, nazvao ju je po sebi-Miran! Cetvrte godine posle dolaska, Miran je okupio svoje sinove i njihove zene, i zapretio im prokletstvom koje ce ih stici ako bilo kada i bilo kome pomenu, Jaraha, Adu, njegovu bracu Evila i Kadera, i zivot i proganstvo sa oceve zemlje. Tajna njihovog porekla, nije se smela prenositi. Miran je zasluzeno zeleo da bude zapamcen kao osnivaac nove zemlje, ali je smatrao da je i zaborav kazna za njegove roditelje, bracu i Boga kojeg se odrekao. I on sam je zeleo i uspeo da ih sve izbacii iz srca i zaboravi.

Miran i Sula, pozivali su jos sto cetiri godine posle dolaska u Miran. Umrli su iste godine, posve zadovoljni i sretni, okruzeni prelepom zemljom, koja je sve ulozeno u nju desetostruko vracala, ali i okruzeni sinovima, unucima i njihovim mnogobrojnim potomcima. Miran i Sula su imali cetiri sina, Jofa, Aruga, Ozina i Uliksa. A sinovi Jofovi: Hismir i Boruh i Fadun i Sibil i Matek. A sinovi Arugovi: Ozim i Erdan i Toja i Lop i Karza. A sinovi Ozinovi: Najta i Felir i Gustin. A sinovi Uliksovi: Seman i Borut i Hajek i Zolir i Esiva i Agatar, ciji nesto dalji direktni potomak Poleks bi izabran za prvog vodju svog naroda.

Za vreme Poleksovog vodjstva, Miran, sa sada vec gotovo desetak hiljada stanovnika je doziveo veliki procvat. Sposobni Poleks je svojom pamecu i umecem organizovanja, ovaj mali narod napravio vrlo bogatim, sretnim i jakim. Napravio je i prvu vojsku, koja nije bila brojna, jedva hiljadu ljudi, ali izuzetno hrabrih i jakih, sa ubitacnim oruzijem koji je licno Poleks osmislio. Poleks nije imao potrebu za vojskom, jer su oni i Jarahonci bili „jedini“ ljudi na svetu, i jedni za druge nisu ni znali. Poleks je stvorio vojsku da bi i sebe i svoj

narod i zemlju i stoku,zastitio od malobrojnih odbeglih sunarodnika,koji su se usprotivili stavu da je narodu potreban vodja,i po izboru Poleksa,napustili zemlju i u grupama ziveli kao nomadi u okolnoj pustinji. Ali su povremeno,nocu,u potrazi za hranom,znali da upadnu u zemlju Mirana i pokradu nesto stoke i namerno uniste vinograde ili povrtnjake koje im se nadju na putu. Poleks je sad takve upade sprecio obucenim ratnicima,koji su strazarili po obodu zemlje,a povremeno znali i da uoce deo odbeglih grupa u pustinji,stignu ih i poubijaju. Poleksovi potomci su vladali zemljom,narednih,gotovo dve hiljade godina,sve do same propasti Mirana. Posle pet stotina godina od Miranovog i Sulinog dolaska u zemlju,Miranci su se susreli sa prvim problemima...iako velika zemlja,broj stanovnika je ubrzano rastao,i vise nije bilo dovoljno mesta za sve. Jedino resenje je bilo sirenje teritorije u pustinju,ali pretvoriti pustinju u plodno tle,kopanjem,navodnavanjem,dopremanjem zemlje,i gajenjem na takvom tlu trave koja bi lagano gutala pesak i pretvarala ga u plodno tle,zahtevalo je nadljudske sposobnosti i nadljudsku snagu i borbu. Tadasnji vladar Talun,nije mogao svoj narod,da natera na takav tezak i mucan rad,cak ni upotrebom sile,jer je posedovao ogromnu i vernu vojsku. Nije mogao,jer su citave generacije ljudi pa i vladara,odgajani na nacin da je svoj narod svetinja i da svi poticu od velikog oca Mirana,svako ko bi pogazio takav kodeks,rizikovao bi da bude pogubljen,pa makar to bio i vladar sa svojom vojskom. Talun je jedino mogao da ponudi svom narodu cetiri mogucnosti-da rade naporno u pustinji na sirenju zemlje,strogu kontrolu radjanja,rasejavanje po drugim dalekim oblastima na severozapadu,gde po saznanju postoje plodne i vece površine sa vodom,ili opstu propast zemlje ako se nista od toga ne preduzme. Narod je izabrao trece resenje,u begu od teskog rada i strahovanju za potomke,izabrali su rasejavanje i potragu za drugim plodnim površinama. Talun je znao da ovo nije dobro i trajno resenje,zaustavice se napredak zemlje,i tavorice se u mestu,dolazi do gubitka ljudstva a samim tim i moci vladara,ali nije imao drugi izbor. U narednih dvesta pedeset

godina,ogroman broj ljudi je napustio Miran,i naseljavao se na udaljenom kopnu preko Ripskog mora,kojeg su nazvali Aurep,po coveku koji je Talunu i rekao da takvo plodno kopno postoji preko mora. Aurep,Talunov ratnik je takvo saznanje dobio od naroda,potomaka, davno odbeglih sunarodnika za vreme vladavine Poleksa,koji su lutajuci,otkrili to kopno. Kada je posle dvesta pedeset godina od vladavine Taluna,na vlast dosao njegov daleki potomak,mladi i snazni Kedes,videvsi pred sobom laganu ali sigurnu propast zemlje i pretnju da ce broj stanovnika poceti da se smanjuje,morao je nesto da preduzme. Zabranio je dalji odlazak stanovnistva u daleki Aurep,i spremao se da rizikuje i svoju vlast i svoj zivot. Imao je nameru da uvede zakon po kome svaki odrasli muskarac u zemlji,mora da provede jedan period u teskom radu u osvajanju pustinje,za dobrobit zemlje,kako bi se zemlja i prostorno i brojcano uvecala,cime bi sprecio mogucu propast zemlje i naroda. Imao je iza sebe jaku i brojnu vojsku da sprovede takav plan,ali je znao da ga ni vojska ne moze spasiti ako dodje do zavere ili velike bune naroda. Hrabri Kedes je ipak resio da rizikuje,i gotovo da je dao nalog svojim glasnicima da objave njegov zakon narodu,kada se pojavio novi „Aurep“,mladi vojni zapovednik Rinus,koji je svojom vescu obradovao Kedesa ali spasao i narod Mirana odteskog rada i verovatno Kedesovu glavu.

ROPSTVO

Rinus je bio zapovednik vojske koja je strazarila na severo-istoku Miranske zemlje,gde je u okolnoj pustinji i bilo najvise nomadskih grupa,i koji su predstavljali najveću opasnost, jer su i pored velikog broja Miranskih vojnika, strazara, znali uspesno da se pod okriljem mraka, uvuku u Miran, pobiju stoku i uniste vinograde, ne zbog hrane, vec zbog ciste osvete, zbog svojih prognanih predaka i dokaza hrabrosti. Ovi brojni nomadi, koji su se kretali po citavom delu severoistocne pustinje, imali su daleko bolje i bezbednije mesto kada su hteli da dodju do velike kolicine hrane i pica...u zemlji gde nije bilo ni vojske ni straze, a hrane i vina je bilo u izobilju-Jarahonu. Rinus je prilikom jedne potere za nomadima, sustigao sa svojom vojskom jednog starca Fedara, ali ga, inace krvolocni Rinus ipak nije ubio. Starac Fedar je menjao strogo cuvanu nomadsku „tajnu“ -za svoj zivot. Rinus je starceve reci prihvatio sa nevericom, jer za njega kao i za sve Mirane, osim svog naroda u zemlji i takodje svog naroda raseljenog u dalekom Aurepu, nije mogao postojati neki drugi narod, tamo negde iza Kiltskog mora. Starca je predao strazi i rekao da ga cuvaju sve dok se ne posalje izvidnica i ne potvrdi istinitost starcevih reci. Rinus nije zeleo nista da kaze Kedesu, jer je vest delovala neverovatno i rizikovao bi da ispadne ismejan i glup, vec je odmah poslao tri vojnika, na konjima, da odu na mesto koje im je starac detaljno opisao, i objasnio kako se do njega najbrze stize. Rinus se nije obradovao, zbog mogucnosti da tamo negde postoji nekakav narod koji bi mogao da se porobi i dovede u pustinju oko Mirana, kako bi ih iskoristili za teske radove u sirenju teritorije, koliko mu je bilo znacajno da bi njegov uspeh u pronalazenju drugog naroda doveo do

njegove bliskosti sa vladarom i gotovo siguran napredak u vojnoj hijerarhiji. Rinus nije dugo cekao na povratak svoja tri vojnika, nepunih sest meseci. Doneli su mu dobru vest. Narod, na teritoriji doline reke Dine, iza Kiltskog mora je zaista postojao, bio mnogobrojniji od njih ali bez i jednog jedinog vojnika i bez ikakvog oruzija, konja i savremenijeg orudja, tako da ne bi postojao nikakav problem da se narod porobi i dovede u Miransku zemlju. Rinus je sijao od sreće, otisao je kod zarobljenog starca Fedara, oslobodio ga i obećao mu slobodan povratak u Miran, kucu i imanje na kojem bi mogao slobodno da zivi. Hitro je odjahao u centar Mirana i usao u Kedesovu palatu, gde je svom vladaru sve ispricao i izložio plan. Kedes je bio oćaran saznanjem ali i oćaran Rinusovim sposobnostima i planovima. Odmah ga je unapredio u glavnog zapovednika vojske i zatražio od njega da lićno predvodi deset hiljada vojnika, ćlanova vladarove garde, najobućenijih i najsposobnijih ratnika u Miranu, da idu u Jarahaon, osvoje ga, i sav narod dovede u Miran. Nisu gubili vreme, posle dvadesetak dana priprema, Rinus je krenuo sa svojom odabranom vojskom put Kiltskog mora. Kedesovo saznanje, da će u zemlju pristići ogroman broj porobljenih ljudi, naterala ga je da dobru vest saopsti svom narodu ali i da ih ubedi da u pustinji, pored Mirana, gde će robovi biti smesteni, sagraće veliki broj obićnih i glomaznih koliba, gde bi robovi obitavali. Imao je i problem, kako tolikom broju robova obezbediti makar i minimum potrebne hrane, pa je Rinusu naredio da svu stoku iz Jarahona povede za sobom zajedno sa zarobljenim narodom, a svom narodu da pojaćaju maksimalno proizvodnju ratarskih proizvoda. Nista od ovoga Miranskom narodu nije tesko palo, znali su da rade za svoju i dobrobit svoje zemlje ali mnogo bitnije, bili su oslobodjeni straha da će morati da mukotrćpno decenijama rade u vreloj pustinji, radi borbe sa protivnikom od koga su zazirali-peskom.

Jarahonci su preko nomada kradljivaca, saznali nesto ranije o postojanju Miranske zemlje, negde daleko iza Kiltskog mora u sred pustinje, ali ni

sumnjali nisu da bi ovi mogli da im naude, jer su znali da je u pitanju malobrojniji narod od njihovog kao i to da Jarihonce cuva Bog, kao izabran narod. Za Miransku vojsku nisu znali a jos manje kolika je moc i mnogobrojnost takve vojske. Nisu znali ni da je Miranska zemlja, iako manja, daleko naprednija i bogatija od njihove, jer neka mala zemlja u sred pustinje, ne moze se porediti sa njihovom velikom, i plodnom zemljom u dugackoj dolini reke Dine. Jedino sto je zbunjivalo njihov um jeste isto ono pitanje, odakle uopste potice taj narod, ako je Bog spasao od potopa samo Jarahonce. Jarahonski mudraci su jedino mogli posumnjati da je to isti bratski narod, koji je nekada davno, mozda napustio Jarahon iz nepoznatih razloga, ili ih je Bog proterao zbog nekog ucinjenog greha. Niko nije znao za neku drugu verziju price, osim za onu da su potomci Jaraha i Ade i njihova dva sina Evila i Kadera, koja se prenosila sa generacije na generaciju. Miranovo i Sulino izganstvo, odnosno postojanje i treceg brata, nikada vise posle smrti Evila i Kadera nije bilo pomenuto.

Jarahonci nisu imali vodju niti potrebu za njim, njihov vodja je bio sam Bog. Nisu imali ni potrebu za vojskom i nekim boljim oruzijem, jer su smatrali da su jedini narod na svetu, a tu sliku, nije im pomutilo ni skorasnje saznanje o nekom drugom, dalekom, i malom narodu, kojeg su smatrali bratskim a nisu ni verovali da bi se ikada mogli susresti. Jarahonci se cak nisu bavili ni lovom, jer niti su imali suma, osim retkog drveca na niskim brdima oko Dine, niti im je od Boga bilo dozvoljeno da ubijaju ptice i divlje zivotinje, osim ribe, smeli su samo ubijati svoju stoku i to samo neke vrste. Tako da im je oruzije bilo izuzetno prosto, vise im je sluzilo kao orudje i niko nije bio posebno obucavan da vlada sa njim. Izgnani Miranski malobrojni nomadi, koji su otkrili postojanje Jarahona i njihovog naroda, nisu im pravili neku posebnu smetnju, niti ih ugrozavali svojim povremenim upadima i kradjom stoke, jer su i njih smatrali bracom, pa cak su vrlo cesto i sami izlazili u pustinju van Kiltskog mora i nudili nomadima hranu i vino. Da nomadi, koji su ih

otkrili, nisu strogo cuvali tajnu, cak i prema ostalim nomadima sa kojima su delili deo pustinja, sasvim sigurno da bi mnogo veci broj nomada i mnogo cesce upadao u gotovo nebranjen Jarahon, sto bi Jarahonce trglo i verovatno dovelo do toga da i oni postavljaju naoruzane straze.

Medjutim, miran, povucen, dobar i bogobojazljiv narod, koji se uzdao samo u svog Boga spasitelja, nije imao ni najmanju potrebu za tim.

U sumrak jednog dana, bas na dan kada su se ljudi u Jarahonu pripremali za sutrasnjuj svetkovinu u cast svoga osnivaca Jaraha, ribolovci na Kiltskom moru su u daljini, na obzoru pustinja, primetili veliku kolicinu prasine i peska koja se dizala visoko, a u sirinu se prostirala nekoliko stotina stopa. Vidjali su nesto slicno i ranije, kada vetar u pustinji uskovitla pesak na nekoliko trenutaka, ali ovo je vec trajalo dovoljno dugo i cak im se priblizavalo, sto ih je dovelo do pomisli da je u pitanju velika pustinjska oluja koja se krece bas prema njima. Brzo su spakovali svoje mreze i izvukli camce na obalu i obezbedili ih, podelili ulov i krenuli sto brze kucama u strahu da ih jaka oluja ne stigne na moru. Znali su da oluja koja se sve vise priblizavala i po podizanju peska delovala sve jaca, mora da se zaustavi na moru, pa nisu imali strah da moze dopreti do samog Jarahona i ostetiti im useve ili kuce, uostalom, jaka oluja nikada nije zahvatila sam Jarahon, dolina reke, Kiltsko more i njihov Bog su ih stitili. Ali to naravno nije bila oluja, vec prasina i pesak od desetine hiljada konja koji su ih podizali...oluja ih je tek cekala...ali ne u vidu vetra.

Noc je upravo pala kada su Rinus i njegovi vojnici, na konjima stigli do samog Kiltskog mora i juzne granice Jarahona. Rinus je znao da nista nece postici ako sa vojskom samo upadne u Jarahon, jer ce se narod samo uplasiti i razbezati na sve strane po okolnim brdima ili posakrivati negde gde ih ne mogu pronaci, a glavni cilj je bio sprovesti ceo Jarahonski narod u Miran. Rinus je naredio da gotovo osam hiljada vojnika, tiho, dok traje noc, opkole Jarahon sa severne, istocne i zapadne strane, tako da im jedini otvoren

prostor za bezanje bude na južnoj strani, ka Kiltskom moru i pustinji, čime će sebi znatno olakšati posao, potom ih je trebalo samo okružiti vojskom i nastaviti put, južno ka Miranu. Rinus će čim svane, sa preostalom vojskom upasti sa severa u Jarahon sa upaljenim bakljama i početi da pali svaku kucu, stalu, vinograde, kako bi sprečio skrivanje ljudi po kucama, i naterao stoku da izađe iz stala. Izdao je naredbu da sve pred sobom unište, svako naselje, svaku kucu ali da nikoga ne smeju da ubiju, osim ako sami ne budu napadnuti i da puste Jarahonce i njihovu stoku da slobodno beže od njih. Kada budu shvatili da su opkoljeni, oni će sa stokom pokušati da se izvuku na jedinu slobodnu stranu, prema moru. Jedno vreme će ih pustiti da odmaknu ka pustinji a onda će ih sustići, opkoliti i pod pretnjom smrću, odvesti u Miran.

Sa prvim jutarnjim zracima sunca, kada je Jarahonski narod ustajao i odlazio u stalu da nahrani stoku, obilazi vinograde i spremao se, pakujući mreže za ribolov na moru, začuo se strahovit tropot konja i glasnih povika Miranske vojske, koja se odjednom pojavila u Jarahonu sa severne strane, glasno urlajući sa macevima, kopljima i bakljama u rukama. Prestrašeni narod nije shvatao šta se desava i kakva je to sila udarila na njih. Za vrlo kratko vreme, citav sever Jarahona je bukvalno goreo, a nemotan i prestrašen narod je počeo da beži ka uzvisenjima, levo i desno od reke Dine. Rinusovi vojnici su više obracali pažnju da spasu stoku od vatre, i da je poteraju u pravcu juga, jer su znali da će narod koji se razbežao, dočekati njegova vojska raspoređena po brdima Jarahona i potisnuti ih ka moru. Narod južnog, donjeg Jarahona je zahvaljujući tome što nisu bili prvi na udaru, a već obavesteni o paklu koji je snasao njihov narod na severu, na vreme sa svojom stokom počeo beg, ali ne ka brdima, već tamo gde je Rinus i zeleo, ka moru i pustinji. Stigavši u donji Jarahon, Rinus je naisao na potpuno pustu i praznu zemlju, ali je video u daljini Jarahonce koji su spas potražili u pustinji. Naredio je vojsci da se povuče i sakrije, da nista ne pale i ne uništavaju, dok talas naroda i stoke, sa severa, ne prodje ovim delom ka pustinji, gonjeni vojskom koja ih je poterala

sa brda, jer bi rizikovao da se stoka i ljudi od vatre i njih ponovo ne uplasi i pokusa da se ponovo razbezi. Nisu dugo cekali, narod i stoka su bezglavo projurili kroz donji Jarahon, ka pustinji, gde su vec izbegli juzni Jarihonci. Kvardal, jedan od vojnih zapovednika je pokusao da ubedi Rinusa da ne unistavaju donji Jarahon, jer nema potrebe za tim, ali je Rinus sumnjao da u kucama jos ima sakrivenih ljudi, koji nisu hteli da beze, i naredio unistenje ovog dela zemlje, dok je ostatak vojske, koja je opkoljavala Jarahon, proizvela u pravcu pustinje, da bi sustigla izbeglice, opkolila ih i sprecila mogucnost da se u bezumnom begu, rasire po citavoj pustinji, sto bi im otezalo zadatak.

Rinus je iza sebe ostavio opustosenu zemlju i zgariste koje se prostiralo gotovo na sto pedeset kilometara, duzinom reke Dine... od izvora pa sve do Kiltskog mora, sve je bilo sravnjeno sa zemljom, samo se crni dim nadvijao nad citavom teritorijom. Samo petnaest dana je Rinusu trebalo da ostvari svoj plan. Posle predaha oko Kiltskog mora, gde je Rinus sa svojim delom vojske uz velike kolicine Jarahonskog vina, proslavio svoju pobedu, naredio je munjevit galop konjima kroz pustinju, da bi stigli drugi deo vojske i porobljeni narod unistenog Jarahona, koji je vec bio opkoljen sa svih strana i sprovedjen ka zemlji Miranskoj.

Tek kada ih je sustigao, Rinus je shvatio o koliko brojnom narodu se radi. Kolona, sirine gotovo hiljadu stopa, ciji se kraj na gotovo potpuno ravnoj pustinji nije mogao sagledati. Ljudi su mu, gledavsi unapred sa zacelja kolone, delovali sitni kao mravi, kao hiljade i hiljade mrava koji gamizu peskom. Telom mu je prosla jeza, nije znao da je narod Jarahona bas toliko brojan, gotovo tri puta brojniji od njegovog naroda. Dobro je znao da ako bi se pobunili u pustinji, njegovih deset hiljada vojnika, koliko god bili dobro naoruzani i hrabri ratnici, ne bi mogli da im se odupru. Zato je naredio da se prestane sa bicovanjem ljudi i staraca koji bi usporavali hod kroz vrelu pustinju, da im se daje dovoljno hrane i vode i da se prema njima ophode, gotovo prijateljski, morao je da smanji svaki rizik od pobune, na

najmanju moguću meru. Jasno je Rinusu bilo da bi njegova vojska bila vrlo brzo poražena od golorukog naroda Jarahona, ako bi ih isprovocirali, bili su bar dvadeset puta brojniji od njegove vojske u pustinji, sa kojom je raspolagao. Tek sad Rinusu nije bilo jasno, zašto se toliki narod tek tako predao i počeo da beži, i zašto se sad, dok ih teraju kroz uzavrelu pustinju ka njima nepoznatoj zemlji, ne dignu i pobune. Ali ono što Rinus nije znao, niti bi to mogao da shvati, koliko je to bio miran i povučen narod, i da je njihova sudbina bila predata njihovom Bogu. Sve što im se desilo, shvatali su kao sudbinu koju im je dodelio Bog, iz nekog razloga, i da oni protiv sudbine i Boga ne smeju da se pobune. Ali su isto tako verovali, da im ne treba ni vojska, ni oružje, ni borba, jer njihovo oružje je njihov Bog, on će ih spasiti bede koja ih je snasla, i ponovo vratiti kućama, jer ih je toliko puta spasavao od susa koja su im unistavala imanja, i od strasnih bolesti koje su znale da uniste veliki deo naroda.

Rinus je osećao zadovoljstvo i smirenje, kako su se približavali Miranu, još samo dan puta ih je delio od ulaska u Miran, i prestanka njegovih briga zbog moguće pobune. Ali još više zbog toga što će u Kedesovim očima ispasti veliki, i prigrabiti niz zasluga i unapređenja.

Na nekoliko milja od ulaska u Miran, Rinus je naredio da se nepregledna kolona zaustavi, kako bi on dojahao i stao na celo kolone, znajući da je Kedes već čuo za njihov dolazak i da ih je čekao na ulasku u Miran. Zeleo je da ga vladar ugleda prvog, na celu, kako ponosno predvodi porobljeni narod Jarahona.

Na samom ulasku u Miran, stajao je veličanstven i ogroman od kamena sagradjen i isklesan kameleon, bas na onom mestu gde je osnivač zemlje Miran sahranio svog malog prijatelja. Ogromna kamena skulptura, kao da je prkosila citavoj pustinji, parajući nebo svojim izbacenim jezikom. Narod

Jarahona nesto ovako nikada nije video,nemo su posmatrali velicanstvenu „kamenu gradjevinu“,priblizavajući joj se. Pored samog kameleona,stajao je Kedes,obucen u svoje raskosno odelo,sa zlatnim obrucem na glavi i svojom svitom od stotinak vojnika na konjima,cije su grive bile ofarbane u razne boje. Rinus je digao ruku i zaustavio kolonu,sisao sa svog konja,dosetao prvo do kamenog dzina u obliku kameleona,pao pred njim na kolena i poljubio zemlju,potom je prisao Kedesu,i ponovio isti ritual. Kades je stajao zadivljen sa onim sto vidi ispred sebe. Naredio je Rinusu da ustane,cvrsto mu stegao ruku i gotovo bratski ga zagrlio.

- Tvoj sam duznik,Rinuse...-rece mu tiho Kades
- Sve za zemlju,narod,tebe i naseg Boga,gospodaru!-odgovori Rinus,a u glavi mu je vec bio sledeci korak koji ce napraviti,da bi postao najvaznija osoba u zemlji posle vladara.- Ukazi mi tu cast,gospodaru,da sagradim,veci i velicanstveni Miran,uz pomoc ovih robova. Daj mi slobodu da upravljam njima i ovih deset hiljada vojnika koje sam predvodio,pretvoricu pustinju u zemlju kakvu jos nisi video,tebi u cast!- rece Rinus,vesto koristeći priliku Kedesove trenutne ocaranosti i zadovoljstva.
- Rinuse,tvoj vladar ti daje upraviteljstvo nad ovim narodom i nad ovom vojskom,i slobodu da izgradis novu zemlju po tvojoj zamisli. Ali hocu da to bude najveći i najraskosniji grad,sa velikom palatom u centru,gde ce moj novi prestol biti. A oko grada,sve ces pretvoriti u plodne oranice i ogromne površine sa travom,palmama i cvecem. Toliko velike,da ima mesta za jos jedan Miran. Robova imas u dovoljnoj meri da ispunis svoj zadatak za dvadeset godina ,Rinuse. Posle toga,trazi od mene sta pozelis!
- Ne brini,gospodaru,tvoja zapovest ce biti ispunjena. Divices se novom Miranu,i neces nikada moci da verujes da je tu nekada bila pustinja!-

odgovori mu presrecni Rinus. Znao je da ce zadatak izvorsiti, jer broj robova je bio dovoljan i za daleko vece podvige.

- Sa juzne strane Mirana, vec su u pustinji sagrađene kolibe i stale za ovaj narod i njihovu stoku. Izradjen je i dopremljen sav potreban alat. Doveden ti je i jedan kanal sa vodom. Bice ti obezbedjeno dovoljno konja i stoke za prevoz kamena. Imas sve potrebno. Napravi sto pre plan, nadji svoje zamenike i zapovednike nad robovima koji ce ti pomagati, organizuj vojsku na cuvanju zemlje i ovog naroda. Sa te juzne strane ces i graditi novu zemlju. Sad organizuj i odvedi narod u njihova sklonista i njihovu stoku u stale. Sutra, kada se odmora, objasnices im zasto su ovde i sta im je posao. Verujem u tebe, dragi Rinuse. Imas odresene ruke- Rece mu Kades i pope se u svoja kola.
- Hvala, dragi gospodar, tvoje poverenje bice opravdano.-odgovori mu Rinus i naredi vojnicima da povedu Jarahonce prema jugu Mirana.

Kades je zahtevao da se sa Jarahonskim narodom ne postupa grubo, da se postuju i strogo zabranio primenu sile. Dozvolio im je da slobodno ispovedaju svoju veru i rituale vezane za nju, i da im se obezbedi dovoljno hrane, vode i odmora. Naredio je Rinusu da podeli robove u dve grupe, koje bi radile na smenu, kako bi se radovi odvijali bez prekida ali i da bi se ljudi odmarali. Nije to Kades uradio zato sto je bio toliko dobronameran ili sto je postovao narod Jarahona, mada od svih dotadasnjih vladara Kades jeste bio najhumaniji i zaista je sve podredio blagostanju u zemlji. Ali Kades, kao i Rinus, imali su strah od daleko mnogobrojnijeg Jarahonskog naroda, znali su ako dodje do pobune da ce vojska uspeti da ih porazi, ali bi cena bila izuzetno visoka. Nije smeo postojati razlog koji bi isprovocirao Jarahonce. Kades nije hteo nista da rizikuje.

Rinus je uz veliku podršku Kedes, svojom velikom sposobnošću organizovanja i planiranja, kao i uz sasvim dobre odnose sa narodom Jarahona, za nepunih deset godina, gotovo devedeset posto od onoga što je Kedes zahtevao da uradi za dvadeset godina, ispunio. Ipak, tajna njegovog uspeha je bila u najvećoj meri u tome što se prema Jarahoncima odnosio čak daleko blaže nego što je to i sam Kedes zahtevao. Morali su da rade, ali su gotovo imali sva prava kao i narod Mirana. Dozvoljeno im je čak i da se u slobodno vreme, u trenucima odmora, posvete sebi, svom Bogu i da sade svoje vinograde, povrtnjake, gaje svoju stoku. Rinus je tako, vesto izbegao potrebu i obavezu Mirana da im obezbeđuje hranu i pice, Jarahonci su se sami hranili svojim proizvodima, kada i koliko su hteli, što su osetili kao vid svoje slobode, pogotovo što im Bog „nije bio oduzet“. Dobar odnos prema njima i obećanje Kedes da će im dozvoliti povratak u Jarahon, čim se radovi završe, znali su da cene, i to su vraćali zaista marljivim radom. Svi su izgledali donekle zadovoljno, i Kedes i Rinus i narod Mirana pa čak i sami Jarahonci. A radovi su napredovali i ogromni deo nekada nepregledne pustinje južno od Mirana pretvarao se u velelepni grad i okeane plodnog i zelenog tla, sa desetinama vestačko prokopanih potoka i fontana.

Cetrnaest godina, nakon dovođenja Jarahonskog naroda, grad koji su Mirani nazvali po svom vladaru-Kedes, bio je do kraja završen. Osim vladarove palate, nekoliko gradskih trgova, arena, javnih kupatila, fontana, i monumentalnih hramova posvećenih Miranskom bogu, na periferiji su izgrađene i velelepne kuće za uglednije Miranske građanje [među kojima je naravno bio i Rinus]. Na samom rubu grada bilo je izgrađeno gotovo desetak hiljada omanjih kuća, kako bi se deo stanovništva iz Miranske oaze preselio u grad, kao i potrebni objekti i teritorija za smestaj vojske, a iza gradskih zidina, na nekoliko stotina hektara pustinje, pretvoreni su u pasnjake, plodnu zemlju, ispresecanu vodenim kanalima, i uz ogroman broj

kuca, koliba i stala. Ovaj novi prostor, južno od Miranske stare zemlje, mogao je da prihvati gotovo polovinu stanovnika starog Mirana. Kedes je ne samo stvorio cudo od nove zemlje, vec je resio problem velikog prirastaja stanovnika. Kedes se odmah preselio u svoju novu palatu, zajedno sa Rinusom koga je imenovao za svog prvog pomocnika. Kedes je obecao narodu Jarahona, da ce ih pustiti za dvadeset godina, koliko je bilo planirano za izgradnju novog Mirana, medjutim kako je Rinus izuzetno odradio zadati posao, a Kedes imao na raspolaganju jos sest godina, naredio je Rinusu, da se svi Jarahonci presele sa svojim kolibama, stalama i stokom na severni deo pustinje oko Mirana, i da polovina naroda Jarahona, pocnu izgradnju jos jednog, dosta manjeg grada, i pretvaranja pustinje u plodnu zemlju a da druga polovina bude angazovana na proizvodnji savremenijeg orudja, oruzija i bornih kola za potrebe Miranskog naroda i vojske. Kedes je zaista imao nameru, da ih posle obecanih dvadeset godina pusti da se vrate u Jarahon, jer je uradio sta je zeleo, doveo svoj narod u blagostanje, obezbedio sebi vecnu slavu, izgradio neverovatni novi Miran. Jarahonci bi mu posle toga samo bili na teretu, jer su se vrlo brzo mnozili, a Kedes je strahovao i od medjusobnog mesanja svog naroda sa narodom Jarahona, a on je zeleo da njegov narod zauvek ostane ciste napredne Miranske krvi. Zato je Rinusu naredio da iskoristi jos tih sest godina ropstva ovog naroda, a onda da im se dozvoli da sa svojom stokom i svojim proizvodima, napuste Miran i odu svojoj kuci. Cak je Kedes insistirao kod Rinusa i na tome, da im se na polasku kuci, pokloni hiljadu konja, koje Jarahanci nisu imali, kao bar deo nadoknade za porusenu im zemlju od strane Miranske vojske.

Rinus je ponovo bio brzi od vremena. Vec na pocetku pete godine od preseljena Jarahonskog naroda na severni deo pustinje, Kedesove zelje su bile ispunjene. Nikao je jos jedan mali grad, nazvan po Kedesovom mladom sinu, nasledniku trona, Irisu. Potpuna kopija velikog grada

Kedesa, ali u manjem izdanju. Opet su desetine hektara oko grada Iriša pretvorene u plodnu zemlju. A sa novim savremenijim orudjem, narodu Mirana je daleko bio olaksan tezak posao na njivama i vinogradima. I novo oruzije je bilo savremenije i ubojitije od starog, ali sad su imali i veliki broj bornih kola koja su vukli konji. Kedes je napravio jos vecu i brojniju vojsku. Miran je isao bar trista godina ispred svog vremena, tako jaka, razvijena, mocna i prelepa zemlja tesko da ce ikada zapasti u neke vece probleme ili nestati, razmisljao je Kedes. Ali njegova licna sreca nije dugo trajala, pete godine od izgradnje Iriša, umrla mu je zena i najmladji sin Peres, a sam Kedes se iako tek srednjih godina, tesko razboleo. Znao je da nece jos dugo uzivati u svom delu i svojoj zemaljskoj slavi. Naredio je Rinusu da mu se izgradi velika grobnica pored kamenog dzina na ulasku u stari Miran, i da se tu sahrani i on i njegova zena i najmladji sin. Kako je mladi Iris imao tek sesnaest godina, i bio potpuno neiskusno u vodjenju zemlje, Kedes je ovlastio Rinusa da do navrsene dvadesete godine, on preuzme vlast i obuci Iriša za velikog buduceg vladara. Rinus je bio zahvalan na toj pocasti svom gospodaru, ali je u sebi krio sasvim druge planove. Naime, odmah posle Kedesove smrti, otrovace mladog i neiskusnog Iriša i kako drugih naslednika nije bilo, preuzece vlast, objavljujuci narodu da se i mladi Iris razboleo i umro. Ali Rinus nije znao koliko se zlobe krilo u mladom Irišu, nije ni sanjao da ce biti preduhitren u svojim namerama. Iris, jednostavno nije zeleo da bilo ko, ko nema Poleksove krvi u sebi, vlada zemljom, pa makar i na kratko vreme dok on u potpunosti ne stasa.

Kedes je umro, vrlo brzo, daleko brze nego sto je njegova bolest i napredovala. Niko nece saznati da li je Iris bio upetljan u brzu ocevnu smrt, ta tajna ce ostati zauvek. Kedes je na samrti pozvao i Rinusa i Iriša u svoju sobu. Zamolio Rinusa da mu cuva sina i napravi od njega jos veceg vladara nego sto je on sam bio. I napomenuo im da obavezno puste

Jarahonski narod po isteku godine. Zahvalio se Rinusu na ucinjenom i rekao mu da izadje iz sobe da bi ostao sa jednim sinom i izdahnuo na njegovim rukama. Iris je podigao oca iz postelje, zagrlio ga i obecao mu da ce biti vladar kakvim ce se Kedes sigurno ponositi.

- Drzi se Rinusa, on ce ti mnogo pomoci, to ti je sad drugi otac. Nemoj napraviti glupost, sine! - bilo je poslednje sto je Kedes izgovorio. Kao da je sumnjao u iskrene namere sina. Cini se da je vise verovao Rinusu.
- Ne brini oce. - odgovori Rinus i lagano spusti ocevu glavu nazad na jastuk, poljubi ga i sklopi mu oci.

Miran je tugovao za svojim najvećim vladarom. Prilicno ih je uznemirila njegova smrt. Sa pravom... Miran vise nikada neće biti ono sto je bio za vreme Kedesa.

Na jednoj veceri, na samom isteku godine u kojoj je Kedes umro, koju je Iris priredio i pozvao sve bogate gradjane Mirana, vojne zapovednike i naravno, trenutnog vladara Rinusa, govorilo se o buducim planovima vezanim za Miransku zemlju ali i o skorasnem pustanju Jarahonaca iz ropstva. Vec na toj veceri, bilo je jasno da postoji netrpeljivost izmedju Rinusa i mladog Irista. Nisu se slagali ni po pogledu buducnosti zemlje a jos manje o tome da li treba pustiti robove, odmah ili ih zadržati i iskoristiti jos nekoliko godina. Iris je insistirao da se grad koji nosi njegovo ime prosiri, da bude daleko veci i da se nastavi borba sa pustinjom, kako bi i na istoku, odnosno zapadu dobili jos plodne zemlje. Rinus je bio protiv toga, govoreci da je dovoljno ucinjeno i da bi zadržavanjem robova sigurno isprovocirali njihovu bunu. Rinus se posebno osvrnuo na cinjenicu da se narod Jarahona izuzetno brzo mnozi, da je vec gotovo cetiri puta veci od Miranskog, i da bi njihova eventualna pobuna bila pogubna po Miran. Medjutim, Iris je imao i daleko vece ciljeve, da se njihov narod rasejan po Aurepu, stavi pod strogu kontrolu Miranske zemlje, kako bi

Miran i teritorijalno i brojcano bio veci i mocniji. Rinus ga je upozorio da narod u Aurepu nikada nece pristati na tako nesto,da su izgubili vezu sa svojim korenom i maticnom zemljom,i da svoju slobodu i svoju teritoriju nece dati tako olako. Nagovestio je da je Aurep sada velika i brojna zemlja,po površini bar deset puta veca od danasnjeg Mirana,a da je narod tamo po brojnosti gotovo kao i Miranski,i da po njegovim saznanjima takodje ima veliku i mocnu vojsku,i da bi to bio dvostruki rizik za Miran. Iris se pobunio protiv takvog razmisljanja Rinusa i rekao mu da se mogu i Jarahonski robovi obuciti kao vojnici,i kao daleko mnogobrojniji,gurnuti u vatru i borbu sa Aurepom,ako bude bilo potrebe za tim. Rinus ga je ponovo upozorio da bi to bio mac sa dve ostrice,jer bi se obucena Jarahonska vojska mogla okrenuti protiv njih ili sto je jos gore,udruziti sa Aurepljanima,sto bi znacilo kraj Mirana. Rinus je insistirao da se postuju Kadesove zelje,i da ce,naredne cetiri godine koliko ce on provesti na celu Mirana,uraditi ono sto je Kades i zeleo,i upozorio Iriisa da ne ide protiv njega nego da slusa njegove savete. Naglasio je i da ce odmah ujutru narediti da se puste Jarahonci i uz vojnu pratnju da se vrate svojoj zemlji. Iris za razliku od Rinusa nije ispoljavao znake nervoze,jer nije zeleo da Rinus bilo sta posumnja. Cak je posle vecere,cvrsto stegao ruku Rinusu,pozdravio se sa njim i obecao mu da ce razmisliti o njegovim „mudrim“ recima i verovatno ih prihvatiti. Rinus se pozdravio sa Irisom,izasio iz sobe,i znajuci da ce vrlo brzo doci do velikog sukobljavanja izmedju njega i Iriisa,resio jos te noci da okonca takav moguci sukob a sebi pribavi apsolutnu vlast,uostalom,mislio je,narod i vojska su uz njega.

U vino koje Iris pije pred spavanje,vec je bio sipan otrov. Rinus je mirno legao u svoj krevet u palati,i cekao jutarnju uzbunu i jauke,koji ce znaciti da se Iris nije ni probudio. Medjutim,Rinus je precenio mladog Iriisa,ali i svoju ubedjenost da ima podrsku vojske. Sledeceg jutra ,Iris se probudio

ali Rinus nije. Lezao je na krvlju natopljenoj postelji, sa odvojenom glavom od tela. Bez obzira na to koliko je narod i vojska postovala ovog coveka, bili su ipak uz mladog Iriisa, sina velikog Kedesaa. Ni slutili nisu koliko su pogresili u izboru!

Iris je nakon dva dana od smrti Rinusa, proglasio sebe vladarom zemlje i nije gubio vreme u sprovođenju svojih namera. Prvo što je uradio, poslao je stotinak svojih ljudi u koje je verovao, da odu u Aurep, u navodno zvaničnu prijateljsku posetu svom bivšem narodu, u nameri da isti procene, kakva „klima“ vlada među tim narodom, i da li bi postojale mogućnosti da se mirnim putem ova zemlja pripoji Miranu, kao i to da se vidi kolika je teritorija u pitanju, koliko naroda ima i kakva i kolika im je vojska. Sledeći korak je bio popis naroda Jarahona, u želji da sazna koliko su tačno brojniji od Miranskog naroda, koliko ima sposobnih muskaraca i koliko mlade, zdrave muske dece ima. Kao i to, kakvo je raspoloženje među Jarahonskim narodom i koliki bi rizik predstavljalo saopštenje da će morati još da ostanu i rade u Miranskoj zemlji. Treći Irisov korak je bio, uvođenje zakona, da svaki odrasli muskarac u Miranskom narodu, od dvadesete do tridesete godine, dakle deset godina, mora da provede u vojnoj službi, čime bi uveliko povećao brojnost i moć vojske.

Posle par meseci, Iris je mogao da se obraduje, saznanjem da će dobiti novih dvadeset hiljada vojnika, ali i saznanjem da je Aurep ogromna zemlja, čak i dvadeset puta veća od Mirana, ali da narod nije toliko brojan, čak možda i manji od Miranskog i da je zbog toga rasejan po zemlji u manjim ili većim grupama, da su potpuno razjedinjeni, i da imaju nešto oružja ali ne i pravu vojsku. Ne postojanje jednog vladara i jedne zemlje u Aurepu, nejedinstvo i razbacanost po ogromnoj ali i vrlo plodnoj teritoriji, nije davala mogućnost da se sa jednim vladarom ili narodom pregovara o mirnom sjedinjavanju sa Miranom, jer bi to tražilo razgovore sa stotinama vodja i grupa naroda, koji se čak međusobno i nepostuju i ne

trpe. Ali je upravo ta razjedinjenost i izostanak vojske, obecavala Irisu da može sa delom svoje neustrasive vojske, predje na njihovu teritoriju i zauzme je bez nekog posebnog rizika. Irisu je daleko više stalo da zauzme plodnu teritoriju i prosiri svoju vladavinu, nego što mu je stalo da ga prihvati sam narod Aurepa. Ako ne žele sa njim, on će ih jednostavno prognati u dalja, negostoljubiva mesta Aurepa.

Ali razloga za nezadovoljstvo i brige je ipak imao. Popis Jarahonaca mu je uneo pometnju u njegove misli i planove. Bilo ih je daleko više nego što je i sam Rinus pretpostavljao, a sposobnih muskaraca a pogotovo onih mlađjih, koji tek stasavaju, bilo je toliko da se Iris gotovo preplasio. Planove mu je još više poljuljalo saznanje da se Jarahonci već uveliko spremaju za odlazak i da se između sebe pitaju zašto Iris odugovlači i zašto od njega ne dolazi naredba da krenu nazad u svoju zemlju. Čak su postojali i pojedinci koji su pokazivali znake nezadovoljstva i unosili nemir u narod Jarahona.

Ali Iris je bio suviše zloban i nezaježljiv da bi dozvolio da bilo šta poremeti njegove velike planove. Odlučio je da krene na dva „fronta“ istovremeno. Sa polovinom svoje vojske će krenuti na Aurep, dok će drugu polovinu upotrebiti da na krvav način uguši moguću pobunu Jarahanaca. Naredio je da se među Jarahonskim narodom pronadju svi oni koji svojim nezadovoljstvom unose nemir među narod i da se pogube, ali ne javno i ne pred očima Jarahonaca, oni za to ne smeju saznati. Potom je naredio da se ovom narodu objasni da će morati još ostati u zemlji Miranskoj, jer vladar tako zahteva i da će ih pustiti ako za deset godina uspeju da radom ostvare njegove želje. Kako bi ih zastrasio, naredio je da više ne smeju da ispovedaju svoju veru, niti da pominju njihovog boga, jer će se to kaznjavati smrću, kao i to da dva puta godišnje moraju da zemlji Miranskoj daju desetak od stoke i prinosa. Kako bi zaustavio dalji rast njihovog naroda, stigla je još jedna naredba-stroga zabranja radjanja.

Jarahonski narod nije bio ni najmanje ratoboran, oni kao da nisu imali usadjen taj osecaj protivljenja kod sebe. Sasvim su mirno prihvatili vest da ce morati jos da ostanu i da rade na teritoriji Mirana. I pored svega, oni nisu ni najmanje gubili veru u svog Boga, nadajuci se da ce doci dan kada ce ih osloboditi i vratiti u svoju zemlju. Nesto malo, "ratobornijih" Jarihonaca, koji se bas i nisu mirili sa jos deset godina robovanja, vrlo brzo je progutala noc. Iris je cak bio vise nego iznenadjen takvom mirnom i ravnodusnom odlukom Jarahonaca, da bez pogovora ostanu u Miranu i da rade na podizanju tudje zemlje. Mogao je da se u potpunosti okrene osvajanju Aurepa. Ali ono sto ce se kasnije pokazati kao kobnim po Irisa i njegovog naslednika, jeste to da nisu primenili prema Jarahoncima istu miroljubivu politiku Kadesa i Rinusa, vec su zeleti da dobrotu i mirnocu Jarahonaca iskoriste maksimalno. Narod Jarahona je sad zaista postao robovski narod. Radili su po citav dan sa minimum hrane i vode, vojnici, strazari i nastojnici su ih nemilosrdno, silom i bicem terali na nadljudske napore, oduzeta su im sva prava, pa cak i pravo na svog Boga i pravo na radjanje. Vise nista nije bilo kao za vreme Kadesa.

Saznaje da Jarahonci ne postuju strogo njegovu naredbu o zabrani radjanja i da se njihove zene krisom poradjaju i kriju svoju decu, razbesnelo je Irisa. Jedne noci pozvao je nastojnike i vojne zapovednike u svoju palatu i naredio im da odmah sa svojim vojnicima, upadnu u kolibe Jarahonaca i pobiju svu musku decu do sedam godina, i da ubuduce svako novorodjeno musko dete, bace u vodu, a njegovu majku pogube. A nastojnicima nad robovima naredio je da sto vise mucu Jarahonce teskim poslovima i da im zagorcaju i ovako tezak zivot. Dao im je zapovest da svakoga, ko bi pao od umora ili usporio zbog napornog rada, pogube na licu mesta, pred svima.

Naredne dvadeset tri godine, Jarahonski narod je prolazio kroz pravi pakao. Teskom robovanju nisu videli kraja, a narod je postajao sve manji i

stariji. Oni najmladji muskarci,imali su trideset godina. Ali vera u Boga i spas,jos uvek je postojala. Saznanje da je cetrdesetogodisnji Iris tesko,smrtno oboleo,donekle im je budila nadu da ce njegov naslednik imati daleko vise razumevanja za njihovu patnju i jad. Iris je za te dvadeset i tri godine,izgradio cetiri nova velika grada u Miranu i gotovo citavu pustinju,sve dok se mogla videti sa Irisovog dvora,pretvorio u plodnu i naseljivu zemlju. Jarahonski robovi su pretvorili Miran u ogromnu teritoriju. Ali sami Mirani,nisu bili ni priblizno srecni kao pod vladarom Kadesom.

RAT U AUREPU

Dvadeset i dve godine pre nego sto je Iris pao bolestan u postelju,veliki deo njegove vojske krenuo je pod zapovednikom Urijem,prema Aurepu. Problem im je bilo more koje su morali da predju,pa su se na obali Ripskog mora zadržali gotovo pune dve godine,praveci ladje kojima su trebali da se prevezu na suprotnu obalu Aurepa. Ali to im nije bio jedini problem...Urijevu vojsku je zadesila druga nedaca,misteriozna bolest koja se neverovatnom brzinom sirila medju vojskom. Za dve godine,koliko je trajala izgradnja ladji,Urije je ostao gotovo bez polovine vojnika. Morao je da posalje glasnika Hura kod Iriisa,da mu objasni sta ih je zadesilo i da trazi jos jednu vecu grupu vojnika. Iris je bio besan,zbog gubitka tolikog broja vojnika ali nije imao problem da posalje novu grupu s obzirom da nije imao poteskoca sa Jarahonskim narodom,i da mu nisu bili potrebni.

Dobivsi pojacanje,Urije je krenuo sa ladjama preko mirnog Ripskog mora ka Aurepu. Put je trajao nepunih pet meseci,tokom kojih je Urije,prema karti koju je dobio od Irisovih izaslanika,pravio plan sa svojim podnarednicima,na koji nacin ce osvajati Aurepsku zemlju,od juzne obale ka severu zemlje. Na karti je imao tacno ucrtana mesta na kojima su se nalazile sve grupe naroda Aurepa. Nakon iskrcavanja na obalu,prvi zadatak im je bio da izvuku sve ladje na kopno i da ih dobro sakriju,kako ne bi bile unistene od strane protivnika. Potom je Urije,podelio vojsku u cetiri velike grupe,od kojih je svaka bila sastavljena od hiljadu konjanika sa kopljima,pesadije od cetiri hiljade vojnika,podeljenih u strelce i kopljanike,dve stotine borbenih kola,sa po jednim kopljanikom i jednim strelcem i od pet stotina posebno obucenih najboljih i najhrabrijih vojnika

,clanova vladarove garde. Svaki od vojnika i zapovednika je nosio posebno napravljene maske na licu,u obliku glave kameleona,kako bi izazivali jos veci strah medju narodom Aurepa. Tako podeljena vojska u cetiri velike grupe,svaka od po gotovo sest hiljada vojnika,krenula je u cetiri razlicita smeru,u vidu zrakova, prema severu. Svaka grupa je imala po nekoliko glasnika-kurira,koji bi stalno cirkulisali izmedju grupa,kako bi ostajali u kontaktu i znali u svakom trenutku kako vojske napreduju. Imali su jasan zadatak,zarobiti svaku grupu naroda na koju naidju,i ubijati samo one koji se odupiru ili pokusaju da ih napadnu. Odredjeno je jedno centralno mesto,gde su sve vojske koje zarobe jednu grupu,odmah morale da ih tu dovedu,a potom se vracale nazad,na sledecu grupu na koju naidju. Centralno mesto,gde ce biti dovodjen zarobljeni narod Aurepa,bio je jedna vrsta velikog na brzinu napravljenog i ogradjenog logora,gde je ostalo cetiri hiljade dobro naoruzanih i izuzetno agresivnih vojnika,u vidu straze koja ce cuvati zarobljenike.

Ali vec na pocetku pohoda neustrasive Urijeve vojske,bilo je jasno da su naisli na niz nepredvidjenih problema. Prvi,koji ih je potpuno iznenadio,bio je taj da nisu mogli da pronadju ni jednu grupu prema njihovoj lokaciji ucrtanoj na karti. Drugi problem je bio u tome sto nisu ni najmanje poznavali teren,a to je u ovoj zemlji prepunoj suma i planina,bio veliki problem za Urijevu vojsku. Bilo je ocigledno da su grupe Aurepskog naroda,bile obavestene o napadu na njih i da su pobjegli u brdovite velike i visoke sume kojih je bilo na svakih par kilometara. Potraga za njima po nepoznatom terenu i sumama,donosio je veliki rizik. Urijeva vojska nije bila pripremljena za takvu vrstu borbe. Znali su to Aurepljani,zato su i potrazili spas po zabitim sumama,ali ne samo spas,bili su spremni da i sa slabim oruzijem kojeg imaju,napadaju iznenada i iz zasede,ukoliko se u sumi pojave Miranski vojnici. Bilo je sada jasno Uriju da se Aurepljani nece tek tako predati i da se nalazi u prilicnom problemu. Ali odustati od

svega i vratiti se u Miran ,bila je sigurna smrtna kazna. Urije je ponovo okupio citavu vojsku na jednom mestu,i napravio novi plan. Razbio je vojsku u manje grupe sa po hiljadu vojnika,tako da je dobio dvadeset cetiri grupe. U tako manjem broju,mnogo je lakse ulaziti u sume i po potrebi boriti se. Uostalom,daleko je manji rizik,jer moze da strada daleko manji broj vojnika. Konji su ostavljeni,jer od njih nije moglo biti koristi u ovakvoj situaciji. U sume ce se ulaziti sa cetiri strane po dvesta pedeset vojnika,sa potpunim oprezom i spremnoscu na svaki vid iznenadjenja. Ponovo su krenuli ali ovoga puta u daleko veci broj razlicitih smerova i sa novim zadatkom-ubijati sve,osim one koji se sami predaju,i njih dovesti u centralni logor.

Punih sedam godina je trajala potraga za grupama Aurepskog naroda po sumama i planinama i borba sa njima. Rezultat je bio katastrofalan za Miranske vojnike. Vise od polovine,oko petnaest hiljada Urijevih vojnika je bilo ubijeno,isto toliko je bilo mrtvih i sa druge strane,sto je bilo ravno porazu za tako mocnu i naoruzanu vojsku poput Miranske. Za citavih sedam godina ratovanja,u logoru se nalazilo jedva hiljadu Aurepljana. Urije je morao hitro da reaguje,povukao je svu vojsku ka obali Ripskog mora,gde su bili bezbedni. Znao je da bi dalje ratovanje znacilo katastrofu za njegovu vojsku. Izvukli su svoje ladje i ukrkali se na njih . Morao je da se suoci sa Irisom i da trazi savet i dodatnu vojsku i naoruzanje. Ostatak od trinaest hiljada vojnika,ostao je na obali Ripskog mora,sa Miranske strane,da se oporavi,napravi dodatne ladje i saceka pojacanje. Nije to bas bio jedini razlog zbog cega ih je Urije tu ostavio. Znao je da ako Iris sazna istinu o broju poginulih,bice pogubljen ili u najmanju ruku rascinjen a sa vojskom ce poci drugi zapovednik. Objasnice Irisu,da su Arepljani bili pripremljeni za njihov dolazak,da su se povukli u sume i da su spremni da se bore do smrti,ali ce prijaviti samo pet hiljada poginulih vojnika i bar dvadeset hiljada mrtvih Aurepljana. Morao je ubediti Irsa da bi takva

borba isuviše dugo trajala, da je rizična i da bar još trideset hiljada vojnika treba da bi se napad izveo uspešno i brzo okončao rat.

Iris je, prozvaao Urija da je nesposoban, ali ga je ostavio na mestu glavnog zapovednika i izasao mu u susret. Ipak, postavio je uslov. Dao mu je još sedam godina da od Aurepske velike zemlje napravi Miransku koloniju, ali i ograničio mu mogući broj poginulih vojnika na dvadeset hiljada. U protivnom, i on i njegova porodica biće javno mučeni i pogubljeni na glavnom trgu. Urije je već bio u problemu, s obzirom da je sakrio broj od deset hiljada poginulih, ali je čvrsto verovao da će mu Iris sve oprostiti, pa čak i da većina vojske ostavi kosti na Aurepskom bojištu, ako mu za sedam godina stvori koloniju. Sa dobijenih trideset hiljada vojnika i onih trinaest hiljada, Urije je bio siguran da će Aurepljane baciti na noge. Ponovo je krenuo ka obali Ripskog mora, gde su preostali vojnici već uveliko radili na pravljenju novih ladji. Stigavši do obale, zadržali su se još godinu dana na ovom poslu, jer je na suprotnu obalu trebalo prebaciti četrdeset tri hiljade vojnika, i njihovu opremu, konje, kao i zalihe hrane, potrebne za dugogodišnji rat.

U Miranu, Iris je ostao sa malim brojem vojnika, pa ga je opet uhvatila panika da će to Jarahonski narod možda iskoristi. Nije dozvolio da se izostanak tolikog broja vojnika previše oseti, odmah je naredio da svaka porodica polovinu muskih ukucana mora da da u službu vojsci, bez obzira na godine. Od četiri muskarca u kuci, dva su ostajala na imanju a dvojica bi morali do daljnjeg u vojsku. Pored toga, Iris je naredio još veće zastrasivanje i mučenje robova od strane nastojnika, u želji da im slomi svaku pomisao na bunu, koja još uvek nije postojala u glavama Jarohanaca.

Urije se iskrcao na obalu Aurepa, po drugi put. Plan sa odvođenjem zarobljenika u centralni logor je ostao isti ali je Urije promenio taktiku za

borbu. Ponovo je podelio vojsku u cetiri grupe od po deset hiljada vojnika, koji ce krenuti u pravcu severa. Ali ovoga puta nece ulaziti u sume, jednostavno, opkolice sumu sa svih strana, palice ih i cekati da Aurepljani pocnu bezati iz njih. Potpuno bezuman cin, i ocajnicki potez Urija, ali strah od neuspeha mu je bio ogroman. Znao je da takav cin Iris ne bi odobrio, jer mu gotovo ogoljena zemlja ne treba, ali je Urije racunao na to, da ce Aurepljani shvatiti da im ovoga puta nema spasa i da ce se sami predavati. Racunao je da ce dvadesetak zapaljenih velikih suma i na hiljade ubijenih, potpuno prestrasiti Aurepljane i navesti ih na predaju. Ono na sta Urije nije racunao, i sto ce se pokazati kao kobno, to je da su se narodi Aurepa u medjuvremenu ujedinili u strahu od novih napada, napravili mocnije oruzije i da je gotovo svaki muskarac postao ratnik. Ali ono sto ce Uriju i njegovoj vojsci definitivno „doci glave“ je to, da su Aurepljani znali da ce se Miranska vojska vratiti i da su ih spremno cekali u prokopanim rovovima i prvim sumama neposredno uz obalu. Od iskrcanih Urijevih vojnika na obali do spremnih za napad Aurepljana, nije bilo ni stotinak stopa. Urije na to svakako nije mogao racunati. Urije je naredio da se prenoci na obali i ujutru rano, krene ka severu. Ovoga puta, centar logora za zarobljene ce biti na samom mestu iskrcavanja, gde ce boraviti straza od tri hiljade vojnika konjanika, i nekoliko spremnih ladja da jednom mesecno sve zarobljene Aurepljane, odmah prebacuju na Miransku obalu. Urije je smatrao da ce stalno dopremanje zarobljenika, odobriti vladara Mirana i uveriti ga da rat ide u pravcu u kojem ga je Iris i zamislio.

Odluka Urije da se prenoci uz obalu, bila je potpuna greska. Aurepljani su imali dva dobra saveznika - noc i more. Iznenadan nocni napad kada najveći deo vojske spava a potom i more koje nije dozvoljavalo odstupnicu i povlacenje Miranske vojske, prakticno su bili odseceni.

Ono što je spasilo Urijevu vojsku od potpune katastrofe, i pored iznenadnog noćnog napada Aurepljana i nemogućnosti povlačenja, jeste činjenica da narod Aurepa ipak nije bio ni oružano toliko moćan a ni pripreman kao vojska koja je obučavana za borbu, tu je Urije bio u velikoj prednosti. Ali i pored toga, krvavi sukob na obali, koji je trajao cijavu noć i dan, doneo je velike gubitke i jednoj i drugoj strani. Urije je ostao bez petnaestak hiljada vojnika i sa velikim brojem ranjenih, ali i Aurepljani su još gore prošli, povlačeći se nazad, ostavljajući za sobom gotovo dvadeset hiljada mrtvih. Jedina prednost Aurepljana je bila što su bili daleko brojniji, pa ovakav gubitak nije predstavljao toliko veliki udarac za njih. Međutim, Urije je ostao sa manje od trideset hiljada vojnika, a od toga bar dve hiljade teže povredjenih. Narod Aurepa nije krenuo u beg, nisu ni imali razloga za to, samo su se povukli do prvih suma, čekajući napad Urijeve vojske. Urije je brzo konsolidovao redove, i čekao da prođe noć i da krene u opšti napad. Više nije imao izbora, natrag nije smeo a morao je se suočiti sa ujedinjenim daleko brojniji narodom Aurepa. Pogled na obalu čiji je pesak bio potpuno natopljen krvlju i gde je ležalo trideset pet hiljada mrtvih tela, preplasio je i Urija i njegovu vojsku ali i Aurepljane na obodu suma.

Urije je ujutru sa bakljama krenuo ka velikoj sumi koja je odvajala peskovitu obalu od severnog plodnog tla Aurepa, u nameri da izazove požar, jer je znao da su Aurepljani tu, da ih čekaju. Ali svaki pokušaj približavanja sumi Urijevih vojnika, Aurepski strelci su spremno dočekali. Prilikom svakog pokušaja, Miranska vojska se povlačila, ostavljajući za sobom bar po pet stotina svojih vojnika. Urije, je potom pribegao mnogo boljem rešenju, gadajući iz daljine zapaljenim strelama u pravcu sume. Letnji period, suša i povoljan vetar koji je duvao sa mora prema unutrašnjosti isli su mu na ruku, vatra je brzo zahvatila sumu i širila se velikom brzinom. Ali ni Aurepljani, pre povlačenja, nisu ostajali

dužni, uzvratili su zapaljenim strelama gadjajući drvene Urijeve ladje. Svaki pokušaj da se ladje ugase, bile su uzaludne, jer se u svaku od njih zabijalo na stotine gorućih strelica. Urije je pretvorio sume u bukcinje i naterao Aurepljane da se povlaze na sever ali je ostao i bez svojih ladja i još dve hiljade vojnika. Odustao je od ideje logora za zarobljenike i sa svom vojskom krenuo u poteru za neprijateljima. Naredio je da se svi ubijaju, čak i starci, žena i deca. Urije je krenuo na sve ili ništa, više nije mario za Irisa i sopstvenu sudbinu, samo je imao jedan cilj-istrebiti narod Aurepa do poslednjeg čoveka.

Narednih osam godina su trajale potrage, sukobi i paljenja suma, ali Urije je još uvek bio daleko od cilja. Jeste gotovo prepolovio broj stanovnika Aurepa, pretvorio skoro polovinu zemlje u zgariste, ali je i sam pretrpio ogromne gubitke. Znao je da sa preostalih samo četiri hiljade vojnika, koji su mu ostali, nije u stanju da porazi Aurep, ali kasno je bilo za odustajanje. I sa tako malobrojnomo vojskom on je i dalje jurio Aurepljane, ulazio u borbu sa njima i pretvarao sume u ugljenisane površine. Isao je do kraja, svestan da neće ništa posebno uspeti da uradi, ali svaki ubijeni Aurepljanin je za njega bila lična pobeda.

U Miranu, Iris je besneo. Vec devet godina nema nikakvih vesti sa Aurepskog ratista. Znao je da bi se vojska vratila nazad ako bi Urije poginuo. Urije je dakle bio živ, ali je vec dve godine ostao duze na bojistu. Medjutim Irisa je daleko više brinulo odsustvo glasnika i bilo kakvih vesti. Pozvao je zapovednika, Dumusa, i rekao mu da ima godinu dana da pripremi i obuci novih dvanaest hiljada vojnika, i ukoliko ne dobije u medjuvremenu vesti da je Aurep osvojen, ode sa vojskom na bojiste Aurepa, ubije Urija i preuzme komandu nad tamosnjom vojskom i nastavi sa osvajanjem.

Miran se polako pretvarao u zemlju vojnika. Iris je sve više stvarao mocnu i brojnu vojsku,odvlacio muskarce od njihovih kuca i imanja,sto je za posledicu imalo siromasenje stanovnistva, jer su samo zene vodile brigu o obradi zemlje i gajenju stoke. Urije je cak i musku decu, stariju od dvanaest godina,uzimao za vojnike. Naravno da je Miranom zavlдалo veliko nezadovoljstvo. Kuće su ostajale prazne, imanja zapustena a gotovo da nije bilo kuće u Miranu iz koje nije bio bar jedan poginuli vojnik na Aurepskom ratistu.

Vreme je prolazio,Urije je sa sve manjim brojem vojnika i dalje nastavljao da se bori protiv sve opasnijih Aurepljana. Urijev podnarednik Tirus,shvatao je da je Urije izgubio svaku kontrolu i nad sobom i nad situacijom,da preostalu vojsku,koja je gotovo spala na dve hiljade ljudi,vodi bespotrebno u smrt. Uspeo je da pridobije najveći deo vojnika i da se usprotivi Uriju...trazio je obustavu izgubljenog rata i povlacenje nazad u zemlju. Urije se osetio izdanim,podigao je koplje i krenuo ka Tirusu,ali je posle par koraka,bio zasut strelama,desetine vojnika. Tirus je vojnicima strogo zabranio da govore o ubistvu Urije. Za Irisa,on je junacki poginuo u borbi. Tirus je povukao vojsku nazad,ka jugu i obalama mora. Naredio je sto brze pravljenje ladja i povratak u Miran.

Kada su ladje bile skoro gotove,a Tirus i vojnici se spremali da napuste Aurepsku zemlju,videli su na moru veliki broj ladja koji idu ka njima. Tirus je znao da je to nova Miranska vojska,poslata u pomoc ali nije znao o kolikom broju vojnika se radi i ko ih predvodi. Posle dugogodisnjeg mucnog ratovanja i jedva izvucene zive glave,Tirus i preostala vojska je samo zelela povratak u Miran,svojim domovima i porodicama. Shvatanje da ce se borba nastaviti i da od povratka nema nista,Tirus je cak razmisljao i o napadu na sopstveni narod,odnosno vojsku koja se priblizivala obali,ukoliko se ne bude radilo o velikom broju novih vojnika. Ali vec po zaustavljanju ladja i iskrcavanju vojske,znao je da od sukoba

nema nista...dvanaest hiljada dobro naoruzanih i svezih vojnika,naterali su Tirusa da odustane od svojih misli.

Dumus je prisao Tirusu,pozdravio se i upitao za Urija. Dobivsi odgovor da je Urije hrabro izgubio zivot,Dumus je bio olaksan posao. Objasnio je Tirusu da ga je Iris proglasio novim vojskovodjom i da se rat nastavlja. Medjutim,Dumus nije znao da je ovih dve hiljade umornih Tirusovih vojnika,sve sto je ostalo od brojne i silne vojske koja je bila poslata u osvajanje Aurepa. To saznanje kao i Tirusov izvestaj o mnogo brojnijim i fanaticnim borcima Aurepa,Dumusa je prilicno uzdrkala. Da Iris nije bio takav kakav je bio,Dumus bi verovatno odlucio da se svi vrate u Miran. Ali znajuci Irisovu zlu cud i sta bi ga cekalo,morao je da ubedi i sebe i Tirusa i svu vojsku,da ce dobrom organizacijom i osposobljenom vojskom dobiti ovaj rat,ma koliko da su Aurepljani bili brojniji. Dumus je,ocigledno bio daleko sposobniji vojskovodja od Urije,jer je u narednie tri godine,izgubio samo polovinu svoje vojske,ali je u velikoj meri uspeo da razbije Aurepski narod i nanese mu gubitak od skoro trideset hiljada ljudi. Borba se nastavila i narednih sest meseci,uz velike uspehe Dumusa,ali ih je vest o Irisovoj smrti zatekla i za trenutak zaustavila Dumusov pohod.

I narod Mirana ali i robovi Jarahona,sa velikim olaksanjem su docekali Irisovu smrt. U njegovom nasledniku,mladom osamnaestogodisnjem sinu Arosu,koji je kao decak bio izuzetno miran i povucen,videli su novog razumnijeg vodju koji ce vratiti blagostanje u Miran,zaustaviti ratove ali i osloboditi Jarahonske robove.

Njihova ocekivanja se nazalost nisu ispunila. Aros,nije imao nameru ni da okonca rat sa Aurepljanima,niti da oslobodi Jarahonski narod. Jos vise ih je pritisnuo da rade i naredio da se jos vise muce. U Aurep je poslao svoje izaslanike,da vide i obaveste ga o stanju na bojistu,dok je on sam

pripremao novu veliku vojsku, da ih licno povede u Aurep, ukoliko to bude potrebno.

Kada su izaslanici posle sest meseci stigli u Aurep i pronasli svoje vojnike, zateklo ih je saznanje da su i narednik Dumus i njegov zamenik Tirus poginuli, a jedva tri hiljade preostalih vojnika, tumaralo je besciljno teritorijom Aurepa. Aurep je, dodatno, pretrpio jos velikih gubitaka, ali svakako da vojska od tri hiljade izmorenih i izranjavanih ratnika, bez vodje, nije imala nikakve sanse da nastavi dalje vojevanje... Aurepljana je jos uvek bilo daleko vise. Kada su im Arosovi izaslanici rekli da se povuku na obalu i tu cekaju, jer ce novi vladar Aros licno doci sa dodatnih deset hiljada vojnika, vojnici su se pobunili i trazili zamenu. Izaslanici su im obekali da ce razgovarati o tome sa Arosom i da ce ga ubediti da im posalje zamenu, sto je donekle umirilo iznemogle vojnike.

Naravno, izaslanici nisu ni pomisljali da tako nesto zatraze od Arosa.

Po povratku u Miran, i izvestaju koji su saopstili svom novom vladaru, Aros je naredio da dve hiljade ljudi odu na obalu i naprave ladje za njega i vojnike, i licno je otisao medju Jarahonske robove i obecao im da ce svako ko podje sa njim u rat, posle dve godine, biti oslobodjen i postati ravnopravni gradjanin Mirana. Samo oni koji su vec bili na ivici strpljenja i koji su vec uveliko gubili veru u svog Boga i njegov spas naroda Jarahona, prijavili su se da idu. Nije ih bilo mnogo, jedva dve hiljade, ali i to je Arosu bilo dovoljno da uz obucenih deset hiljada Miranskih vojnika, koje ce predvoditi, obezbedi dodatnu snagu. Aros je na robove ratnike, prevashodno racunao kao na one koji ce ici ispred vojske i izazivati protivnike i docekati njihov prvi nalet... sasvim dovoljno da se Miranski ratnici iza njih dobro organizuju i udare po Aurepljanima.

Arosovo iskrccavanje na obalu Aurepa i njegovih dvanaest hiljada vojnika, docekala je slika od koje su im se oduzele noge. Na desetine

hiljada smrdljivih leseva na obali, cijim raspadnutim telima su se hranile ptice i životinje. Nisu ih cekali ni tri hiljade vojnika koji su ostali na obali. Nisu bili ubijeni, zaraza koja se sirila iz nepreglednog mora mrtvih tela, pokosila ih je sve do jednog. Aros je ostao hladnokrvan i podizuci moral očajnim vojnicima, preko leseva ih poveo ka severu. Aros jeste bio samouveren i verovao je da je rođeni vladar i vojskovođa, ali to je bilo daleko od stvarnosti. Dve godine od vojevanja Arosa sa Aurepljanima, i on je izgubio više od polovine vojnika, a udarac koji je naneo protivniku nije bio posebno veliki. Ali, ni on nije odustajao, poslao je stotinak svojih vojnika nazad u Miran, da dovedu još pet hiljada vojnika, koliko ih je otprilike i ostalo u Miranskoj zemlji. Aros nikada nije saznao da njegovi vojnici koje je poslao nazad po pojačanje, nikada nisu ni stigli do ladja na obali, presreli su ih Aurepljani i pogubili. Aros je nastavio bitku, narednih godinu dana u ocekivanju pojačanja, i mada je ovog puta nešto bolje napredovao, i dalje je trpio velike gubitke. Za vreme citavog trajanja rata, Aurepljani su bili u velikoj meri desetkovani, jedva da ih je ostalo trideset hiljada ili nešto malo više sa sve ženama i malom decom. Ali su bili odlucni da se do poslednjeg bore sa nekada bratskim narodom Mirana. Aros je izdrzao još jednu godinu u borbi a onda odlucio da sa preostalim hiljadu, hiljadu i po vojnika, povuce na obalu i ceka pojačanje.

Cekao je Aros još šest meseci, u toku kojih je pretrpeo još nekoliko napada od strane Aurepljana. A onda odlucio da se vrati sa preostalim malobrojnim vojskom u Miran, povuce i preostalim pet hiljada vojnika i vrati se nazad. Ali tek što je stigao na suprotnu Miransku obalu Ripskog mora, sačekala ga je vest da su Jarahonci iskoristili odsustvo velikog broja vojnika i odsustvo vladara i napravili veliku pobunu, u kojoj je već poginulo više od tri hiljade vojnika i nastojnika. Zabrinuti Aros je već u tom trenutku u potpunosti odustao od daljeg ratovanja u Aurepu i pozurio sa preostalim vojskom u Miran.

Zatekao je svoju zemlju u potpunom haosu,prestrasene Miranske zene i deca su u velikom broju bezale ka pustinji,a tri hiljade vojnika i preostali muskarci Mirana,nadljudskim naporima tukli su se protiv ogromnog,zastrasujuceg broja pobesnelih Jarahonaca.

IZLAZAK

Aros se odmah sa vojskom koju je vratio iz Aurepa, umesao u gusenje pobune i preuzeo komandu nad vojskom i ostalim Mirancima koji su stitili gradove. Iako daleko malobrojniji, posle tri meseca, Aros je uspeo da ugusi pobunu i potisne Jarahonce nazad u pustinju. Uspeo je da zarobi dvojicu od troje vodja pobune, Ivana i Ilju, dok je Aleksander uspeo da umakne poteri, daleko u pustinju. Aros je sa delom vojske, otisao kod Jarahonskog naroda na obodu Miranske zemlje i rekao im da su slobodni i da mogu da se vrate u svoju zemlju, pod uslovom da mu predaju treceg vodju pobune Aleksandera. Medjutim, Jarahonci ne samo da nisu znali gde je Aleksander, vec su ga zbog njegovog bega smatrali i izdajicom. Aros im nije poverovao, ali od straha od nove pobune, koju gotovo sigurno ne bi mogao opet da suzbije, naredio im je da se povuku sa Miranske zemlje i da idu kuda hocu. Jarohanci nisu pristali, zahtevali su da se Ilja i Ivan, koji su sad postali njihovi junaci, puste na slobodu i tek onda ce otici iz Mirana. Aros nije pristao na zahteve Jarohanaca, dao im je rok od tri dana da se izgube iz njegove zemlje, brzo se vratio u grad i mobilisao uz sve vojnike i citavo ljudstvo Mirana, cak i zene i mladju decu, podelio im oruzije, i rekao da ce ukoliko se Jarahonci ne povuku za tri dana, svi do jednog krenuti na njih i krvavo se obracunati. Iris i njegov sin Aros, doveli su zemlju Mirana do same propasti, znao je to i Aros, i bas zato nije vise mario za ono sto bi moglo da se desi, srljao je svesno ili u potpunu propast svoje zemlje ili da eventualnim progonom Jarahanaca, okonca sve ratove, i pokusa da se posveti ponovnom vracanju blagostanja u Miransku zemlju i narod. Znao je i da bi se sve mirno zavrсило i kada bi im predao Ilju i Ivana, ali time bi pokazao u potpunosti svoju slabost kao vladara, najmanje

sto je hteo,to je da Kedesov unuk ispadne kukavica,ne pred narodom,vec pred svojim precima i Bogom.

Aleksander nije napustio svoj narod,nije ih izdao i kukavicki pobegao kako su to oni mislili. Povukao se duboko u pustinju kako bi se osamio i molio svog Boga da mu se javi i od njega potrazi spas za svoj narod i zarobljene Ivana i Ilju.

U medjuvremenu,Aros je pozvao svoj narod na glavni trg i izveo Ilju i Ivana,da ih licno pred njima pogubi. Narodu Mirana,kao da nije bilo dovoljno krvi i ubistava,kao da se duh Irida i Arosa uvukao u njihove glave,gotovo da su svi pohrlili na glavni trg i gurali se da sto blize budu mestu gde ce Aros pogubiti vodje pobune.

Ilja i Ivan su izvedeni iz tamnice i Aros je naredio da im se skinu okovi sa nogu i ruku,jer ne zeli da ih pogubi onako nemoćne. Cak im je ponudio i dvoboj,da bi u ocima naroda ispao pravden i hrabar,znajuci unapred da ce to ova dva Jarahonca odbiti. Ali,pokazace se da je skidanje okova bila velika greska...mozda ne samo za Arosa! Dok je Aros ponosno setao ispred ove dvojice pobunjenika i mahao macem ispred njihovih ociju, narod je poceo iznenada da se komesa,smeje i glasno vice...nekoliko malih prasica sa nekog imanja u blizini grada,pobeglo je i dotrcalo pravo u grad,na trg,i upalo u zbijenu masu naroda. To je izgleda daleko vise zabavljalo Mirance nego ono sto se desavalo ispred njih. Svi su se dali u poteru za zbunjenim prasicima,zabavljajuci se i glasno smeajajuci. Arosu je to odvuklo paznju,kao i malobrojnoj strazi oko Ilje i Ivana. Trg se pretvorio u veliko zabaviste,dok su prasici uplaseni i izgubljeni,trcali tamo-vamo,a svaki bezuspesan pokusaj nekoga da uhvati prase završavao se salvom smeha. Aros nije mogao da veruje,poceo je glasno da vice ,ali kao da ga niko nije cuo. Opstu pometnju koju su izazvali odbegli prasici,Ilja i Ivan su iskoristili,bezeci pravo u masu naroda. Za njima su potrcali strazari. U

opstem haosu, vise se nije znalo ko koga juru i gde je ko, narod je jurio prasice, i ne znajući sta se desilo, Strazari za Iljom i Ivanom, a ova dvojica vesto koristili guzvu da se izvuku iz mase i pobegnu iza zgrada oko trga. Ilja i Ivan su vec daleko odmakli, dok se grupa strazara jos uvek borila i probijala kroz gotovo poludeli narod. Aros je nemo posmatrao sta se dogadja, potom pozvao zapovednika da dovede vojsku i razjuri narod sa trga. Ivan i Ilja su vec bili medju svojim narodom, koji ih je brzo sakrio. Jarahonci su mogli krenuti ka svom domu, ali ne i bez svoje stoke, svojih stvari, proizvoda i hrane. A i znali su da ce ih Miranci stici u nameri da se obracunaju sa njima. Tako da su se ponovo pripremili da docekaju napad i da to iskoriste da nanesu sto vece gubitke Mirancima.

Vrlo brzo, Arosova vojska, pojacana gotovo citavim Miranskim narodom, opkolila je Jarohance u pustinji. Aros je ponovio svoj zahtev da mu predaju pobunjenike, a on ce ih pustiti, i dati im i njihovu stoku da povedu sa sobom. Ilja i Ivan, nisu hteli vise da se kriju... izašli su pred svoj narod i upozorili Arosa da ako ih ne pusti, njih i stoku njihovu i neda im proizvode njihove, docice do novog sukoba.

-Pogledaj narod moj, Arose-povika Ilja.-zar ces se sa njim sukobiti?

-Ne plasim se tvog velikog naroda, zar robova mojih da se plasim?-uzvрати mu Aros i dodade:- Tebe i Ivana trazim, i Aleksandera, ne treba mi tvoj narod ni vasa stoka. Zar ces zrtvovati tvoj narod zbog tri coveka?

- Neka moj narod odluci, Arose, hoce li me predati tebi i spasiti sebe, ili ce se boriti! Svoj narod poslusacu!

Narod Jarahona se uskomesa i poce da vice:- Krv tvoja Arose ili nasa sloboda... Ilju i Ivana ti necemo dati.

Aros se okrete ljutito na svom konju i pogleda prema svojim vojnicima. Njegov znak glavom, bio je znak za napad.

U medjuvremenu,Aleksanderu se obratio Jarahonski Bog,posle njegovog placu i jadanja nad sudbinom svog naroda.

Tada rece Bog Aleksanderu:-Idi vladaru Mirana i reci mu:“ovako veli Bog Jarahonski: pusti narod moj da mi posluzi. Ako li ih ne pustis nego ih jos stanes zadrzavati i moriti,evo ruka gospodnja doci ce na svu tvoju stoku u polju,na konje,na magarce,na volove,na kamile i na ovce,s pomorom vrlo velikim. A odvojice Bog stoku Jarahonsku od stoke Miranske,te od svega sto je sinova Jarahonskih nece poginuti nista“. A ukoliko i tada ne bude pustio narod moj,ovako mu reci: „u roku od jednog dana,pomrece svi prvenci u zemlji Miranskoj,od prvenca Arosovog,koji htede sedeti na prestolu njegovom,do prvenca sluskinje Miranske“. Idi sad narodu svom koji se bori i gine od ruku Miranaca i reci ovo vladaru Miranskom,a po povratku u zemlju Jarahovu,cekacu te na brdu iznad Kiltskog mora,u znak novog saveza sa vama.

Aleksander se pokloni i otrca prema Miranskoj pustinji.

Borba u pustinji,nadomak Mirana,vodila se vec puna cetiri sata,i vec je bilo izvesno da ce iako mnogo brojniji,Jarahonci biti prinudjeni da se ponovo predaju. Ali Arosu nije bio cilj njihova predaja,jer potrebu za ovim narodom vise nije imao,hteo je samo da se pogube Ilja i Ivan,da se sto vise Jarahonaca unisti,po mogucstvu svi odrasli muskarci, i da ih tako oslabljene protera daleko iz Mirana,da mu vise ne bi predstavljali pretnju...plasio se moguće kasnije osvete. U tom trenutku,Aleksander se iznenada pojavio medju svojim narodom,podigao ruke i glasno pozvao Arosa. Iznenadjeni Jarahonci,na trenutak su zastali i pogledali u pravcu Aleksandera. Aros je povikao svojim vojnicima da prekinu borbu,misleci da je Aleksander dosao da se preda i ubedi Ilju i Ivana da isto to urade i tako spase svoj narod. Nije Aros imao nameru da obustavi borbu i unistenje Jarahonskog naroda,ako se Aleksander ,Ilja i Ivan predaju,ali je video dobru sansu da do ove tri bitne glave,dodje bez

borbe. Aleksander je prisao Arosu i glasno izgovorio, da i njegov narod cuje, sve ono sto mu je Bog rekao. Aros se glasno nasmejao.

-Zar mislis, Aleksandere, da cu ti ja ili narod tvoj, poverovati? Da cu se uplasiti tvog laznog Boga i pustiti vas?

- Upozoravam te Arose, do veceri ce sva tvoja stoka biti umorena, ako ne prekinis pokolj mog naroda, pogledaj... noc se vec spusta, nemas mnogo vremena vladaru Mirana. A do zore ce biti umoreni i svi vasi prvenci.

-Tvoj bog, moze da vlada i naredjuje u tvojoj zemlji Aleksanderu, ne i u mojoj. Ja i Miranski Bog odredjujemo nasu sudbinu u ovoj zemlji. Poslusaj savet moj... predaj se i ti i Ilja i Ivan, budite hrabri, ne izdajte narod svoj, izgubice glave zbog vaseg kukavicluka. Predajte se, i vas narod ce biti slobodan, i vasa stoka sa njim, i svaki rod sa polja vasih neka ponesu.

- Da moj Bog nije uz mene i moj narod, Arose, ja bih i prihvatio savet tvoj. Draza mi je sloboda naroda mog od nase tri glave. Ali mog Boga izdati ne mogu. Ja ti kazah Arose ono sto on meni rece. Veruj mi vladaru Miranski... veruj mi i spasi decu vasu i stoku vasu i naslednika tvog...

Aros se okrete i udalji od Aleksandera. Ponovo se okrete prema njemu i glasno povika :- Hoces da upoznas snagu mog Boga, Aleksanderu?... snagu Miranskog kameleona...

Ponovo dade znak glavom, i Miranska vojska i narod ponovo svim silama navali na Jarahonce. Nije borba trajala ni puna dva sata, Arosov konj se srusi i on spade sa konja. Aros ustade i povuce se nazad a onda je video kako svi konji, na kojima su jahali Miranski borci, padaju na zemlju. Deo Miranskih vojnika i naroda se uplasise i pocese da beze prema gradu. Jarahonci iskoristise ovaj nastali kaos i svom snagom jurnuse na Miranski narod. Vrlo brzo su ih naterali u beg. Aros i narod se povukose u zidine grada Kedesa, i zatvorise kapije pod navalom Jarahonaca. Arosu su ubrzo stigle vesti o

pomoru gotovo sve stoke u zemlji. Aros je tek sad pobesneo...dokaz da je Jarahonski Bog jaci od njihovog,bio bi kraj za njega i Miran. Naredio je ponovo da se otvore kapije grada i ponovo krene u juris,ali ovoga puta nije racunao na to da ga veliki deo naroda iz straha nece poslusati. I pored toga,Aros je krenuo u jos jedan,odlucujuci juris. Potisnuo je Jarohance od zidina grada,i pokusavao da ih odrzi sto dalje. U glavi mu je bila samo jedna misao,pogubiti Aleksandera i ne pokazati se pred svojim narodom kao kukavica. Bes koju je osecao Aros i bes njegovih vojnika,bio mu je dobrodosao,da sve ozbiljnije potiskuje Jarahonce ka pustinji i da im nanose gubitke. Borba je trajala do pred samu zoru,sve dok tuzna vest nije stigla do Arosa i njegovih vojnika. Njegov sin Varia,pao je u krevet i umire. Ali ne samo Varia,vec svi prvenci Mirana. Aros se sa vojskom odmah povukao u grad,i zatvorio kapije. Jarahonci su shvatili da je bitka okoncana,nisu ni pojurili ka kapijama Kedesa,vec su slaveci Aleksandera,krenuli ka svojim kolibama i stalama u pustinji,da pakupe svoje stvari i uzmu stoku svoju i krenu nazad,ka svom domu Jarahonskom.

Jutro je vec odavno svanulo...Jarohanci su se vec spakovali, prikupili svoju stoku,i zrele plodove sa svojih povrtnjaka i vinograda,poredjali se u kolone,i spremali se da krenu kroz pustinju,da zauvek napuste njihovo muciliste i vrate se i obnove svoju zemlju iza Kiltskog mora. Tek sto su krenuli,pred kolonu koju je predvodio Aleksander,izasao je Aros,i na iznenadjenje svih,pao na kolena ispred Aleksandera.

- Ubedi svog velikog Boga da mi vrati sina,Aleksandre...ucini to,i moj narod ce prihvatiti i svetkovati vaseg Boga,dok Miran postoji.
- Kasno Arose,kasno...vrati se kuci i zeni,dobices drugog naslednika. Variu ti Bog nece vratiti...nisi njegovu rec prihvatio na vreme. Mnogo si nam zla naneo,Arose...i ti i tvoj otac. Ali moj narod ti oprasta,i nas Bog ce ti oprostiti. Pusti nas sad da idemo domu nasem u miru. Zbogom!

Aleksander zamahnu rukom,i kolona krete napred. Aros je dugo plakao i gledao u ogromnu kolonu koja je prolazila pored njega,slavec i svoju slobodu i povratak u Jarahon. Gotovo citav jedan dan trebao je da bi poslednji Jarahonac prosao pored Kedesovog grada. Aros i Miranski narod je izasao na zidine grada i gledao njihov odlazak. Tek sad,kada su ih sa visine gradskih zidova gledali kako se krecu kroz pustinju,videli su koliko je broj Jarahonski narod,i pored velikih gubitaka koje su im naneli i pogubljenjima i zabranom radjanja. Aros se za trenutak u sebi zapitao,odakle smelost njegovom ocu,pa i njemu samom,da se usprotive ovako brojnom i velikom narodu,i zasto Jarahonski toliko mocni Bog,nije ranije spasao ovaj narod od ropstva.

Aros je dobio jos jednog sina-Bahira,koji ga je nasledio posle smrti,dvadeset godina od odlaska Jarahonaca. Miran se povratio od zla i pustosi koji su iza sebe ostavili Iris i njegov sin Aros,ratovima i zapustanjem zemlje i naroda. Ali vise nikada nije postao ni priblizno toliko mocna,velika i bogata zemlja kao za vreme vladavine Kedesu,cija je velika grobnica,koja je uz kamenu figuru njihovog,kasnije zaboravljenog Boga,parala nebo nad Miranom. Nesto vise od hiljadu godina kasnije,Miran je pao u ruke,od potomaka istog onog nekada bratskog naroda,kojeg su zeleti da pokore-Aurepljana.

SAVEZ I RASKOL

Punih šest meseci trajao je put naroda Jarahonskih do svoje zemlje. Odmah iza Kiltskog mora, ugledavši zemlju svojih predaka, i reku Dinu o kojoj su im toliko pričali, svi do jednog su pali na kolena i poceli ljubiti zemlju. Ponovno naseljavanje zemlje, trebali su da izvedu, po onome što se o mestu njihovog imanja prenosilo sa kolena na koleno. Gotovo svi su znali, sa koje strane reke i na kom tlu je bilo imanje njihovih predaka. Čak se nije izgubio ni rodoslov Evilov i Kaderov, tačno su znali ko je iz koje loze. Ilja i Ivan su bili iz roda Kadera i oni su trebali da povedu narod iz svog roda ka severu a Aleksander je bio iz roda Evilova i on je trebao sa svojim narodom da ostane na Jugu. Aleksander je zaustavio narod pored Kiltskog mora, rekao im da podignu tu logor a on će otici na goru iznad mora, da mu se ponovo obrati Bog, jer je tako zahtevao od njega. A po njegovom silasku i dobijanju uputstava, krenuce u naseljavanje zemlje.

Aleksander se popeo na Kiltsku goru, sa zrtvenicom i jagnjetom. Pomolio se naglas Bogu, i čekao njegov dolazak. Oko Kiltskog mora, narod Jarahona je podigao logor, a Ilja i Ivan su pozvali sve najstarije članove porodica i zajedno sa njima, na osnovu predanja koje je ostalo u narodu vodili brigu oko toga, kome koliko stoke pripada, koliko semenja i koliko kalema loze, kao i veličini imanja na koje porodice imaju pravo i koja su to mesta oko reke koja će zauzeti. Na osnovu onoga, što im se svidelo kod Miranskog naroda, planirali su da i oni i na severu i na jugu Jarahona, naprave po jedan veliki grad od kamena, slični onima kao što je Kedes napravio. Dogovarali su se čak i oko toga, da oba dela Jarahona imaju po jednog vodju-sudiju, jer se tako mnogo lakše organizuje funkcionisanje ovako velikog naroda i zemlje, jer ako bi svako radio kako želi i bez zakona, brzo bi doslo do propasti. Sve

ono,sto su smatrali da je dobro uradjeno u Miranskoj zemlji za vreme velikog vladara Kedesa,zeleli su da primene i u svojoj zemlji,kako bi je napravili mocnom i jakom za sto krace vreme. Starci,najstariji predstavnici porodica su se slozili sa Iljinim i Ivanovim planovima u potpunosti,jer su imali prilike da se uvere kako takav sistem moze zemlju brzo uvesti u blagostanje.

Medjutim,Ilja i Ivan bas i nisu bili toliko dobronamerni,a i dobro su znali da ce Aleksander spasioc,koga je narod sad obozavao i koji je jedini imao privilegiju da razgovara sa Bogom,ipak po tom pitanju dati poslednju rec,koju ce narod bespogovorno prihvatiti. Iz tog razloga su i zeleli da svoj trenutni uticaj medju narodom u odsustvu Aleksandera,maksimalno iskoriste. Da bi izgledali potpuno pravedni,predlozili su starcima,glavama porodice,da se izabere i veliki vladar,koji bi vladao citavim Jarahonom,jer bi dva vladara,severnog i juznog Jarahona,mozda nekada dolazili u sukob. Tako da bi ta dva vladara bili podredjeni jednom pravednom velikom vladaru i bili mu kao zamenici. Znali su dobro da su u igri za vladare samo njih dvojica i Aleksander. Jer su oni junaci i miljenici naroda. Kako je Aleksander iz roda Evilova i jedini heroj iz te loze,bilo bi pravedno da se on i izabere za to mesto,vladara juznog Jarahona. Posto su Ilja i Ivan iz roda Kaderovog,ne mogu obojica vladati severnim Jarahonom,jer bi u tom slucaju ostali bez velikog vladara. A da neko ko nije heroj i miljenik naroda bude veliki vladar,ne bi bilo pravedno. Ako bi Aleksandera postavili za velikog vladara,onda bi na mesto vladara juznog Jarahona,opet dosao neko ko to nije zaslužio. Ilja i Ivan su dobro znali sta rade i kako da na na izgled pravedan nacin izaberu vodje ali i da prigrle najveću vlast. Ilja se pred vecem staraca,odrekao od titule velikog vladara,jer navodno Ivan kao stariji zaslužio tu titulu,a on ce se „samo“ prihvatiti uloge vladara severnog dela Jarahona. Na pojedine retke primedbe staraca da Jarahon ne bi trebalo deliti na severni i juzni vec da bude jedna zemlja sa jednim vladarom,Ilja i Ivan su odgovarali da bi tako bila narusena tradicija njihovih predaka i da tradiciju treba postovati i zbog Boga. U tome su imali podrsku i najveceg dela

staraca,pogotovo jer bi bilo nepravedno prema trojici junaka nacije,da samo jedan od njih prigrli titulu vladara.

Dok su se u dolini Kiltskog mora,kovali razni „tajni“ planovi,Aleksander,koji je najzaslužniji za povratak naroda Jarahona u svoju zemlju i njihov spas,strpljivo se molio na gori i cekao Bozji dolazak.

I oblak pokri goru,i bese slava Bozja na gori Kiltskoj,i oblak je pokrivase sest dana,a u sedmi dan viknu Bog Aleksandera ispred oblaka. I slava Bozja bese po vidjenju kao oganj koji sazize na vrh gore pred sinovima Jarahonskim. I Aleksander udje usred oblaka,i pope se na kamen,i osta Aleksander na gori cetrdeset dana i cetrdeset noci,primajuci od Boga zakone i novi savez.

A narod Jarahonski,videvsi da gde Aleksander dugo ne silazi sa gore,skupi se pored Ilje i Ivana,i rekose im:- „Hajde,napravite nam bogove,koji ce ici pred nama,jer tome Aleksanderu koji nas izvede iz zemlje Miranske ne znamo sta bi“. A Ilja im rece:- „Poskidajte zlatne mindjuse i zlatne narukvice sa zena vasih,sinova vasih i kceri vasih i donesite mi“.

I poskida sav narod zlatan nakit sa sebe i donese Ilji i Ivanu. A oni,uzevsi iz ruku njihovih,istopise zlato,salise kalupe i napravise devet malih zlatnih prasica,u znak onih prasica koji su im spasili zivot na Miranskom trgu. I rekose:- „Ovo su bogovi vasi,narode Jarahona,koji nas izvedose iz zemlje Miranske“. Ivan napravi oltar pred zlatnim prasicima i povika:-„Sutra je praznik Bozji“. I sutradan ustavsi rano prinosise zrtve paljenice i zrtve zahvalne,i poseda narod,te jedose i pise,a posle ustase da igraju.

A Bog rece Aleksanderu:-Idi,sidji,jer se pokvari tvoj narod,koji si izveo iz zemlje Miranske. Brzo zadjose s puta,koji si im zapovedio,napravise sebi livene bogove i poklonise im se,i prinosise mu zrtvu,i rekose:“ovo su bogovi tvoji,koji te izvedose iz zemlje Miranske“. Jos rece Bog Aleksanderu:-Pogledaj

narod ovaj,i eto je narod tvrda vrata. I sada pusti me,da se raspali gnev moj na njih i da ih sve istrebim,ali od tebe cu uciniti narod veliki.

A Aleksander se zamoli Bogu svome i rece:- Zasto se Boze,raspaljuje gnev tvoj na narod tvoj,koji si izveo iz zemlje Miranske,silom velikom i rukom krepkom? Zasto da govore Mirani i da kazu:"na zlo ih izvede,da ih pobije u zemlji njihovoj i da ih istrebi sa zemlje?"...Povrati se od gneva tvog,i pozali narod svoj od zla. Opomeni se Jaraha,Evila i Kadera,sluga svojih,kojima si se sobom zakleo i obrekao im:" umnozicu seme vase kao zvezde na nebu,i zemlju ovu,za koju govorih,sve cu dati semenu vasemu da je njihova do veka."

I razali se Bogu uciniti zlo narodu svome,koje rece.

Tada se Aleksander vrati,i sidje sa gore Kiltске. I kada dodje blizu njih,ugleda livene zlatne prasice,te se razgnevi i rece Ivanu i Ilji:- Sta vam je ucinio narod ovaj,te ga uvaliste u toliki greh?

Ivan mu odgovori:- Nemoj se gneviti Aleksandre,jer narod nam rece:"napravite nam bogove koji ce ici pred nama,jer tome Aleksanderu ne znamo sta bi." A ja im rekoh:"ko ima zlata,neka ga skida sa sebe. I dadose mi i ja ga bacih u vatru i izadjose ovih devet zlatnih prasica.

Aleksandar,besan,naredi Ivanu i Ilji da uniste zlatne prasice,jer on bi kod Boga koji mu dade zakone i novi savez.

Ali Ivan mu odgovori:-Aleksandre,ti imas tvog Boga koji te je spasao,tebe i narod ovaj,ali i mene i Ilju,prasici spasise od sigurne smrti i mi se vratismo nasem narodu da ga branimo od Miranskog naroda,dok ti ne bese tu. Vatra izbacila ovih devet zlatnih prasica...to je znak,Aleksandre,znak da nam oni zivot sacuvase i da ce nam ga i dalje cuvati. Nije dobro unistiti ih.

A Aleksander, videci zlo, stade na vrata logora i povika:- Neka dodju meni, svi oni koji veruju u naseg Boga, koji nas spase iz Mirana, jer videli ste cuda njegova.

I skupise se pred njim svi sinovi Evilovi, iz cije loze bese i Aleksander. Ilja i Ivan sa sinovima Kaderovim, ostadosse na sredini logora, ne htedose prici Aleksanderu.

- Ivane, gnev Bozji stice vas ako ostanete na zemlji Jarahonskoj. Ako necete sa narodom vasim prici k meni i Bogu, uzmite vase livene bogove i klonite se zemlje Jarahonske.
- Sever zemlje, pripada nama Aleksandre... niko nas nece proterati sa zemlje Kaderove, pa ni tvoj Bog.- odgovori mu Ilja.
- Braca ste nasa, Iljo, svi smo jedan narod Jarahov. Ne zelim ti zlo, ja ti samo govorah sta mi Bog Jarahonski rece. Ako necete njega prihvatiti, vec vasih devet zlatnih prasica, niste vise narod njegov. Morate otici sa vasim bogovima iz zemlje Jarahove. Ne zesti Boga, Iljo. Zlo ce vam naneti.- rece mu Aleksander.
- Mi ostajemo na nasoj zemlji severnoj. Necemo napustiti Kaderovu zemlju, imanja nasa. Imamo sada nase bogove, vas nam ne treba, Aleksandre.- ljutito mu odgovori Ivan, i naredi narodu okupljenom oko njega i Ilje, da krenu sa njima ka severu, da nasele domove predaka njihovih.

Aleksander ih je gledao kako odlaze, znao je da ce se Bog razestiti na njih, bilo mu je zao naroda svog, otpalog. Okrete se ka narodu svom, sinovima Evilovim, i rece im da potraze svoja imanja na jugu, poteraju stoku svoju, i stvari svoje i nasele donji Jarahon.

Drugog dana, kada Ilja i Ivan, dodjose sa narodom svojim u gornji Jarahon, i krenuse da se naseljavaju, pogodi veliki grom u veliku stenu pored reke i pretvori je u prah, nebo nad njima se zamraci i vatrene kugle padase po

njima. Narod se posklanja u reku u strahu od vatre, a sva trava i svo drveće i sve što bilo je od roda na zemlji severnoj, zapali se. Ilja i Ivan su shvatili poruku, znali su da se Bog razgnevi, ali nisu ni pomisljali da unište svoja božanstva u zamenu za mir sa Jarahonskim Bogom. Narediše svom narodu da se svi okupe sa druge strane reke, da okupe svoju stoku i ponesu stvari svoje, i prasice zlatne, jer se Bog Aleksandrov razbesni. Odluciše da zauvek napuste Jarahon i da krenu ka zapadu, u zemlju Aurepsku, za koju su čuli u Miranu da je velika, lepša i plodnija od svega. Mnogo naroda se pokajase što ne ostase sa Aleksanderom, ali ipak odluciše da podju za rodom svojim, sa Iljom i Ivanom. Ivan je znao da Aurep nije toliko daleko i da su zaobisli to more koje je delilo Miran i Aurep, te da će vrlo brzo, kopnom stici do njega i potraziti zgodno mesto i plodno tlo da se nasele.

RASTANAK I OSNIVANJE NOVIH ZEMALJA

Dolaskom na teritoriju Aurepa, Ilja i Ivan, i njihov narod, shvatili su da nisu ni najmanje pogresili sto su napustili Jarahon. Aurep je zaista bila zemlja koja obecava. Pustinju i malu plodnu dolinu oko reke Dine, i vrelu klimu, zamenila su ogromna prostranstva, travnatih ravnica, sumovitih planina, stotine reka i jezera i umerena prijatna klima. Za Iljom i Ivanom, zaista je posao veliki broj Jarahonaca, daleko veci nego onaj koji je ostao sa Aleksanderom.

Neverovatno prostrana zemlja i veliki narod, sa dva svoja heroja i vodja, doveli su do dogovora da se narod podeli i da ih Ilja i Ivan povedu na razlicite strane Aurepa, kako bi zauzeli sto vece teritorije ove plodne zemlje, i obezbedili svom narodu nesmetan rast i napredak. Bilo je besmisleno da se toliki narod sabije na jedan manji prostor, a da ogromne plodne površine ostanu nenaseljene, smatrali su Ilja i Ivan. A kako su obojica u sebi videli vodju, potpuno jasno da je do dogovora o razdvajanju, brzo doslo. Jedino sto su bili u obavezi, da u slucaju napada Aurepljana starosedeoaca, jedni drugima pomognu. Medjutim, Aurepljani su posle rata sa Miranom, bili sasvim mali narod, ponovo razbijen u manje grupe, koji se najvećim delom naselio na samom jugu i zapadu Aurepa. Nikakva opasnost po narod Ivana i Ilje nije postojao. Ivan je odlucio da se naseli na samom ulasku u Aurep, da zauzme njegovu istocnu teritoriju, dok je Ilja sa svojim narodom, krenuo ka zapadu i zaustavio se i naselio u centralnom delu Aurepa, koji mu se ucinio najpogodnijim za njega i narod, a i nije zeleo da se njegov i Ivanov narod suvise udaljavaju, jer ih je vezala ista Kaderoova krv. Ivanov narod je u pocetku naselio oblast oko velikih reka, Polge i Tene, kako su ih nazvali, a odmah po naseljavanju, odredili su i mesto gde ce sazidati veliki grad po ugledu na Miranski Kedes, gde ce se nalaziti Ivanova palata, veliki trgovi, mesta za

obavljanje trgovine, igralista i Hramovi. Narod je odmah Ivana proglasio za vladara i opet po uzoru na Miranske vladare, zahtevao da samo njegovi potomci budu na prestolu. Takodje su odmah zeleli da naprave i svoju vojsku, koja bi stitila narod i granice od mogucih napada Aurepljana ili Aleksanderovog naroda. Ivan nije imao problema poput Miranaca, da odmah sve muskarce angazuje na tri velika posla, izgradnju grada, stvaranje vojske i radnika na svojim imanjima... jer je narod bio daleko mnogobrojniji od Miranskog. Nije bilo nikakvih prepreka da Ivan vrlo brzo osnuje svoju mocnu, veliku i bogatu drzavu, pogotovo sto mu je u korist isao ne samo broj naroda vec i izuzetno plodna i bogata zemlja. Nista manje sreće nije imao i Ilja, koji se sa svojim narodom naselio uz reku Vajnu, koja je nekoliko puta bila duza i sira od Dine. Plodna i velika zemlja uz pravo bogatstvo suma, garantovali su blagostanje. I Ilja je zeleo da iskoristi Miransko iskustvo u razvoju zemlje, pa je i on odmah preuzeo korake za izgradnju velikog grada, i za razliku od Ivana, koga je narod trazio za vladara, Ilja se sam proglasio za vladara zemlje i prenosenje titule sa oca na najstarijeg sina, ali niko nije imao nista protiv, jer je Ilja bio izuzetno postovan u svom narodu. Medjutim, i Ilja i Ivan su malo odstupili od apsolutne vlasti, jer nisu sami mogli da upravljaju ovolikim narodima i teritorijama, a nisu ni zeleli da dozvole sebi da naprave iste greske kao Iris i Aros u Miranu, koji su gotovo unistili zemlju. Iz tog razloga su oko sebe okupili najmudrije starce u narodu, koji su savetovali i predlagali zakone, i donosili vazne odluke u slucaju da je vladar neodlucan po nekom pitanju. Ali naravno, njihova rec je uvek bila poslednja. Ilja i Ivan su imali strah od brojnog naroda, pa su ovakvim potezima kupovali poverenje naroda i prikazivali sebe kao blagim i postenim vladarima, koji saradjuje sa narodom. Ali bas iz tog straha od sopstvenog naroda, zaigrali su na kartu izmisljene price da su Aurepljani nastanjeni tu negde u blizini i da imaju jaku vojsku, sto je dovelo do odobravanja naroda da se odmah stvori izuzetno velika i mocna vojska. Naravno, Ivanov i Iljin cilj je bio da vrlo mocnom vojskom obezbede pre svega sebe, svoje porodice i svoj presto.

RODOSLOVI I RELIGIJE

Aleksander se sa svojim narodom brzo siri i u narednih pedeset godina od povratka, bilo je završeno i naseljavanje severnog dela Jarahona. Aleksander je bio castan i posten covek, i za kratko vreme je obezbedio blagostanje u zemlji ali i stekao ogromno poverenje svog naroda ali i svog Boga.

Aleksander nije zeleo da bude vladar poput Miranskih, sebe je video samo kao obicnog vodju svog naroda koji je u stalnom kontaktu sa Bogom i cije zapovesti prenosi narodu. Ali kao i u Ivanovom slucaju, narod je zeleo da ima svog velikog vladara i da njegovi potomci uvek budu na celu naroda. Tako da je, vec u dubokoj starosti, Aleksander gotovo bio prinudjen da preuzme na sebe ulogu pravog vladara Jarahona. Cak mu je i njegov Bog dao blagoslov za takav cin, jer on je posle Jaraha, istinski otac naroda. Odmah po njegovoj smrti, narod je zatražio od njegovog sina Rabida, novog vladara, da se ime zemlje promeni i nazove po velikom Aleksanderu. Rabida nije trebalo dugo ubedjivati da zemlju nazove po svom ocu. Tako je Jarahon, promenio ime u Aleksandrion. Ali kako ne bi izgubili vezu sa svojim praocem, veliki grad koji je sagradio Aleksander sa svojim narodom, u blizini severne obale Kiltskog mora, na deltama reke Dine, nazvan je Jarah, gde je i bila palata Rabida, i raskosan velelepni hram posvecen njihovom Bogu, a nesto manji grad na severu bivseg Jarahona, nazvan je po ocu nacije po krvi-Evil.

Aleksander je poziveo devedeset i sedam godina. Imao je tri sina, najstarijeg, i potonjeg vladara, Rabida i Jafa i Heraza. Sinovi Rabidovi: Uliks i Verdani i Lupa. A sinovi Jafovi: Simt i Eler i Falek. A sinovi Herezovi: Bilin i Ruva i Magid

i Nestor, koji stade na presto posle smrti sva tri Rabidova sina, i iz cije loze ce biti veliki vodja Sarah.

Ivan je stvorivsi veliku, snaznu i bogatu drzavu, koja jos za njegovog zivota dobi ime po njemu-Ivanor, umro u osamdeset drugoj godini zivota. Imao je dva sina, starijeg Igora i Lorosa. Igor je nasledio oca na prestolu ali nije imao muskih potomaka, pa je vladar postao Lorosov najstariji sin Mihin, iz cije loze ce se roditi poslednji Ivanorski vladar Kiril ali i buduci veliki vodja Ivanora, Osif. Veliki grad gde je bila vladareva palata, nazvali su kao i Jarahonci, po osnivacu loze, - Kader. U Kaderu se nalazio i veliki hram, u kojem su se, strogo cuvani, nalazili i devet malih zlatnih prasica, od kojih je svako predstavljalo po jedno bozanstvo, bog neba, bog zemlje, bog vatre, bog lova, bog zivota, bog rata, bog sunca, bog smrti i bog zastitnik vladara. Te bogove su i postovali i Ivanov i Iljin narod. Ilja je smatrao da zlatni prasici treba da ostanu na istoku, i da gledaju ka Jarahonu, ali i da su tamo daleko bezbedniji, jer Aurepljani nikada nisu dosli do istocnog dela zemlje, pa se i slozio sa Ivanom, da se u njegovom gradu napravi veliki hram, gde ce boraviti zlatni prasici, a on ce u svom gradu napraviti nesto manji hram, i izliti manje kopije prasica da bi i njegov narod mogao da im se moli. Vekovima kasnije, religija koja je nastala u narodu Ivana i Ilje, a zasnivala se na kultu zlatnih prasica, postala je najveca religija u do tada poznatom svetu, racunajuci i bivsi Miran ali i medju narodima sirom Aurepa.

Ilja je umro dosta mladji, u sesdeset i petoj godini, od nepoznate bolesti. Imao je jednog sina, Bivora, naslednika prestola. Bivor je imao sedam sinova, najstarijeg Migona, potom Isu i Romana i Japeta i Solura i Fudara i Ukona. Ali kako je samo najmladji Ukon, ziv docekao ocevu smrt, on zameni Bivora na prestolu. Iz Ukonove loze se rodi veliki vodja naroda i osvajac Alof.

Iljina drzava je tek nakon tri veka dobila ime po svom osnivacu, zahvaljajuci svom tadasnjem vladaru Berliozu. Iljahon, kako je dobio ime, bila je

najnaprednija zemlja u tadašnjem svetu, za vreme vladavine Berlioza. Zbog toga je i veliki vladarski grad, prozvaao po sebi –Berlioz.

Vec tada, za vreme vladavine Berlioza Iljahonom, Aurepljani starosedeooci, koji su ziveli na jugu i zapadu, podelili su se u vise naroda, odnosno drzava, pa su tako postojale zemlje poput, Sareta, Buhora i Kabila na zapadu, Rivaton i Norija na severozapadu i Edus, Faurut i Rimius na jugu, koji je i bio najveca i najmocnija drzava starih Aurepljana, i koji je kasnije i osvojio stari Miran, kao i mnoge zemlje koje su od Miranaca nastale u blizini.

DVE HILJADE GODINA KASNIJE

SARAHOV PLAN

Sarah, potomak velikih sinova Aleksandriona, čija zemlja nije više bila toliko mocna, nije se naročito proširila i koja je vekovima bila na meti neprijatelja, pogotovo Rimiusa i još nekih južnih država koja su vodila poreklo od Miranaca, ali i koju je često potresao bratoubilački rat, nije bio apsolutni vladar svoje zemlje poput njegovih prethodnika. Sarah je bio izabran glasovima naroda za legalnog predsednika Aleksandriona. Narod Aleksandriona je ostao veran svojoj tradiciji i religiji, bez obzira što je svet u njihovom okruženju postao izuzetno tehnološki napredan i savremen. Bas iz tog razloga, kao i činjenice da je Sarah direktan potomak vladarske porodice, koja je dugo vladala Aleksandrionom, sa velikom podrškom naroda je bio izabran za njihovog novog vodju. Sarah je vrlo mlad došao na vlast u svojoj zemlji, imao je nepune dvadeset i četiri godine. Aleksandriion je u to vreme, na samom kraju devetnaestog veka, bio zemlja sa jedva deset miliona stanovnika, ekonomski ne bas mnogo mocna i nije se mnogo proširila od doba Aleksandera, i dalje je najveći broj stanovnika bio sabijen uz dolinu reke Dine i u par podignutih gradova na severu, ali je veliki broj stanovnika naselio grad i sada luku na obali Kiltskog mora, Jarah, koji je i bio prestonica Aleksandriona. Ono što je bilo specifično za ovu zemlju pa i za njihovog novog predsednika Saraha, to je strogo postovanje svoje istorije i tradicije. Za

razliku od stanovnika Iljahona i Ivanora, oni su ne samo u potpunosti zadržali svoju Jarahonsku tradiciju, već su i dobro znali odakle potiču, gde su robovali, šta se događalo po povratku, i da je narod Iljahona i Ivanora, potekao iz iste loze, od praoca Jaraha. Upravo to njihovo strogo držanje do tradicije i religije, i njihov veliki ponos i priča da su prvi i jedini Božji narod, i jeste izazivao sukobe i napade i od drugih država ali i raskole između samog naroda Aleksandriona. I pored svega, narod je izdržao sve i održao svoju državu, svoju veru i tradiciju. Sarah je bio vođa koji je mnogo obećavao...zeleo je da svom narodu potpuno vrati dostojanstvo u očima modernog sveta oko njega, koji nisu razumeli tu njihovu fanaticnu religioznost i ponos svojim poreklom i Bogom, ali i da ih i politički i ekonomski podigne, jer narod nije bas živeo na zavidnom nivou.

Ivanor je krajem devetnaestog i početkom dvadesetog veka, još uvek imao apsolutnog vladara, iz loze Ivanove. Ali je zanimljivo to, da je tadašnjeg vladara, Kirila, ubio i izvršio državni udar sa svojim brojnim istomisljenicima, upravo mladić iz iste loze, i vrlo blizak rod Kirilov-Osif. Osif je ukinuo carevinu, osnovao republiku i sebe proglasio predesnikom republike sa doživotnim mandatom. Ovakav potez samoljubljivog Osifa, da ukine carevinu, ležao je u činjenici da nije bio direktni potomak Kirilov a želeo je vlast. Iskoristio je veliko nezadovoljstvo u narodu, koje je bilo usmereno ka Kirilu, organizovao ih i izvršio prevrat. Ivanor je bila ogromna zemlja, najeveća u tadašnjem Aurepu, koja se prostirala gotovo na celom istokom kontinenta. Bila je vojno vrlo mocna ali ekonomski ne bas na nivou svojih zapadnih suseda u Aurepu, što je jedan od najbitnijih razloga nezadovoljstva naroda, pogotovo što su u poslednjih dvesta godina carevi Ivanhonski koristili svoj narod kao robove. Osif je na sebe preuzeo odgovornost da zemlju uvede u ekonomsko blagostanje, da je modernizuje i napravi najvećom silom Aurepa.

Ali iste planove je imao i Alof, vodja Iljahonski, koji je „sam sebe svrgao sa prestola“, odnosno ukinuo dotadasnju carevinu i proglasio republiku, ciji ce i dalje biti vodja. Svugde u Aurepu, pocetkom dvadesetog veka, carevine su padale, zbog nezadovoljstva naroda i pretvarane ili revolucijom ili na nesto mirniji nacin u republike. Carevine nisu mogle da funkcionišu u novom modernom dobu. Alof je to znao, video je i sta se dogodilo i u Ivanoru, pa je da bi se dodvorio narodu i ispao dobar vladar, ali i osigurao sebi dalje vodjenje drzave, ugasio carevinu i proglasio republiku, koja je spasla narod od feudalnih stega. Alof je opet ispao heroj naroda i omiljeni vodja. Iljahon nije bio teritorijalno veliki, i kao druga drzava u Aurepu po broju stanovnika, ipak je bio upola manji od Ivanora. Ali podjednako vojno mocna drzava, pa cak i najjaca sila Aurepa za vreme Alofa, ali je Alof napravio i veliki korak vise... za vrlo kratko vreme, svojom zaista velikom sposobnoscu, inteligencijom i autoritetom, napravio je ekonomski najmocniju i najmoderniju drzavu Aurepa.

U tadasnjem Aurepu, koji je vec u potpunosti bio naseljen, ne samo nekadasnjim Ivanovim i Iljinim narodom, koje i jesu bile dve najmocnije zemlje u Aurepu, postojalo je jos dvadesetak drzava, manje ili vise velikih i mocnih, nastalih od starosedeoca Aurepa, odnosno davno izbeglih Miranaca.

I pored velikog vremenskog razdoblja od dva milenijuma, i Iljahonci i Ivanorci, znali su da su bratski narod, da imaju zajednicke pretke i istu religiju, koja je inace postala i jedina religija u Aurepu, pocetkom dvadesetog veka, jer su je svi narodi prihvatili. Medjutim, vec posle hiljadu godina od naseljavanja zemlje Aurepske, i Iljahonski i Ivanorski vladari su se trudili da narodu „izbiju“ iz glave price o zajednickom poreklu i gotovo svi su radili na tome da se dodje do novog nacionalnog identiteta. Posebno se to jacanje nacionalne svesti, dogadjalo u osamnaestom i devetnaestom veku, sto se videlo i po tome, sto se ova dva naroda i nisu medjusobno postovala, pa cak su ulazili i u veliki broj sitnijih sukoba, sto je pojacavalo mrznju. Pocetkom

dvadesetog veka, pogotovo u prve dve ,tri decenije, Aloh i Osif su se utrkiivali u jaganju nacionalizma i podstrekivali veliku mrznju izmedju ova dva naroda. Jedino zajednicko im je bila religija, odnosno kult devet zlatnih prasica. I Osif i Aloh su imali ipak samo jedan jedini cilj, da postanu novi ocevi nacije, da osim religije, potisnu bilo kakav vid tradicije, ostale u narodu, da se prosire na jos vece teritorije i jos vise umnoze svoj narod, i mozda najbitnije, posto su obojica bili bolesno samoljubivi i narcisoidni, verovavsi da su „nesto posebno“, da im takav postane i narod-ociscen i najsuperiorniji na svetu, kojeg ce se svi plasiti. Aloh je imao jos jedan dodatni motiv, s obzirom da je bio uveren da su ga licno bogovi poslali da svoj narod napravi najvećim... zeleo je da se zlatna bozanstva prenesu u Iljahn u novi hram koji ce izgraditi. Ali ni Osif nije bio nista manje uveren u svoju ulogu koju su mu bozanstva dodelila, kako je verovao.

Sarah nije imao problem sa nacionalnim identitetom svog naroda, s obzirom da su tacno znali ko su, odakle su i da su od Boga izabran narod. Narod Aleksandriona je jedini i imao cvrste osnove za svoju pricu o posebnom, Bozjem narodu, s obzirom da su ostali u potpunosti verni i Bogu ali i svom praocu Jarahu, coveku od koga su nastali svi narodi na svetu. Samim tim i Sarah i narod su jasno ukazivali svetu da su oni jedini pravi naslednici i sveta i covecanstva, i da su kao takvi najdominantnija nacija kojoj bi trebali svi da se pokore. Ali, njihova malobrojnost, nemoc, zabacenost i udaljenost od modernog sveta, kao i pokusaji svih naroda i drzava tadasnjeg sveta da opovrgnu ovakvu pricu Aleksandrionaca, nije im davala ni promil sanse da ce ih neko shvatiti ozbiljno, cak sta vise, samo su na svoj vrat navlacili sve vise mrznje i neprijateljja. Ali Sarah je imao svoj plan, kako da se sve okrene u njegovu korist, ili se bar nadao da se to moze desiti.

Sarah je odmah, po dolasku na mesto vodje zemlje, par godina pred dvadeseti vek, poceo da sprovodi plan, koji je nazvao „krtica“. Citava ideja je bila da deo njegovog naroda, emigrira na Aurepski kontinent i da se ubrzano mesa i

ukrsta sa tamosnjim stanovnistvom,narocito sa narodom Iljahona i Ivanora. Citav plan je lezao na osnovama teorija njihovih naucnika,koji su tvrdili da oni kao poseban narod,cije krvi manje ili vise imaju svi ljudi na planeti ,ukrstanjem sa istim,dobijaju potomke koji ce postajati daleko superiorniji,nego narod u Aleksandrionu koji je genetski izolovan,i kao takav nema sve karakteristike koje bi imao mesanjem sa narodom Aurepa. Ukrstanjem,svojih „posebnih“ gena sa genima Aurepskih ljudi koji imaju neke dobre karakteristike koje nisu svojstvene Aleksandrioncima,dobio bi se potomak sa svim mogucim „dobrim“ karakteristikama,koje bi ga stavljale iznad ostalih. Deo plana „krtica“ odnosio se i na lagano,neprimetno,„uvlacenje“ Aleksandrinaca u ekonomsko-politicki kostur svih drzava u Aurepu,zauzimanje bitnih funkcija na onim mestima u drzavama gde leze poluge moci i novca. Tu ulogu su trebali da odigraju vec prvi potomci iz mesanih brakova i dalje,da njihovi sve brojniji potomci,polako sire svoju mrezu,citavim Aurepom,kako bi kao krtice ,iz „podzemlja“,preuzeli vremenom svu moc i sirili svoj uticaj. Jos jedan plan je imao Sarah...a to je bila osveta Iljahoncima i Ivanorcima,ne u smislu rata protiv njih,sto je bilo i nemoguće,vec uz pomenuto preuzimanje poluga moci u tim zemljama,izuzetno mu je bilo bitno da se docepa devet zlatnih prasica i da ih unisti,jer bi to bio veliki udarac za religiju citavog Aurepa a pogotovo za Iljahon i Ivanor.

Vrlo brzo su pocele velike migracije Aleksandrionaca ka zemljama Aurepa,pod laznim izgovorom,da beze iz svoje zemlje,zbog bede i siromastva,kao i sprecavanja slobode od strane vlasti. Sve zemlje su ostro osudile vlast u Aleksandrionu,i prihvatili „jadne“ imigrante iz te zemlje. Sarah je bio prezadovoljan reakcijom ostatka sveta,a na osude se nije obazirao,cak ih je i namerno izazivao. Naravno,sve je to bila lazna predstava i vrlo dobar Sarahov plan,a zemlje,koje su se prosto utrkivale da prime sto vise Aleksandrionskih imigranata na svoju teritoriju,da bi pokazale svoju laznu

mirnodopsku i sirokogradu politiku, nisu ni slutili kakvu gresku prave i koliko rade u korist Saraha i Aleksandriona. Prihvatanje imigranata i trenutna situacija u Aleksandriju, narocito je „prijala“ Alofu i Osifu, koji su time slali jasnu poruku svom narodu, koliko su veci narod od onih od kojih su i sami nastali, da nije bila greska odbacivanje od svojih korena i Boga, jer oni sad zive u blagostanju za razliku od Aleksandrijanaca i koliko su njihova bozanstva jaca od Aleksandrijskog Boga, koji im je okrenuo ledja. Bezanje ovog naroda ka boljem zivotu u Iljahonu i Ivanoru, bio je znak pobede i pravilne odluke.

Vec polovinom druge decenije dvadesetog veka, gotovo dve generacije potomaka, iz mesanih brakova Aleksandrijanaca i ostalih Aurepljana, zivelo je u gotovo svim zemljama ovog kontinenta, a mnogi od njih su zaista pokazivali svoju umnu superiornost i sposobnost, u tolikoj meri da su vrlo brzo dovedeni na bitna drzavna mesta u svojim novim drzavama. Izgleda da je bilo istine u tvrdnji Aleksandrijskih naucnika, da mesanjem krvi, a samim tim i gena, Aleksandrijanaca sa drugim narodima, dolazi do stvaranja izuzetno umnih i sposobnih ljudi. Ali, ono sto ce par decenija kasnije dovesti do delimicne propasti plana, bilo je to sto ce i mnogi Aurepski naucnici, pogotovo Iljahonski, shvatiti to isto i donekle razotkriti Sarahovu ideju. Ali, do tada, Aleksandrijaneci su vec uveliko i uspesno sprovodili Sarahov plan, toliko uspesno da su iz potaje drzali gotovo sve glavne konce u politici i ekonomiji vecine drzava Aurepa.

NAPAD

Negde početkom treće decenije dvadesetog veka, ni Osif nije sedeo skrštenih ruku, po pitanju uvlacenja nauke u svrhu dobijanja čiste, zdrave i superiorne nacije. Ali on je išao drugim putem, jer su njegovi naučni savetnici, ustvrdili da se sistem- „sličan - sličnom“ može postići i bez mnogo rizicnog biološkog eksperimentisanja, već upotrebom mnogo brzeg sistema- strah i nagrada. Osif nije bio čovek, ni zdravstveno, ni psihicki stabilan, i znao je to, kada je odbio prvi predlog naučnika da stvori naciju sličnu sebi, dugogodišnjim oplodjivanjem velikog broja žena, njegovim semenom. Ali zato mu se svidela ideja da stvori narod koji će razmišljati i ponasati se potpuno isto, tako što će se primeniti sistem visegodišnjeg zastrasivanja, represije ali i nagrađivanja. Stvaranje, takozvanog „uslovnog refleksa“ kod naroda, dao je odlične rezultate, u eksperimentima sa životinjama. Uveravanje Osifa od strane naučnika da se isti sistem može primeniti i na ljudima, odnosno narodom Ivanora, i to na ekspresan način, uticao je na njega da odmah krene sa primenom istog. Nacija koja razmišlja i koja će se ponasati onako kako on želi, bila mu je garancija, s obzirom na njegovu samoljubivost, da će stvoriti najjači narod na zemlji, koji će vremenom i bez primene represije, razmišljati i delovati kao jedan.

Osif je međutim, otišao u krajnost. Strah kod naroda je postizao mogućom kaznom za „neposlušne“ ili one koji nisu mogli brzo da se prilagode, a kazna je bila vrlo ostra- najčešće smrt, ili za one retke, za koje je mislio da se mogu „popraviti“- teska robija. Naravno da ovakav sistem, narod nije mogao tako naglo da prihvati, ali nije imao izbora. Shvatajući da mogu da biraju samo između smrti i nagrade u vidu dobrog i lagodnog života, najveći broj je, naravno, birao ovo drugo. U samom početku to jeste bila vestačka tvorevina

nacije koja je bila –„kao jedan“,ali vremenom se „uslovni refleks“ zaista stvorio kod naroda...nije vise bilo straha,niti je bilo posebne nagrade,narod je jednostavno kao dresirano kuce,slepo i sa velikom voljom izvrsavao sve ono sto se od njega i trazi,jednostavno su izgubili svoje ja,i svi postali deo jednog velikog sistema.

Po nacionalnom pitanju,odnosno njegovim sprovođenjem u praksi,najkasnije je reagovao Aloh Iljahonski,iako je on vec u glavi odavno imao takva razmisljanja,da je njegov narod izabran,najveci i najsposobniji,a on sam kao njihov vodja,od bogova dat svom narodu kao olicenje svega najboljeg. Reagovao je,tek kada je takvo njegovo razmisljanje dobilo patoloski opsesivni oblik. Aloh je imao velike ciljeve...da svoju zemlju prosiri gotovo po citavom Aurepu i porobi ostale,za njega,manje vredne narode. Ali i da svoj narod toliko umnozi,da postanu najbrojnija nacija na svetu. Strogo je zabranio,mesanje i ukrstanje svog naroda sa bilo kojim drugim,jer bi se time njihova jedinstvena krv „razredila“. Aloh je imao jos jedan cilj-da svoje bogove vrati,u svoju zemlju...da zlatni prasici budu tamo gde im je i mesto,u Iljahonu. Ali uz sve to,morao je da uradio jos jednu,za njega najbitniju stvar-da iskoreni i iz svoje zemlje ali i iz Aurepa,svakog Aleksandriionca i njihove mesane potomke. Aloh je znao vrlo dobro za teoriju da Aleksandriionci postaju superiorni mesanjem sa drugim narodima,verovao je u tu teoriju kao sto je i verovao da bas oni iz potaje drze citav svet pod kontrolom,citavu ekonomiju i da gotovo sve bitne odluke,oni donose. Imao je patoloski strah od njih. U Aurepu nije moglo biti mesta za dve superiorne nacije,razmisljao je. Zato je i planirao njihovo potpuno unistenje na teritoriji Aurepa. Aloh jeste mozda od svih pomenutih vodja,najkasnije usao u proces „podizanja superiorne nacije“,pogotovo sto se tice tada popularne „precice“ u vidu upotrebe dotadasnjeg naucno-biologskog saznanja u tu svrhu,ili ubrzanog vestackog puta u dostizanju cilja,ali je otisao najdalje od svih. Ono sto je Osif odbacio kao mogucu varijantu za postizanje „istog“ naroda,Aloh je „prigrlio“

oberucke,i odmah krenuo sa njenim sprovođenjem. Kako je sebe smatrao najvećim među najvećim,njegov potez da se sve neudate odrasle žene Iljahona,oplode njegovim semenom,uz novčanu nadoknadu,bio je logičan korak ovog psihopate. Alof je toliko bio opčinjen sobom,da je želeo da u budućnosti,ovakvim sistemom,citava nacija lici na njega i fizički i psihicki. Isao je dotle,da je svoje seme davao i stvorenim „bankama Alofove sperme“,koja će se upotrebljavati u oplodjenju žena,decenijama posle njegove smrti. Genetika u to vreme nije bila posebno napredna nauka,nije se mnogo znalo. Tajni eksperimenti sprovedjeni u Iljahonu u kojima su žene oplodjavane semenom simpanza i gorila,i obrnuto,nisu dovodile do bilo kakvih rezultata,medjutim povremeni uspeh vestackog oplodjenja između samih simpanza,ciji potomci su stvarno licili i ponasali se kao „ocevi“ davao je nadu da se isto može primeniti i kod ljudi. Alofa su naučnici lako ubedili da i sam bukvalno postane otac buduće velike nacije.

Ono što je Alofa definitivno nateralo da odmah krene sa sprovođenjem i ostalih svojih ciljeva,bio je jedan događaj sa kraja četvrte decenije dvadesetog veka. Navodno saznanje zapadnih zemalja Aurepa,da se Alof priprema za sveopšti rat,i da u svojoj zemlji već uveliko istrebljuje sve one koji nisu Iljahonske ciste nacije,a pogotovu one koji imaju Aleksandrijsko poreklo,nateralo ih je da se udruže i da na jednom sastanku predsednika svih zapadnih zemalja,izglasaju potpunu obustavu trgovine sa Iljahonom,i prekinu sve novčane transakcije sa tom zemljom. Nije to pogodilo Alofa,jer je njegova zemlja bila dovoljno ekonomski jaka da izdrži takvu blokadu,medjutim,saznanje da je od sedam predsednika zemalja,pet njih glasalo za blokadu, a čak četvorica od njih je bilo Aleksandrijskog porekla,definitivno su učvrstili njegov stav da Aleksandrijski u Aurepu,vuku sve konce. Takva potvrda,i nagla zudnja za osvetom,uz već poznati strah od Aleksandrijsaca na kontinentu,izazvali su eksploziju besa kod njega,i nije mu

trebalo dugo da se krene ne samo u konacan obracun sa njima,vec i da pokori Aurep,a narocito da okupira Ivanor i oduzme im prasice!

Naravno,Alof je prvo krenuo sa „ciscenjem“ svoje zemlje...za nepunih pet meseci,zverski je ubijeno gotovo dvadeset hiljada Aleksandrionaca,a blizu osam hiljada je izbeglo iz zemlje,spasavajuci se od sigurnog stradanja,pronalazeci spas u drugim zemljama Aurepa ili u Aleksandrionu. Nije se Alof u svojoj zemlji samo obracunavao sa njima,vec i sa svim pripadnicima drugih nacionalnosti koji su ziveli i radili u Iljahonu. Deset hiljada ubijenih i prognanih bilo je iz zemalja zapadnog dela Aurepa,koji su dolazili i radili u Iljahonu,kao tada ekonomski najbogatijoj zemlji. Pre dolaska Alofa na vlast,Iljahon nije spadao u posebno mocne zemlje,ono sto je Alof uradio na tom polju za izuzetno kratko vreme,stvorivsi najjacu ekonomiju i najjacu vojnu silu Aurepa,zadivilo je njegov narod. Tu svoju popularnost ,kao i svoju neverovatnu harizmu ali i izuzetnu inteligenciju,vesto je iskoristio da isto tako brzo zavede svoj narod, i ubedi ih da su oni najsuperiornija nacija na planeti,izabrana od bogova da vlada nad svima, i da mu slepo veruju,i jednoglasno ga podrze u njegovim namerama da zavladaju svetom,da iskoreni Aleksandrionce i da pronadje i donese u svoju zemlju devet zlatnih prasica,koji ce i njemu i naciji pomoci da budu jos veci i snazniji. Upravo ta opcinjenost naroda i Alofovih saradnika njegovom sposobnoscu,harizmom i inteligencijom,i dovela je do toga da u njemu ne prepoznaju coveka koji je psihicki tesko oboleo. Alofov napad na sve sto nije Iljahonsko u njegovoj zemlji,zgrozio je narode citavog kontinenta od zapada do samog Ivanora,ali najviše Aleksandrionce ciji narod je doziveo uzasnu sudbinu u Iljahonu.

Alof je ostvarivsi svoj prvi plan,potpunog unistenja Aleksandrionaca,i ostalih manjih nacija na teritoriji svoje zemlje,odmah spremao svoj sledeci monstruozan korak...osvajanje svih zemalja na istoku kontinenta,koje su se nalazile izmedju Iljahona i Ivanora,istrebljenje Aleksandrionaca u njima,i

potom,veliki napad na Ivanor,u pokusaju da se domogne bozanstava,za koje je mislio da pripadaju samo njemu i njegovom „izabranom“ narodu.

POTRAGA

Dok je Aloh vojevao bitke i obracunavao se sa Aleksandrijcima po istocnim zemljama kontinenta, Sarahov plan se sve vise ostvarivao po zemljama zapada i juga, gde Aleksandrijci nisu bili proganjeni. Sarah je dobro znao sta njegov narod, odnosno polu-narod, ce kada Aloh zavrsi rat na istoku. Zbog toga je pokusao da ubedi vladare zapadnog i juznog Aurepa, da uzmu pod zastitu njegov narod u tim zemljama, da se ujedine i obracunaju sa fanaticnim i krvozdernim Alohom. Ali pomenutim zemljama je bilo poznato kolika je Alofova vojna sila, i nisu zeleli da ulaze u toliki rizik, sve dok i sami ne budu napadnuti. Sarahu je to bio znak, da treba pojacati i poboljsati nacin na koji plete mrezu na ovim delovima kontinenta, pa ne samo da je sve izbeglice sa istoka slao ka ovim zemljama, i pojacao migracije iz svoje, vec je trazio daleko jace angazovanje i uplitanje Aleksandrijoaca u politiku i ekonomiju u zapadnim i juznim zemljama.

U Ivanoru, Osif je vec uveliko uspesno sprovodio svoj plan, odnosno „eksperiment“ sa svojim narodom, ali je ujedno stvarao i veliku i mocnu vojsku jer je bilo sve izvesnije da ce Aloh vrlo brzo stici do njih i napasti ih. Mislio je Osif i na svoje zlatne prasice koji su do tada stajali u velikom hramu u glavnom gradu, i naredio njihovo sakrivanje, odnosno zakopavanje na jednom brdu iznad glavnog grada. Osif je znao, da pitanje zlatnih prasica nije samo u interesu njegove i Alofove zemlje, vec i da Sarah zeli da se dokopa ovih bozanstava, ali iz drugih razloga-zbog njihovog unistenja, i osvete. Ali Osif nije imao toliki strah od Sarah, jer ovaj gotovo i da nije imao vojsku, nije bio ni najmanje ratoboran, niti su bili brojan a jos manje mocan narod. Medjutim, Osif nije znao ili nije verovao u ono sto je Aloh sa sigurnoscu

znao, da Aleksandrianci vode jedan sasvim drugi vid „rata“, i da će njihova mreža, koju polako grade kao pauk, nad citavim Aurepom, pasti na citav Aurepski narod i da će onda biti kasno za izvlačenje iz mreže. Takva mreža se plela i pred Osifovim ocima, ali on je nije video. Njemu je bilo bitno samo da odbije napad Alofa, i da njegov narod postane ono što je on i očekivao, moćan i „poslusan“.

Samo osamnaest meseci trebalo je Alofu da pokori najveći deo istoka Aurepa, da izvrši „smrtnu kaznu“ nad Aleksandriancima u tim zemljama, koji nisu stigli da pobegnu na zapad i jug, i da stigne do granice samog Ivanora. Osif ga je već čekao pripremljen. Alof je znao da će pokušaji ulaska u Ivanor kao i sam rat biti izuzetno teški i dugotrajni. Iz tog razloga se ipak predomislio i pozvao Osifa i njegove saradnike i generale na pregovore, na samoj granici Ivanora. Osif je pristao na sastanak sa Alofom jer i sam nije bio siguran u svoju vojnu moć, i gledao je da izbegne rat na sve načine.

Do pregovora je došlo pet meseci kasnije, i Alof je postavio pred Osifa dva uslova - da zlatne prasice preda Alofu i njegovom narodu, jer je njima mesto u Iljahonu i da protera iz svoje zemlje sve Aleksandriance i to u njihovu matičnu državu. Alof je izneo argumente za svoje zahteve, pogotovo za progon Aleksandriance. Osif je takođe postavio pred Alofa jedan kontra zahtev... pristaje da protera sve Aleksandriance u njihovu zemlju ali da Iljahonci i Ivanor, naprave vojni savez i zajedničkim snagama pokore citav Aurep, s tim što bi posle rata ceo kontinent bio podeljen tako, da Ivanor zauzme sve istočne teritorije, sve do Iljahona a Alofu da pripadne zapadni deo Aurepa. Ovo je bio predlog koji se donekle svideo Alofu, međutim, problem je ispao oko devet zlatnih prasica. Osif nije želeo da ih preda Alofu, ni pod kojim uslovima. Smatrao je da božanstva pripadaju i njima koliko i Iljahoncima, a da njihovo dvomilenijumsko prisustvo u Ivanoru, gde ih je Ivan i doneo, znači da tu treba i da ostanu zauvek.

Alof je pristao na ovakav dogovor, ali je sasvim nešto drugo imao u planu. Zavarace Osifa, pristace na njegov plan, ali ne odmah. Alof je insistirao da se vojske povuku sa granica, da se proglasi trenutno primirje i potpiše pakt o nenapadanju, a onda kada se uveri da Osif zaista sprovodi dogovor o proterivanju Aleksandrićana, udružice vojske i krenuti u osvajanje citavog Aurepa. Osif je pristao. Povukao je vojsku sa granice i deo nje zaista upotrebio za progon Aleksandrićana iz zemlje. Alof je istovremeno počeo povlačenje vojske, i to pred očima Osifa, kako bi ga uverio u svoje dobre namere, a onda, samo dvadesetak kilometara od granice, zaustavio vojsku, pa čak i pozvao dodatnu količinu vojnih jedinica iz Iljahona da sa teskim naoružanjem i artiljerijom dodju do njih. Alof jeste uspeo da doprinese svojim zahtevima progonu Aleksandrićana iz Ivanora, ali se time nije zadovoljio, njegov prvobitni cilj su bili prasici. Sčekao je par meseci da se Ivanorska vojska dovoljno odmakne od granice, da se najvećim delom završi progon Aleksandrićana i da se Osif i njegovi generali dovoljno opuste od straha od mogućeg napada. Osif nije potpuno verovao Alofu, ali i onoliko, koliko mu jeste verovao, bilo je dovoljno Alofu da racuna na potpun uspeh njegovog- „faktora iznenađenja“.

A onda iznenada, u jesen te iste godine, kada je Osif uspešno završio „posao“ sa Aleksandrićanima, Alof je sa svojom moćnom i brojnom vojskom, svim silama krenuo ka Ivanoru. Osif, njegovi generali i sama vojska i narod, bili su potpuno zatečeni. Osif je shvatio da je prevaren, ali je bilo kasno. Nije mogao tako brzo i kvalitetno da postavi odbranu, koliko su Iljahonci brzo napredovali ka glavnom ali i ostalim većim gradovima u središtu Ivanora. Osif, je naravno bio besan, koliko na Alofa toliko i na sebe što je delom poverovao u njegove reči i potpiše. Osif je znao da će izgubiti ne samo poverenje naroda ako izgubi ovaj rat, već ce citav njegov plan o „istojoj“ naciji, koji je uspešno sprovodio, pasti u vodu... osramotice i sebe i narod. Zbog toga je morao da pruži nadljudski otpor Alofu kako bi sprečio njegovo

prodiranje ka Kaderu. Pad Kadera,znacio bi i pad Ivanora. Osif je naredio hitnu mobilizaciju svih sposobnih muskaraca u zemlji,racunao je da se moze odbraniti na osnovu brojnosti svog naroda koji je bio bar cetiri puta brojniji od Iljahonaca. Ivanorski narod jeste bio ogroman,i jeste bio hrabar i slepo izvorsavao svako naredjenje. I regularna vojska ,takodje brojna i mocna,bila je spremna da daje svoje zivote za Osifa i drzavu,kao da su obicne dresirane bezumne zivotinje...ali sila je ipak bila u rukama Alofa. Mocna teska artiljerija,tenkovi,borbena vozila,veliki broj aviona,i veliki broj fanaticnih i odlicno naoruzanih pesadinaca,kao i neverovatna disciplina koja je vladala medju vojnicima,sasvim su bili dovoljni da posle sest meseci ratovanja Osif shvati da ni njemu ni drzavi nema spasa. Osif je morao da povuce ocajnicky potez...

Osif je pozvao Alofa na tajni sastanak,za koji niko nije smeo da zna,cak ni Osifovi i Alofofi najblizi saradnici. Alof nije imao poverenja u Osifovu nameru,jer se plasio za svoj zivot. Alof je i inace u poslednjih par godina patio od patoloske paranoje. Ni Osif nije po tom pitanju bio nista bolji,takodje se lecio od teskog oblika paranoje,sto je logicna posledica preteranog samoljublja i narcisoidnosti,ali je bio prinudjen da rizikuje,pristao je i da Alof na sastanak dodje i sa svojim generalima i vecim brojem vojnika. Citav tok sastanka,nikada nije postao dostupan javnosti. Ono sto se pretpostavlja,to je da je Osif ponudio Alofu da mu preda zlatne prasice,i da se ovaj povuce iz njegove zemlje,ali pod uslovom da niko nikada ne sazna da se Osif predao i potpisao poraz,i da je predao zlatne prasice,vec da sve izgleda kao da su postigli primirje jer su dosli u pat poziciju. Olaf je morao da sacuva i svoj obraz ali i svoju velicinu medju svojim narodom. Ali Alof je bio vrlo inteligentan i nimalo naivan. I ono sto se sigurno zna da se dogodilo te veceri na tajnom sastanku,jeste da je Alof u jednom trenutku ustao,uneo se Osifu u lice i rekao mu:- Te zlatne prasice,koje si izlio od zlata i koji su

identični kao i originalni, poturi svom narodu, i njih slazi da su prasici sacuvani i ostali u Ivanoru... a meni predaj one prave, Osife, one koje si sakrio!

Navodno se Osif iznenadio Alofovima, priznao [verovatno pod pritiskom] da mu to jeste bila namera, i zapitao Alofa kako će uopšte znati, koji su prasici pravi a koji nisu. Alof je, bar po nekim izvorima, rekao Osifu da je u Iljinim spisima, koje se nalaze u Iljahonu, nalazi tačan opis izgleda prasica i da na svakom od njih, na levom uhu, imaju urezana dva jedva primetna slova... dva slova I [Ilja i Ivan], koji su urezani bas sa namerom, da se ne bi pojavljivale lazne kopije. Alof je ovu pricu, naravno, izmislio. Pustio je Osifa i dao mu sedam dana da mu na istom ovom mestu, preda zlatna bozanstva.

Tacno posle sedam dana, Alof ih je i dobio, pogledao prasice, i video da su kod svih urezana dva mala slova –I na levom uhu. Jasno je bilo da je prevaren i da su to lazni prasici. Alof se nije posebno razbesneo jer je to i ocekivao, ali to je pomoglo u donosenju njegove odluke da u potpunosti unisti Ivanhor. Osif i nekoliko njegovih pratioca ubijeni su istog dana kada je i predao lazne zlatne prasice. Osifovo obezglavljeno telo poslato je nazad u Kader. A vec ujutru, Alof je jos zescerenuo u napad. Posle samo devedeset dana, narod i vojska Ivanhora, bez svog vodje, potpuno izgubljeni i demoralisani, potpisali su kapitulaciju. Priznali su vladavinu Alofa i postali deo teritorije pod upravom drzave Iljahon.

Ono sto je bio problem Alofu, jeste bila cinjenica da su samo Osif i vrlo mali broj nepoznatih osoba, znali gde se nalaze zlatni prasici. Alof je za jedanaest meseci, sa gotovo svom vojskom, ali i velikim brojem stanovnika Ivanora, bukvalno pretrazio i prevrnuo svaki kutak zemlje Ivanorske, ali prasice nije mogao da pronadje. Gotovo da je potpuno razocaran odustao i resio da svom narodu ipak „ponudi“ lazne prasice. Ali onda se pojavio izvesni Nikolaj, i napravio dobru trgovinu sa Alofom. Nikolaj je bio jedan od

retkih,mozda i jedini preziveli,koji je znao tajnu,gde su pravi zlatni prasici sakriveni,odnosno zakopani. Za uzvrat je trazio da ga Alof dovede na tron Ivanora,a da i on i njegova zemlja ipak budu potcinjeni njemu i Iljahonu. Trazio je drzavu u kojoj bi on bio suveren ali bi bio pod kontrolom Iljahona i izvrsavao Alofove naredbe. Alof je brzo pristao na tako nesto. Njemu je bilo bitno da su Aleksandrionci proterani i da se dokopao zlatnih prasica. Nije bas imao ambicija da upravlja narodom koji je bio „nizi“ i drugaciji od njegovog. Ali ce zato Nikolaj,koga ce postaviti za vodju Ivanora,morati da najveći deo rudnih bogatstava,nafte,zlata,bakra,drveta...kojima je ova zemlja obilovala,da daje Iljahoncima. Uz jos jednu obavezu,da mu vojno pomaze,uvek kada to bude zahtevao od njega. Nikolaj,inace obicni cinovnik,koji je samo kao svedok,prisustvovao zakopavanju zlatnih prasica i imao zavet na vecno cutanje,dokopao se vlasti u Ivanoru,uz podrsku Alofa,a presrecni vodja Iljahona i njegova vojska,povukli su se u svoju zemlju kao veliki pobednici,ali i ono najbitnije,sa svojim prasicima.

Nikolaj je uz blagu podrsku Alofa,prilicno brzo obnovio svoju zemlju i ponovo je podigao na noge. Ono sto je jos vise odgovaralo Nikolaju,jeste to da je njegov narod vec uveliko bio slepo veran vodji,ma ko to bio. Jednostavno,za njih je svaki njihov vodja bio kao Bog. Tako su uceni i nauceni,jos od Osifovog plana mocnog,„slepog“ i „istog“ naroda,tako da Nikolaj nije imao problema da narod vrlo brzo nacini „po svom obliku“,cak sta vise,jos zesce je nastavio sa sprovođenjem plana prethodnog vodje. Cak je toliko bio uspesan u tome,da je dve decenije kasnije,posle Alofove smrti,buduci vodja Iljahonskog naroda,Ingmar,vrlo brzo u potpunosti digao ruke od Ivanora i dao im potpunu nezavisnost. Ali ono sto je najzanimljivije,odlaskom prasica,kao da je otisla i vera u bogove,kod naroda Ivanora. U ovoj zemlji vise nije postojala nikakva religija,cak je kasnije,za svaki slucaj, bila i zabranjena...postojala je samo vera u vodju zemlje!

RAT

Alof je iskoristio podignut moral vojske i zadovoljstvo naroda zbog poraza Ivanora i donosenja zlatnih prasica u njihovu zemlju, i odmah po povlacenju sa istocnog fronta, popunio vojne jedinice dodatno regrutovanom vojskom i bez oklevanja krenuo u osvajanje zapadnih drzava Aurepa. Prvi na udaru bio je Galidor, velika zemlja na granici sa Iljahonom, sa nesto manje stanovnika, ekonomski jaka ali ne i vojno. Tako da se Alof nije mnogo i dugo mucio sa pokusajima Galidora da odbrane zemlju. Za sest meseci, Galidor je bio porazen a Aleksandrianci koji nisu pronasli spas u bekstvu, stradali su. Alof je vrlo brzo osvojio i nekolicinu malih drzavica na severnoj granici Galidora, a onda potpuno ponesen pobedama i vojnim uspesima, svom zestinom i svim raspolozivim sredstvima krenuo na najmocniju zemlju zapadnog Eurepa, Angleziju. Vodja Anglezije, Vinson, shvatio je da je napravljena greska, sto se nije prihvatio zahtev Saraha da se sve zapadne zemlje na vreme vojno ujedine i daleko ranije se usprotive Alofu. Naletu Iljahonske vojske, koja je nemilosrdno unistavala sve pred sobom, sada se tesko bilo suprotstaviti. Ipak, Anglezija je od svih zemalja pruzila najveći i najduzi otpor. Tri godine je odolevala Alofu i njegovoj vojsci, pa cak u nekoliko navrata i ozbiljno pripretila i vrlo ofanzivnim kontranapadima. Ali konstantan priliv vojske i sve savremenijeg naoruzanja, kojeg je vojna industrija Iljahona danonocno proizvodila, najzad je slomila Anglezijski otpor. Ni ovde Alof nije imao ambicija da potpuno pokori zemlju, ono sto je bilo za njega najbitnije, uradio je, Aleksandrianci vise nisu postojali na teritoriji Anglezije. Alof se povukao iz porusene i opustosene zemlje, ostavljajuci samo manji deo vojske, koji je bio dovoljan da porazenu Angleziju drzi pod svojom kontrolom, iskljucivo radi eksploatacija prirodnih bogatstava zemlje. Nije

Alof ni imao nameru da postane apsolutni vladar citavog Aurepa,zeleo je samo i sebi i narodu porazenih zemalja da pokaze ko je „glavni“ i najmocniji. Svaka nova pobeda sa svojom vojskom,ulivala mu je sve vise vere u to da su i on i njegov narod zaista „posebna“ rasa i miljenici bogova,ali je sve vise pojacavala i njegovu paranoju i narcisoidnost.

Kroz severni deo Aurepa,gotovo da se samo „prosetao“,jer su sve zemlje odmah po ulasku njegove vojske potpisivali kapitulaciju i obavezali se na unistenje i progon Aleksandrionaca. Kada je Alof dosao na jug kontinenta,da i narodu u tih nekoliko preostalih neporobljenih zemalja,pokaze ko je „gazda“,tamo je vec vladao potpuni strah od njega i njegove vojske,a sami Aleksandrionci koji su se nalazili velikim delom u tim zemljama,vec odavno su pobjegli u maticnu zemlju. Ali to Alofa nije sprecilo da porusi i pokori sve juzne zemlje,koje su kao i Ivanor,bile izuzetno bogate prirodnim resursima. Iz tog razloga,u vecem broju juznih zemalja ipak je uspostavio svoju apsolutnu vlast,i pripojio ih Iljahonu.

Aurep je bio sada pokoren u potpunosti. Samo odsustvo ambicija Alofa da ceo Aurep pretvori u Iljahon,spasio je veliki broj zemalja od potpune propasti i unistenja. Alof je takve zemlje sasvim dovoljno oslabio i zadao im strah,da nije bilo potrebe da se „energija“ gubi i na apsolutnoj vlasti nad narodima nize vrste,od kojih nije pretila vise nikakva opasnost. Uostalom,te zemlje su i ovako,prividno neokupirane i slobodne,morale da ispune „svaku zelju“ Alofa. Alof mozda nije bio,ali se osecao kao apsolutni gospodar kontinenta.

Zasto Alof na kraju nije krenuo i na sam Aleksandrion...ovu malu i ne bas brojnu zemlju,vojno i ekonomski ne bas mocnu,i koju je toliko mrzeo,ostace tajna. Ali Aleksandrionci proterani sa kontinenta Aurepa,i potpuno slabi,nisu predstavljali vise nikakvu opasnost za Alofa. Sve dok su u svojoj zemlji,nepomesani sa Aurepljanima,nije bilo potrebno da se reaguje,smatrao je verovatno Alof. A i samo osvajanje neke zemlje u sred pustinje,bez gotovo

ikakvih bogatstava,na drugom kontinentu,nije bio Alofu posebno interesantan. Drzao je samo strogo pod kontrolom sve granice oko ove zemlje,da bi sprecio bilo kakav vid ponovne moguće migracije stanovništva u Aurep...to je bilo sasvim dovoljno. Alof je i dalje bio cvrsto ubedjen,da je ovaj narod u potpunosti slab i neopasan,sve dok se nalazi izolovan u svojoj maticnoj zemlji. Opasnost je postojala ako se nadju negde van nje,tada su postojali podjednako superiorna rasa kao sto je i njegova,smatrao je Alof. Tako da mu je drzanje Aleksandrijskih granica pod opsadom,bilo sasvim dovoljno...prakticno je stvorio jedan izolovani logor u kome je ziveo narod Aleksandrija.

Alof je napokon mogao da se „opusti“ i sada u potpunosti posveti svom velikom planu stvaranja nacije-„svi kao ja“!

USPON ILJAHONACA

Alofov plan vestackog oplodjivanja zena Iljahona sopstvenim spermatozoidima, trajao je vec dugo i uspesno se sprovodio, sve masovnije. Vec je postojala jedna prva odrasla generacija ljudi, koji su zaista i fizicki i psihicki licili na Alofa. Oni su gotovo na silu, ulazili u brakove sa namerom drzave da sto pre prenesu deo svojih gena na sto veci broj potomaka. Naravno, oni njihovi potomci ili oni direktni Alofovi potomci koji su nasledjivali vise gena od majke i koji kasnije, kao odrasli, nisu bas podsecali ni likom ni psihom na Alofa, u tajnosti su bili ubijani. Trebalo je za par generacija stvoriti cistu Alofovnu naciju. Alof se nije samo obracunavao sa onima koji su bili „na majku“ vec je doneo i jedan strogi zakon da legalizuje ociscenje nacije. Uvedena je zabrana stupanja u brakove i radjanja potomaka, svima onima koji su bili optereceni naslednim bolestima ili болоvali od tezih bolesti, onima koji nisu pokazivali dovoljnu intelektualnu i fizicku sposobnost, kao i onima koji su po boji tena, kose ili ociju odudarali od vecine nacije. Svetla kosa i svetla boja ociju kao i potpuno beo ten i jaka fizicka konstitucija, bile su karakteristike ovog naroda u 80% slucajeva...svi koji su bili „razliciti“ ili su bili optereceni naslednim bolestima, nisu imali pravo na brak i potomke. Takodje, svaki odrasli muskarac je morao da uradi niz testova inteligencije i umnih sposobnosti, i ukoliko bi bili ispod potrebnog nivoa, sledila je zabrana stvaranja potomaka. Ko bi se ogresio o takav zakon, sledila bi kazna-smrt.

Ovakav nacin, stvaranja „kvalitetne“ nacije, negde pred Alofovnu smrt, zaista je dovela do izuzetnih rezultata. „Mali Alofi“ su zaista bili superiorna nacija, koja se po svim karakteristikama razlikovala od svih drugih na planeti. Takav

vestacki odabir da samo sposobni i inteligentni imaju pravo na zivot i dalje razmnozavanje,samanjio je broj stanovnika ove zemlje ali je kvantitet bio zamenjen nevidjenim kvalitetom. Za vrlo kratko vreme,Iljahon je postao toliko mocna,napredna i razvijena nacija,da je citava planeta sa pravom strahovala od njih. Blagostanje naroda i neverovatan napredak drzave bio je kruna Alofove vladavine. Ali Alof,nije zeleo da se zaustavi samo na tome,plan mu je bio da na ovaj nacin kroz par vekova,njegova nacija bude i jedina na svetu,pa je u tu svrhu preduzimao slicne korake i medju narodima i drzavama u Aurepu gde je Alof jos uvek imao kontrolu. Ostavio je i „amanet“ svojim naslednicima,da sprovede njegov plan,sve dok „Alofi“ ne zagospodare svetom. Alof je umro,u vrlo dubokoj starosti,prilicno srecan,a gotovo pedeset miliona ljudi je u suzama ispratilo svog vodju...ali ne u zemlju. Alof je zeleo da bude balsamovan i da njegovo telo bude izloženo u staklenom kovcegu,u hramu svetih prasica,bas okruzen sa ovih devet zlatnih statua,da i u narodnim vekovima „upozorava“ svoj narod,da je on jos uvek tu. Alofov naslednik Ingmar,koga je licno Alof na samrti imenovao kao novog vodju Iljahona,jer je imao bezgranicno poverenje u njega,u buducih par decenija je nastavio tamo gde je Alof stao...drzava je bila sve bogatija i naprednija a „Alofa“ je bilo sve vise.

Ali Ingmar,iako vrlo sposoban vodja,zaboravio je da obrati paznju na nesto,sto je izmaklo i Alofovom velikom umu i osecaju...

NOVI ALEKSANDRION

Povratak proteranih i izbeglih Aleksandrionaca,odnosno onih sa „izmesanom“ krvi i njihovih potomaka u maticnu zemlju,gotovo na stotine hiljada,i njihovo mnozenje u sopstvenoj zemlji,bilo je nesto sto je Sarahu i buducim drzavnicima Aleksandriona odgovaralo ali na sta Alof i njegovi naslednici nisu obracali paznju. Njima je bilo bitno samo da im nedozvole izlazak iz zemlje,i zabrane novi povratak u Aurep,ali nisu razmisljali da bi Sarah i njegovi naslednici mogli da podsticu vrlo brzo razmnozavanje ovih superiornih mesanaca,koji bi u kasnijim vekovima,kada postanu dovoljno brojni,mogli napraviti problem Alofovom Aurepu i Iljahonu. Po smrti Saraha,novi vodja Aleksandrionske drzave Ava,je „prepisao“ i primenio Alofov recept u podsticanju brzog mnozenja „Aurepsko-Aleksandrionskih mesanaca“ a na najmanju mogucu meru ,zakonima,sveo vece razmnozavanje cistih Aleksandrionaca,koji jesu bili daleko od superiornosti mesane rase. Ava je znao da nikada nece moci da dostigne broj stanovnika Alofovog naroda,jer su i oni,em bili mnogo brojniji,em su sprovodili ubrzano mnozenje. Medjutim,ono sto je Avi donekle ulivalo nadu,to je da su Iljahonci i ostali narodi pod njihovom kontrolom,morali da u skladu sa bioloskim zakonima,doduse u sve manjem obimu,“sklone“ sa pozornice zivota,bar svako trece novorodjence,koje je licilo na majku. Narocito je to bilo potrebno u zemljama van Iljahona,gde su narodi tek trebali da se „ociste“ od gena svoje nacije. To je donekle bila prepreka Iljahoncima da inflatorno sire svoje gene,bar za neko vreme. Ava nije imao takav problem,jer je dozvoljavao samo brakove izmedju „mesanaca“,koji bi garantovano doveli i do toga da svi potomci,bez izuzetaka, budu „mesanci“. Drugo,sto je Ava uradio,bilo je uvodjenje zakona o takozvanom minimumu i maksimumu rodjene dece.

Tako se iz brakova čistih Aleksandrinaca smelo roditi samo jedno dete ali je minimum kod „mesanaca“ morao biti sedam. To je tokom decenija dovelo do izrazitog pada broja čistih Aleksandrinaca ali je broj „mesanaca“ rastao neverovatnom brzinom.

Za sva ova desavanja u izolovanom Aleksandriju, naslednici Alofa nisu znali. Čak i da su tako nešto mogli pretpostaviti, bilo bi jasno da bi Aleksandriju morao i teritorijalno da se siri, jer mala zemlja u dolini Dine, ne bi bila sposobna ni da „primi“ toliko umnožen narod, niti da ih hrani. Ava je znao da bi sirenjem teritorije vrlo brzo bio razotkriven njegov tajni plan. Iz tog razloga, Ava i potonje vodje su bukvalno podizali još jednu državu, mnogo veću, ali ispod zemlje. Na desetine ogromnih gradova, nicali su u utrobi pustinje oko Aleksandrija. Ali i izgradnja velikih gradova u samom Aleksandriju bila je primetna. Međutim, takav razvoj zemlje, gledano spolja, bio je opravdan, jer je normalno da se broj stanovnika jedne zemlje uvećava. Ali ono što se događalo ispod zemlje, niko od Aurepljana nije mogao ni da nasluti. Problem hrane je postojao... iako je Ava pribegao naglom i velikom razvoju stocarstva i povrtarstva, to svakako nije bilo dovoljno da ishrani iz godine u godinu gotovo nevidjen rast stanovništva. Pomoć je našao ponovo u nauci. Decenije su Aleksandrijski naučnici genetičari i biolozi radili mukotrpno na veštačkoj proizvodnji hrane, što je na kraju i dovelo do rezultata. U „podzemlju“ Aleksandrija, vrlo brzo je bilo tridesetak ovakvih fabrika, koje su na veštački način uspeli da proizvode „klonove“ životinja i biljaka za ishranu.

U trenutku Avine smrti, Aleksandriju je imao ogroman broj stanovnika, od kojih su čisti Aleksandrijski činjavali jedva petnaest posto. Avini naslednici su još decenijama kasnije uspešno sprovodili Sarahovu i Avinu ideju. Broj stanovnika je rastao nezamislivom brzinom, ali isto tako se širilo i „podzemlje“ i povećavao broj fabrika „klonirane hrane“. Sve se to toliko uspešno krilo, da vodje Iljahona i najvećeg dela Aurepa, koji su gotovo dosli

do broja od pet stotina miliona čistih Alofovaca, nisu imali razlog da posumnjaju da Aleksandrianci bilo šta rade „protiv njih“. Čak i velika vojska, odnosno straža u blizini Aleksandriona, koja je čuvala granice i motrila na ovu teritoriju, nista sumnjivo nije primećivala.

Negde krajem dvadeset prvog veka, Novi Aleksandriion, kako su ga zvali, koji je rastao ispod zemlje, ne samo da je bio daleko veći i savremeniji od onog, za Aurepljane, zvaničnog „vidnog“ Aleksandriona, već je po broju stanovnika [zajedno sa „gornjim, ili starim Aleksandrionom], bio gotovo izjednačen sa onih pet stotina miliona Iljahonaca ili nešto više, Alofovih kopija sirom Aurepa. Čistih Aleksandrionaca gotovo da više nije ni bilo, superiorni „mesanci“ su činili devedeset devet posto stanovništva. Za sve to vreme, Aleksandrianci su, opet ispod zemlje, radili i na pronalazenju i proizvodnji vrlo moćnog nuklearnog i hemijskog oružja, kao i na stvaranju sposobne i velike vojske.

Niko u sada već velikom Iljahonu, koji je gotovo „progutao“ citavu staru teritoriju Aurepa, pa čak i veliki deo zapadnog Ivanora, nije ni slutio kakav krvavi rat ih čeka u skorajšnjoj budućnosti.

POBEDA I PRONALAZENJE BOGOVA

Na samom pocetku dvadeset drugog veka,Ivanor je bio podeljen na zapadni,koji je bio pod kontrolom Iljahona i istocni,manji deo koji je je ostao veran Osifovim idealima i bar delovao kao samostalna nezavisna drzava. Tadasnji vodja Ivanora,Aleksej,medjutim nije bio licnost koji je svom narodu ulivao poverenje,pre svega zbog njegove bliske saradnje sa Iljahonom ali i zbog loseg vodjenja ekonomske i vojne politike. Jedino cime je dobro ovladao,to je,kao i svi njegovi prethodnici-zestokim merama represije. Poprilicno osiromasena i sve manja drzava uz Aleksejev slab licni stav po pitanju njenog suvereniteta,kao i cesta i javna primena sile,kao da je za jednu deceniju izbrisala sve ono iz glave naroda,sto im je punih dva veka usadjivao citav niz Ivanorskih vodja,od Osifa pa do Nikolaja. Nekoliko pokusaja,pobune naroda,brzo su ugusena u krvi,ali to nije sprecilo narod da i dalje nastavi sa pokusajima skidanja Alekseja sa vlasti. Petnaest godina od dolaska na vlast,Aleksej je pod pritiskom narodnog nezadovoljstva,i osetivsi da ga i deo vojske i policije vise ne podrzavaju,napustio svoj predsednicki polozaj i pobegao sa svojim saradnicima u Iljahon. Bio je to definitivni kraj Osifove zamisli da stvori veliki,mocan i „isti“ poslusan narod. Po izboru novog,narodnog vodje,Viktora,nastala je jedina drzava u Aurepu koja je okrenula ledja Iljahonu i prekinula svaki odnos sa njima. To se naravno nije svidelo tadasnjem Iljahonskom vodji Ditrihu,kojem nije bio problem da odmah podigne deo svoje vojske,upadne u Ivanor,i okupira ga,ali se za takav potez odlucio mnogo godina kasnije,tek kada je iscrpeo sve druge mogucnosti da na miran nacin privoli Viktora da mu se pokori. Narodu Iljahona je bilo dosta ratovanja,znao je Ditrih da bi jos jedan,ma koliko bio kratak i mali,ne bi bas bio po volji narodu. Ditrih je mislio da je Viktor i

Ivanorski narod bio pod strahom od Iljahonaca, kao i svi drugi narodi sveta, racunao je da ce pregovorima lako slomiti Viktorov otpor i cvrst stav o ne pruzanju pokorne ruke Ditrihu. Kada je shvatio da Viktor nema nameru da se preda, i kada u njegovim ocima nije video strah, morao je nesto da preduzme kako bi slomio poslednji Aurepski zid, koji mu je smetao. Ipak je podigao veliku vojsku, da bi sto pre okoncao rat, jer svaki dan ratovanja, znacio je i oduzeti dan blagostanja svom narodu. Ditrih je svojim generalima dao rok od najvise mesec dana, da u potpunosti uniste Ivanor. Zbog blizine, jer se Iljahon sada gotovo granicio sa Ivanorom, zabranio je upotrebu nuklearnog naoruzanja, tako da je potpuno unistenje Ivanora, koje je moglo biti gotovo za jedan jedini dan, morao biti proizveden na mogucih mesec dana. Ivanor nije posedovao nuklearno oruzije, mada je stari Ivanor, dok nije bio podeljen, imao veliki broj nuklearnih bojevih glava. Kada je zapadni deo pripao Iljahonu, gde se i nalazilo svo nuklearno naoruzanje, Ivanor je ostao bez mocnog oruzija.

Ali, preskakanjem ovog Ivanorskog zida, koji je Ditrihu bio trn u ocima, Iljahonci nisu ni slutili, da su u istom trenutku i oni nekome bili zid, koji ce neko drugi pokusati da preskoci...

Napad na Ivanor poceo je iznenada, sa preko stotinu borbenih aviona, koji su nemilosrdno i danonocno bombardovali sve gradove Ivanora. Par dana kasnije i na stotine tenkova i teskih oklopnih borbenih vozila uslo je na teritoriju ove zemlje. Otpor Ivanora je bio zaista slab, a zemlja je za desetak dana vec bila najvecim delom porusena. Ali Viktor, nije imao nameru da se preda bez obzira sto je gledao kako mu se pred ocima rusi citava zemlja i gine na stotine hiljada ljudi. Pokusao je jos jednu veliku protiv ofanzivu koja se zavrсила potpunim krahom. Sedamnaesti dan ovog neravnopravnog rata, Viktor je izvršio samoubistvo, pucnjem u glavu iz pistolja, a vec dvadesetog, rat je bio završen. Osim sprzene zemlje, i rusevina, od Ivanora vise nista nije ostalo. Velika zemlja koje vise nema i par miliona mrtvih, za samo

tri sedmice,i to bez upotrebe nuklearnog oruzija,bio je opomena svima na planeti da i ne pomisljaju da se na bilo kakav nacin usprotive Iljahonu i Ditrihu.

Ali dok su se bombarderi,tenkovi i vojska pobedonosno povlacili prema Iljahonu,i dok je u samoj zemlji slavljena velika i brza pobeda, prema sto dvadeset velikih gradova Iljahona,na citavoj teritoriji bivseg Aurepa,vec su letele rakete sa nuklearnim bojevim glavama neverovatne razorne moci,ali iz sasvim drugog pravca...

Zasto nije reagovala protiv raketna odbrana,cim su na radaru ugledane rakete koje nose nuklearne bojeve glave? Mogle su se presresti i u velikoj meri spasiti razaranje Iljahona. Odgovor lezi takodje u jednom pitanju. Da li su bas svi Aleksandrianci proterani iz Iljahona par vekova ranije? Pogotovo oni ,zaista retki,koji su vesto prikrili biografije i svoje poreko! Zasto covjek koji je primio panicno upozorenje od radarske sluzbe i trebao odmah da naredi ispaljivanje raketa presretaca nije reagovao na vreme? Nije ni zeleo,njegova uloga je bila pripremana jos od njegovih dalekih predaka. Svet ce tek sada saznati,kako se strpljivo i organizovano pripremao ovakav cin,kao i mnogi pre i posle njega. Aleksandrianci su ovakav potez planirali gotovo dva veka. Tacno u detalje su ga i isplanirali i izveli. Predvideli su pre dvestotina godina,ista ce se desavati,i kolika i kakva sila ce postati Iljahon,i kakvo naoruzanje ce vremenom se koristiti,i kako da izvedu naseljavanje i mesanje sa Aurepljanima ali i kako da nateraju Iljahon da uradi sve ono sto je za dva veka uradio,i povratak „mesanaca“ u Aleksandrion,i njihovo umnozavanje,i izgradnju podzemnih gradova,i razvoj nuklearnog naoruzanja i na kraju,kako da njihov covjek bude na pravom mestu u pravo vreme...sve je to isplanirano jos za vreme Saraha,pre vise od dva veka. Citava dogadjanja na tlu Aurepa u tih dvesta i vise godina,sve je odigrano po Aleksandriionskom scenariju,do najmanje sitnice, dvesta godina „zivota“ Aurepa i Iljahona,bili su u potpunosti isplanirani. Cak je i dolazak Alofa na vlast,bio tajni plan Aurepske

mreze Aleksandrionaca, za koji ni on naravno nije znao. Oni su vukli bukvalno svaki potez, od postavljanja vladara u svim zemljama Aurepa do svih desavanja u poslednjih dva veka. A lof je jedini znao na šta su sve spremni Aleksandrionci „mesanci“, koliko su strpljivi u dostizanju svojih ciljeva i kako neprimetno pletu mrežu istorije, i koliko su opasna i superiorna rasa bili, kada su se izmesali... sve je to A lof dobro znao i sve predvideo, ali nije video ono najbitnije, da je i sam bio marioneta u mrezi Aleksandrionaca. I ne samo on, već i svi budućni vladari Iljahona, država Aurepa i Ivanora. Njihovim proterivanjem i izolovanjem, mislili su da postaju potpuno bezopasni... to potcenjivanje, i ne shvatanje šta se sve može postići dobrim planiranjem, velikim intelektom i ogromnim strpljenjem, kostace bivši Aurep, odnosno sadašnji veliki Iljahon, ne samo potpunog unistenja zemlje, već i preko milijardu ljudi života.

I tih sto dvadeset poslatih raketa iz Aleksandriona, bile su dovoljne da dve trećine teritorije i naroda Iljahona budu u potpunosti pretvoreni u „prah“. Ali odmah iza tih sto dvadeset, obrusilo se na ostatak Iljahona još pedesetak raketa sa bojnim glavama... i to je bio kraj. Aleksandrionci su znali da je Iljahon sraunjen sa zemljom, ali su i pored toga poleteli Aleksandrionski avioni sa hiljadama vojnika obučeni u specijalna antiradijacijska odela, i izvršili desant na sraunjeni glavni grad Iljahona, u slučaju da ima prezivelih i da ih uniste. Verovatnoća da su ljudi ili vodje države Iljahona stigli da se sklonu u podzemna sklonista, bila je malo verovatna, s obzirom na iznenadan napad i „namerno“ kasnjenje u signaliziranju vazdušne opasnosti. Međutim, vojnici koji su padobranima sleteli u rusevine glavnog grada Iljahona, imali su i bitniji zadatak... da pronadju rusevinu velikog hrama, da je rasciste i uvere se da su zlatni prasici unisteni, čime bi definitivno bilo okončano postojanje jedne otpale religije, koja je bila izvor svog zla u Aurepu. Unisteni delovi prasica, morali su biti pronadjeni i doneseni u

Aleksandrion,kako bi se i Aleksandrionski narod uverio da su ova bozanstva bila lazna,i da je samo jedan pravi Bog...Aleksandrionski,Jarahov Bog.

Dvadeset dana je trajala borba vojnika sa rusevinama velikog Iljahonskog hrama,kako bi dopreli do prostorije u kojoj su bili smesteni devet zlatnih prasica,zajedno sa balsamovanim Alofovom telom. Na opste iznenadjenje vojnika,u ugljenisanoj i potpuno spaljenoj prostoriji,nije bilo ni najmanjih ostataka bilo cega sto se nalazilo u prostoriji ali su zlatni prasici stajali tu,potpuno ocuvani...ni najmanje ogrebotine nije bilo na njima. Stajali su neosteceni i kao da su ponosno prkosili Aleksandrionskim vojnicima.

Da je vodja Aleksandriona,makar i posumnjao da bi se ovako nesto moglo dogoditi,sasvim sigurno da bi vojnicima naredio da zlatne prasice sakriju i da se izda zvanicno saopstenje da od prasica nije ostalo apsolutno nista,ali nije mogao ni sanjati da bojeva glava,tako razorne snage, koja je pala u centar grada,u blizini hrama ne bi mogla da pretvori ova bozanstva u minijutarne parcice zlata. Mozda su i sami vojnici imali ideju da tako nesto urade,jer su znali da bi njihova izvorna religija bila uzdrmana,ukoliko bi citave i neostecene prasice doneli u zemlju,ali su bili previse iznenadjeni,da su i sami poceli sumnjati u snagu svog Boga,jer zaista nije postojala nikakva verovatnoca niti bilo kakvo naucno objasnjenje,da prasici budu ocuvani.

Iz tog razloga je i doslo do podele medju par hiljada vojnika koji su poslani u sruseni grad Berlioz i potragu za prasicima. Polovina je bila za to da se prasici zakopaju i da se cak i vodji tadasnjeg Aleksandriona Arafu,saopsti neistina,da su prasici unisteni i da ostataka i nema,dok je druga polovina bila protiv toga,verujuci da sacuvane prasice treba odneti i pokazati narodu Aleksandriona,i to pre nego sto se i Arafu pokazu,kako ovaj ne bi dosao na ideju da ih sakrije od naroda. Ovi vojnici su bili za to,da se zlatna Iljahonska bozanstva pokazu narodu i da on odluci kojem bogu ce se prikloniti,jer ovo je evidentno bio znak da su ova bozanstva u najmanju ruku podjednako mocna

kao i njihov Bog. Do velike svadje je, naravno, doslo, ali vrlo brzo i do pravog sukoba medju podeljenom vojskom. Osam dana je trajao ovaj mali, krvavi, bratoubilacki rat, na teritoriji bivseg glavnog grada Iljahona, i borba za „laz“ ili „istinu“ o devet zlatnih prasica. Ipak su kao pobednici izašli vojnici koji su bili za to da se zlatna Iljahonska bozanstva odnesu u zemlju i pokazu narodu, bez prethodnog obavestavanja o tome predsednika Arafa, drzavnog vrha i verskih vodja.

Avioni kojima su se vracali ovi preostali vojnici i Iljahonski prasici, nisu sleteli na predvidjeno mesto, u vojnu bazu u Evilu, gde su ih vec danima ocekivali Araf i vojni vrh, vec su krenuli ka jugu zemlje, spustajuci se na civilni aerodrom glavnog grada Jaraha. Odmah su, jos po sletanju, obavestili medije da ce odrzati konferenciju za stampu u velikoj aerodromskoj sali, i pokazati „cudo nad cudima“.

PAD I ZLO

Araf je sa svojim saradnicima u Evilu zapanjeno gledao na ekranu, konferenciju za štampu njegovih vojnika, koji su opisivali desavanja u Iljahonu, dok su ispred njih stajali zlatni prasici. Arafu je bilo jasno da je dvovekovna politika koju su vodili on i njegovi predhodnici, pala u vodu, ili još preciznije, "obila im se o glavu". Ne samo da su stvorili neku potpuno novu rasu naroda, odnosno izgubili Jarahovu i Evilovu čistu krv u sebi, već će ovaj novi, superioran ali i izopacen narod, prihvatiti i novu besmislenu religiju. Araf nije bio takozvani „mesanac“, on je bio jedan od zaista retkih čistih Aleksandrionaca. Uostalom, još od Saraha, postojalo je pravilo da vođa države mora biti samo „čist“ Aleksandrionac. Da je Araf znao šta se tačno događalo u narodu kada je Aleksander otisao na Kiltsku goru a Ilja i Ivan stvarali otpalom narodu nove bogove, mogao bi sad da gleda potpunu reprizu tog događaja. Ali ovoga puta Araf nije mogao kao Aleksander, da sidje i da pozove gresan narod da se pridruzi njemu i pravom Bogu, jer bi mu se pridružilo samo stotinak onih koji su sacuvali u sebi Jarahovu krv u potpunosti, dok bi se na desetine miliona onih „mesanaca“, okrenuli od njega i pali na kolena pred zlatnim prasicama. Zato i ne čudi Arafov brz potez da se odrekne vlasti, i sa sobom povede one prave čiste Jarahove i Evilove sinove, daleko u pustinju na jugu, da provedu život u askezi, jer je osetio veliki greh u sebi, i svoj i svojih prethodnika. Kao čist Jarahonac, osetio je potrebu da ostatak života provede u pokajanju i molitvi. Gotovo za par dana je svoju „krvolocnost“ pretvorio u gorko kajanje. Njih, jedva nekoliko desetina, predvođeni Arafom, pronašli su svoj mir, daleko u pustinji, u jednoj ogromnoj oazi, koja je pokazivala znake da je nekada bila veliko naseljeno mesto, ali davno napušteno. Araf ni slutio nije da je nastanio deo teritorije

koju je pre više milenijuma osnovao Jarahov najmladji odbegli sin Miran,i da je ideja o prasicima bozanstvima,potekla bas odatle. Jedino neosteceno,u ovoj velikoj oazi,bio je kameni dzin-kameleon i Kedesova velika grobnica. Sve ostalo,progutali su ratovi,vreme i guste sume. Araf je od kamenih blokova,preostalih od razrusenih gradova,sagradio mali hram za svog Boga,i u njemu se naselio sa svojih par desetina pristalica,provodeci vreme u strogom postu i molitvi,sve do njihove smrti.

U Aleksandrionu,narod je vec uveliko slavio svoje nove bogove,podizao im velelepne hramove,i pokazivao svoj ponos zbog cinjenice da su na kraju dokazali svoju superiornost kao rase,ali nazalost,njihov ponos,njihovu radost i njihovo slavljenje novih bogova,nije imao ko ni da vidi ni da cuje...sada su bili jedini narod na planeti.

Puna tri meseca u Aleksandrionu je vladala potpuna anarhija. Bez izabranog vodje,bez vlade,bez skupstine,bez organizovane policije i vojske,ciji su celnici otisli sa Arafom,jer su pravila koja su vazila za predsednika zemlje,vazila i za sve ministre u vladi,i glavnokomandujuce u policiji i vojsci-morali su biti „ciste“ rase. Ovakvo pravilo je postojalo da se ne bi dozvolila apsolutna vlast „mesanaca“,neko je morao da ih kontrolise,jer bi u suprotnom rizikovali da se „iskoci“ iz zacrtanih planova. „Mesanci“ jesu bili superiorniji po svemu,i sigurno da bi daleko bolje vodili drzavu...zato i jesu dovodjeni na sva najbitnija mesta u vlasti,osim na ona ,cija je rec bila-„poslednja“. Ono sto „mesanci“ nisu imali,to je strpljenje i „gledanje“ u buducnost“,te karakteristika je jedina negativna,od svih onih koje su primili od Aurepljana mesajuci se sa njima. Impulsivni „mesanci“ na mestima predsednika,ministara ili generala,bili bi rizik za Sarahov plan. Neko je morao da ih drzi na uzici i bar donekle ih kontrolise. U ta tri meseca,opste anarhije,narod nista nije radio,samo se slavilo,pilo i zabavljalo...a sve u cast novih bozanstava. Ovom narodu,bili „mesanci“ ili oni „cisti“zaista nikada nije

trebalo mnogo vremena, da zaborave ne samo svoje korene, već i sve ono što je njihov pravi Bog cinio za njih.

Za vreme ovog tromesečnog bezvlasca, nisu bile retke ni velike pljacke i kradje, pa čak i ubistva. Stotinak vojnika, koji su inače i doneli prasice iz Iljahona u Aleksandriju, videli su svoju sansu, da kao „donosioci bogova“, iskoriste trenutnu popularnost ali i ovo bezvlasce i „ludilo“ naroda, i sebi privuku najveći deo zbunjenih Aleksandrijskih vojnika i policajaca, kako bi, prvo, zaveli red u zemlji, a potom iz svojih redova izabrali i novog vodju i novu vlast. Haos u državi je brzo zaustavljen, i odmah je stigao predlog od vojske, da se u Aleksandriju, prvi put organizuju pravi slobodni demokratski izbori. Da se izabere prva narodna vlada i prvi narodni predsednik. To je naravno odusevilo građane Aleksandrije, i već do zvanično zakazanih izbora, postojalo je na stotine predloženih kandidata. Međutim, predstavnik vojske, jedan slatkorecivi i harizmatični podoficir, koji je učestvovao u procesu donosenja zlatnih prasica i prvi ih izneo pred narod, i koga je narod zaista obozavao, upustio se u predsedničku trku. Naravno, vojska i policija su sve učinili da se podoficiru, predsedničkom kandidatu, Lusifu, već unapred kradjom glasova obezbedi pobeda, mada, ispostavilo se da za tako nešto i nije bilo potrebe... ovaj čovek je bio rođeni „zavodnik naroda“. Pobeda od gotovo osamdeset pet posto glasova, donela je Lusifu skoro apsolutnu vlast. Svi oni njegovi „saborci“ u borbi za prasice, podelili su sva vodeća mesta u zemlji. Lusif se još nije ni „dohvatio posla“ vodjenja države a već je bio najpopularniji narodni vodja, još od Saraha, pa i Aleksandera.

JAHAČI

BELI KONJ

Prva stvar koju je Lusif uradio, bila je podela Aleksandriona, kao i u vreme Jarahona, na južni i severni, odnosno donji i gornji. Ali ne na osnovu rodoslova, kako su to uradili Evilovi i Kaderoovi potomci, jer su se te veze odavno izgubile, već zbog navodno lakšeg vladanja narodom i državom. Bila je to moderna konfederacija dve države, koje su imale dva predsednika, postavljena od Lusifa, kao vrhunskog vodje obe države i koji su mu bili podređeni. Obe zemlje su imale i svoje zasebne vlade, skupštine, pa čak i vojsku, odvojenu ekonomiju, zasebno sudstvo, policiju. Lusif je svima bio nadređeni, i jedino sto države nisu mogle da imaju, to su verske vodje. To zvanje-vrhunskog verskog poglavara, pripadalo je natpredsedniku Lusifu. Stvorio je „demokratsko“ društvo, ali je to pre svega bila verska država, i kao vrhovni verski vodja i nadređen svim upravljačkim telima u obe države, značilo je da ipak ima apsolutnu vlast. Država jeste jedno vreme pod njegovim vodstvom zaista odlično funkcionisala i postala vrlo bogata, a narod bio zadovoljan i živeo u blagostanju. Takav ekonomski uspeh, kao i Lusifova čvrsta ruka i harizmatičnost, kao i odlično poznavanje psihe Aleksandrionaca, dovela je do toga da je narod u njemu video ne samo novog oca nacije, već i čoveka u kojeg imaju bezgranično poverenje. Jedino, gde je Lusif, bio vrlo ostar i znao strogo da kaznjava, i utera strah u glave Aleksandrionaca, bilo je kada se prema narodu postavljao kao verski vodja. Lusif natpredsednik i Lusif verski vodja, bili su potpuno dve različite ličnosti. Dok je kao natpredsednik bio veoma dobronameran i izlazio u susret svom

narodu u svakom trenutku i borio se za svaki njihov i najmanji problem...toliko je bio rigorozan i „krvolocan“ kada je vera u pitanju. Zlatni prasici su se morali postovati i voleti,kao sto covek voli sam sebe,a svi verski zakoni,kojih je bilo zaista mnogo,i koje je uveo Lusif,morali su se strogo postovati. Zaboraviti da jedan dan odete u lokalni hram i padnete pred noge prasicima[odnosno njihovim kopijama],i prilozite novac hramu,znacila bi sigurnu smrtnu kaznu. Mogli ste zaboraviti da platite porez,da kazete nesto protiv vlasti...sve se moglo donekle tolerisati,ali zaboraviti da svakodnevno padate pred zlatne prasice u najblizem hramu,bilo je pogubno. Cetiri puta godisnje,sav narod je morao dolaziti u veliki hram u Jarahonu i poljubiti svako od ovih devet originalnih zlatnih prasica i pri tome takodje ostavljati novac u hramu. Ovo hodocasce,zbog velikog broja Aleksandrionaca,trajalo je sedam dana i to su bili najveći praznici u zemlji. Svaki covek,zena,dete,morali su napamet znati svetu knjigu zvanu –Prasetina,koja je navodno pronadjena u jednoj pecini u Iljahonu,gde su licno Ilja i Ivan,zapisali sve ono sto su im zlatni prasici „govorili“,odnosno gde su zapisani svi zakoni ove religije,dati Ilji i Ivanu od prasica. Naravno,knjigu je napisao sam Lusif. Svaka kuca je morala i imati „Prasetinu“ u kuci,i citati je nekoliko puta dnevno. Tako da je narod morao kupiti dvadeset miliona ovih knjiga,koliko je bilo porodica u Aleksandrionu,sto je uz velike novcane priloge hramu,bila pozamasna svota novca u dzepu Lusifa i njegovih najuzih saradnika.

Sve je to trajalo desetak godina...i napredak drzave i blagostanje naroda i srećni i zadovoljni ljudi ali i veoma religiozni i odani prasicima i Lusifu. A onda,jednog dana,Lusif je bacio „kosku“ medju svoje „verne pse“.

Licno je organizovao da njegovi ljudi od poverenja poture vrlo razornu bombu ispred zgrade predsednistva juznog Aleksandriona,cija eksplozija je razorila zgradu,ubila predsednika Avrama i sve u zgradi,ali i odnela devet zivota neduznih gradjana koji su se u tom momentu nalazili u blizini. Odmah se postarao da izvesna,naravno nepostojeca ekstremisticka grupa iz

severnog Aleksandriona,koja se bori za nezavisnost ovog dela zemlje, javno preuzme odgovornost za ovaj napad. Lusif nije hteo da reaguje,dok ne vidi reakciju naroda u juznom Aleksandriunu. Ona jeste bila snazna i „ratoborna“,prema svojoj severnoj braci,ali je na ostrim osudama i recima sve i ostalo. Vlast severnog Aleksandriona je odmah krenula u potragu za ekstremistickom grupom,potpuno iznenadjena da tako nesto i postoji u njihovom delu zemlje. Naravno,potruga za necim sto i ne postoji,rezultirala je uzaludnom potragom. Lusif je javno[i lazno] optuzio vlast severnog Aleksandriona,da ni ne zele da sprovedu opseznu istragu,jer su i oni sami borci za nezavisnost. Sto je brzo raspirilo mrznju juga i severa. Nije Lusif stao na tome,slicna akcija pod njegovim rukovodstvom desila se i ispred narodne skupstine juznog Aleksandriona,posle samo trideset dana. Ovoga puta,bomba je bila jos razornija,i odnela mnogo vise zivota. Saopstenje o preuzimanju odgovornosti,ponovilo se,od iste ekstremisticke grupe. Vrsilac duznosti predsednika juznog Aleksandriona,Asklep,zatražio je hitan sastanak sa Lusifom i trazio da reaguje. Lusif mu je odgovorio da je on vodja svih naroda i obe drzave,i da ne moze da naredi vojsci da krene u rat sa bracom sa severa. Dao je Asklepu odresene ruke,i slobodu upravljanja vojskom juznog dela Aleksandriona,pa neka on odluci sta ce raditi. Samo mu je savetovao da ne donosi impulsivne odluke i da pre upotrebe vojske,proba stvar da resi na miran nacin. On ga nece spreciti,sta god resi da uradi,rekao mu je Lusif,ali i dodao da treba biti hladne glave. Naravno,svi ovi neiskreni saveti Lusifa,bili su samo maska...ono sto je Lusif zeleo,bio je rat i razaranje sa obe strane. Jos jednom bombom u centru grada Jaraha,sa desetinama mrtvih prolaznika,i jos jednim saopstenjem o preuzimanju odgovornosti,Lusif je dobio ono sto je zeleo-bratoubilacki bezumni rat. Asklep je odmah pokrenuo citavu vojsku i policiju i krenuo ka severnoj granici. Lusif je saznanje o pokretanju vojske,docekao sa ironicnim i zlobnim osmehom...osmehom od kojeg se ledi krv u zilama.

Zasto je Lusif, koji je u pocetku stvorio stabilnu, jaku, srecnu drzavu, sa jakim verom u svoje bogove, zeleo odjednom da je uvede u krvavi bratoubilacki rat?

Zato sto je Lusif, kada je izglasan za predsednika, do svoje buduće vladarske palate, dojahao na svom ljubimcu - *belom konju*.

RIDJI KONJ

Ali da bi Lusif svoj plan sproveo do kraja, morao je da upotrebi jos tri preostala konja koja je imao...prvo je oslobodio i u medju narod pustio svog ridjeg konja, a na njemu konjanika, kome dade mac veliki!

Asklepov napad na severni Aleksandrion, nije uspeo da spreci ni njihov predsednik Albert, koji je davao uverenja da sever zemlje niti stoji iza bombaskih napada, niti njegov narod zeli bilo kakvo otcepljenje od Aleksandriona. Cak je nudio i svoju i ostavku citave vlade. Zvao je i Lusifa, kako bi ovaj uticao na Asklepa da bez razloga ne pokrece vojsku i da smiri stanje u zemlji, ali Lusifovo obećanje da ce nesto preduzeti i da neće biti rata...naravno, sve je ostalo je samo na recima.

Asklep i vojska su upali na teritoriju severnog Aleksandriona, vise sa zeljom za osvetom nego da bi vodili pravi rat ili osvojili ovaj deo bratske zemlje. Cilj je bio cista odmazda...za desetine ubijenih u bombaskim napadima, kao i za ubistvo predsednika i ostalih poglavara juznog Aleksandriona, trebalo je ubiti Alberta, njegove ministre i sto neduznih civila, a potom se vratiti u svoju zemlju i ponuditi mir severu, i nastavak normalnog zivota i funkcionisanje konfederacije.

Ali odmazda, je uvek bio cin koji pravi jedan zatvoreni krug. Nikada ne moze da se završi sa „cistim racunom“, tako da je posle Asklepovog upada u severni deo zemlje, ubijanja neduznih i uspesnog sprovedenog pogubljenja clanova vrha drzave sa sve predsednikom Albertom, odmah po izboru novog vladara severa, Hilbera, na odmazdu uzvraceno odmazdom. Ovoga puta, Hilber nije imao nameru da skine glave Asklepu i drzavnicima, vec se osvetio pogubljenjem velikog broja civila, u Arasu, najsevernijem gradu juznog Aleksandriona. Asklep je uzvratio novom odmazdom, Hilber novom, Asklep jos jednom, Hilber mu opet nije ostao duzan...i sve se završilo opstim, krvavim bratoubilackim ratom izmedju juga i severa drzave, koji je trajao dobrih godinu dana. Delu naroda, bilo je pomalo cudan Lusifov stav kao da se u zemlji nista ne desava, i taman kada je poceo da gubi poverenje i kada se mislilo da je ispustio sve konce iz ruku, Lusif je „udario rukom od sto“, zaustavio svojom naredbom rat, pohapsio i izveo pred sud, ali sud naroda Aleksandriona, i Asklepa i Hilbera, kao i njihove generale i saradnike. Svi su streljani pred ocima i u ime naroda, a Lusif ovim potezom povratio sebi ponovo ogroman ugled i poverenje kod svojih sunarodnika, bez obzira sto je vise od cetvrtine naroda Aleksandriona poginulo u ratu.

Poznavao je Lusif vrlo dobro svoj narod, narocito njegovu cud. Znao je kako brzo zaborave zlo i dobro, nesrecu i srecu, siromastvo i blagostanje, bogove, vladare, ucinjeno ili neucinjeno. Sa takvim narodom bilo je vrlo lako upravljati i manipulirati, jos lakse ga zavesti. Lusif je vrlo brzo naucio i da upravlja sa njima i da ih zavede, ali to nije bio njegov krajnji cilj. On je zeleo da se sa Aleksandrionskim narodom igra – „vruce-hladno“ ...da ih lagano unistava, ali i da povremenim prekidima u tom procesu, ponovo izadje kao spasioc i sa jos vecim poverenjem. Kao kada nekome uzmete kradom sav novac iz dzepa, da vas niko ne primeti, a onda se napravite dobri i humani i poklonite mu polovinu novca koje ste mu prethodno neprimetno ukrali. Vi ste za njega spasioc i dobar covek, jer ste mu pomogli u njegovoj nesreci i

poklonili mu vas novac,da mu se nadje u nevolji,i to da vam nikada ne vrati. Ostaje vam polovina njegovog novca u dzepu,naneli ste mu zlo,ali ste za njega veliki covek. Upravo takvu igru je igrao Lusif.

Par godina,dok se narod malo pribrao i zaboravio na bratoubilacki rat,Lusif je napravio sledeci korak-oslobodio i pustio medju Aleksandrionski narod i treceg konja,koga je ovoga puta jahao onaj koji je imao merila u ruci. I kome je receno: „mera pšenice za dinar,i tri mere jecma za dinar,a vino i ulje nemoj uskratiti.“

VRAN KONJ

Lusif je u svoju palatu,tajno,pozvao sedamdeset „obicnih“ gradjana iz svih delova Aleksandriona,na veceru. To je za ove ljude bilo iznenadjenje,i naravno cast. Biti pozvan kod velikog vodje i verskog poglavara da mu prave drustvo u palati za vecerom,znacilo je da ih je Lusif jako cenio iz nekog razloga. Nisu znali iz kojeg,i sta je veliki vodja uopste hteo od njih...ali Lusifova obavestajna sluzba je dve godine pratila razne ljude u Aleksandrionu,i dostavila spisak ljudi Lusifu,na koje moze da racuna da ce za veliki novac uraditi sve,i to u najstroznoj tajnosti,a da im pritom usta budu „zavezana“ do smrti. Verne „prodane duse“ kako ih je Lusif nazivao,dosle su na raskosnu veceru,i uz obilje egzoticne hrane i prvoklasna vina,veselo razgovarali sa predsednikom o raznim pitanjima,uglavnom nebitnim i opustajucim. Lusif je potom pozvao svog savetnika,koji je u u veliku Lusifovu trpezariju,doneo dva velika crna kofera i spustio ih na sto pored predsednika. Lusif je otvorio jedan kofer,i okrenuo ga prema ljudima sa kojima je vecerao. Svi su zacutali...uredno poredjani veliki paketi novca,stajali su u koferu,a sto cetrdeset ociju,bez treptanja,gledali su u njih,kao da vide samog Boga. Lusif

je rekao savetniku da svakome od njih da po jedan paket novca,i rekao im da je to samo avans. A preostali novac iz kofera i sav onaj iz drugog,dace im kada zavrse posao. Iako je vecina ovih ljudi bila,bas zbog svoje pohlepe za novcem,u zavidnom materijalnom polozeniu,opet,u rukama nikada nisu imali toliko veliku sumu novca,i to samo u tom jednom jedinom paketu,a cekalo ih je jos najmanje po tri.

Lusif je rekao ljudima,sta im je zadatak,ne sumnjajuci u bilo koga da ce odbiti ili bilo kome reci sta je to trazio od njih,Lusifova tajna obavestajna sluzba je bila neprikosnovena. Zatražio je od njih,da jednu vrstu razornog bezbojnog tecnog otrova svakog dana neprimetno sipaju u reku Dinu,u velikim kolicinama,odmah ispod brane,odnosno ispod vestackog jezera,koje je sluzilo za pitku vodu. Nije zeleo da direktno putem pitke vode ugrozava ljudske zivote...zeleo je da to ucini na sasvim drugi nacin,postepeno. Zato je i naredba glasila da se jezero za pitku vodu ne sme dirati,vec samo tok reke Dine ispod njega,koja je sluzila kao „tehnicka“ voda,za industriju,navodnavanje i za bazene za pojenje stoke. Kako je reka Dina,bila jedina u Aleksandriji,bilo je jasno da ce vrlo brzo uginuti i gotovo sva stoka,ali i da ce povrtarske i vocarske kulture potpuno propasti od navodnjavanja ovakvom otrovnom vodom. Otrov se morao sipati svakodneвно,po noci,u strogoj tajnosti,i bez imalo rizika da ih primete cuvari oko jezera pitke vode. Taj zadatak ce izvorsavati sve dok im on ne kaze da prekinu. Taj otrov ,asvagartin,u najmanjem dodiru sa biljkom,izazvao bi njeno trenutno susenje u potpunosti,a kada se nadje u krvi zivotinja,one bi odmah uginule usled zgrusavanja krvi,ali ono sto je najbitnije,meso uginulih zivotinja bi se raspalo i istrulilo za manje od sat vremena. Lusifu je bilo bitno da ljudi ne posegnu za mesom uginule zivotinje,sto ce brzo truljenje i sumporna isparenja iz mesa i spreciti. Nije Lusif zeleo da na brz nacin i u velikoj kolicini unisti ljude...hteo je da im ucini mnogo tezu i goru muku-glad.

A onda ce se on,kao i obicno,kada glad opustosi veci broj gradova i sela,pojavitij kao spasitelj.

„Trovanje vode“ trajalo je od ranog proleca do kraja jeseni,bas u onom najplodnijem periodu ratarskih kultura. U tom periodu,sve je unisteno,ili bolje reci,nista nije ni niklo iz zemlje. Ni korov po obodu okolnih brda,koji i nije imao direktnog dodira sa zatrovanom vodom,nije opstao,kao da su i retke kise,koje padaju na ovom podrucju,bile zatrovane. Stoka je bila daleko brze unistena,gotovo za dva meseca. Aleksandrionski narod je kasno shvatio da je problem lezao u vodi,ali im,naravno,napamet nije padalo da je otrov u pitanju niti ko stoji iza toga. Narod je sumnjao na zarazenu vodu,i potrazio pomoc od svog velikog vladara. Lusif se cak licno angazovao na navodnom suzbijanju zaraze koja je doprla iz reke,danonocno su ljudi u belim mantilima i s maskama na licu,ispitivali vodu,iz aviona je prasili navodnim antibakterijskim supstancama,obilazili povrtnjake,vocnjake,vinograde i stoku,davali neke besmislene savete...sve je izgledalo da je Lusif zaista preuzimao sve moguće mere na suzbijanju nastale posasti. Ali spasa,naravno, nije bilo,niti je moglo biti. Narod Aleksandriona,cekala je duga zima,bez zrna pšenice ili kukuruza,bez krompira,pasulja,graska...bez kruske,jabuke,pomorandze,jagode...bez krave,svinje,konja,jagnjeta. Ali imali su jedan izlaz,kako bi bar donekle izbegli nastupajucu glad u zemlji,Kiltsko more i ribu. Ali veliki narod,a malo i ne bas ribom bogato more kao u proslosti,nije moglo biti dovoljno da zadovolji potrebe naroda. Lusif ,naravno,nije zeleo da glad pokosi svo stanovnistvo za kratko vreme,inace bi zatrovao i ribu u moru,on je zeleo da narod unisti lagano,kroz duzi vremenski period,na vise mogucih nacina. Zeleo je da do kraja odigra tu ulogu-ubica-heroj. Te zime,ta cetiri meseca teske gladi koja je zavladała Aleksandrionom,stradalo je jos cetvrtina stanovnistva...ali su svi ostali,prezivali, bili,ispijeni i nemocni. Lusif,kada je stiglo prolece,nije dozvolio da narod bilo sta sadi u zemlji,dok njegovi naucnici,“zlatnim“

prahom koji su izumeli u medjuvremenu,ne ociste citav tok Dine. Prah je,naravno bio obicni belo obojeni pustinski pesak. Tek negde krajem aprila,kada su Lusif i njegovi naucnici,“neverovatnim izgaranjem“ obuzdali zarazu u reci,dozvoljeno je da narod ponovo pocne da sadi poljoprivredne kulture. Lusif je postao novi spasitelj naroda onog trenutka kada su prve klice pšenice i kukuruza,pocle da izbijaju iz zemlje.

Pustio je veliki vodja Aleksandrijski narod dve godine da se opet malo oporavi,a onda je ponovo usao u svoj konjusarnik,da odveze i pusti medju narod,svog poslednjeg ali i najopasnijeg konja...i jahacu na njemu ime bese Smrt,i pakao idjase za njim...

ZELENI KONJ

Lusif je primio vakcinu i otisao u upravnikovu sobu kod doktora Samuela,na institutu Nisar u Jarahu.

- Siguran si da mi je jedna doza dovoljna?- upita Samuela
- Apsolutno! Nema svrhe primiti vise doza. Uostalom,vakcina je isprobana na ljudima koji su deset dana kasnije izlozeni direktnim kontaktom sa virusima...niko nije oboleo.
- Na ljudima od poverenja?
- Ne brini...vakcina protiv metka u glavi,ne postoji.- nasmejano odgovori Samuel
- Na koliko ljudi ste ispitali virus?
- Pedest ljudi,svi su podlegli bolesti u roku od jedne sedmice posle prvih simptoma. Ne postoje ni najmanje sanse za preživljavanje.
- A brzina sirenja? Virulentnost?

- Svako je bio izolovan u posebnoj prostoriji, a virus je ipak nasao put do svakoga, i to samo za sedamnaest dana. Na otvorenom prostoru, rasirice se bar tri puta brze.
- U koliko komaraca cete ubrizgati virus?
- Nema potrebe za velikim brojem, mozda u tridesetak. Virus se daleko brze prenosi direktnim kontaktom, nego ubodom komaraca...oni su nam potrebni samo da bi preneli virus u krv bar jednom covjeku, koji ce nam sluziti kao vrsta inkubatora...vec posle par nedelja, zaraza ce biti nezaustavljiva.
- Odlicno! Verujem da ste naucnike u Nisaru koji su proizveli ovaj virus, prikladno nagradili, kako sam i naredio?
- Da. Poslali smo ih na zasluzeni odmor...verovatno se vec uveliko izlezavaju pod vrelim peskom pustinje.
- Imam bas odlicnog saradnika u vama.
- Nadam se da mene necete nagraditi? Imajte poverenje u mene.
- Svakako da necu...ne brini! [bar jos ne]-pomisli Lusif

Par nedelja kasnije u Lusifovoj palati...na video konferenciji predsednik kriznog staba za vanredne situacije, doktor Ahus, obavestava Lusifa i njegove saradnike o situaciji na terenu.

- Imam problem sa lekarima u zemlji, traze uvodjenje strogog karantina...to bi bilo pogubno, virus jos nije dostigao pun nivo virulentnosti, niti se dovoljno rasirio. Bojim se da bi tako nesto zaustavilo ili u najmanju ruku suvise usporilo virus. Ne mogu da im se usprotivim..., ne bi bilo logicno, posumnjali bi.
- Ahuse, ako ne mozes da sam resis taj problem, daj ostavku, ili jos bolje...ubij se. Uostalom, pokojni doktor Samuel mi je govorio da izolacija ne moze da spreca sirenje.

- To je tacno,ali tek kada postigne potpunu virulentnost. Uvodjenje karantina za dve nedelje,sigurno ne bi dalo rezultate...ali sada...jos je rano. Ne mogu petnaest dana da odugovlacim,pritisak je veliki.
- Ahuse...i ti i onaj idiot od ministra zdravlja,polazete racune meni a ne narodu i lekarima. Radite sta znate...ubijajte,smenjivajte...ne interesuje me. Odlozi to za te dve nedelje,kako znas i umes.
- U redu,smislicu vec nesto. Trebalo bi da izdate neko saopstenje za javnost,predsednice. Narod to ocekuje od vas.
- Dovoljno je sto sam rekao da je u toku ispitivanje o kojoj vrsti virusa se radi i da ce se odmah preduzeti mere za pravljenje vakcina i imunizaciju stanovnistva. Sta jos hoce od mene?...da ih licno lecim? Ne mesajte mene vise u to. I izvestavaj me redovno Ahuse...dva dana ne znam sta se desava. Koliko uspesan budes bio...toliko ces biti i nagradjen,ne zaboravi to. Kao sto ja ne zaboravljam koliko volis novac! Odjavljujem se...

Ahus je uspeo da odugovlaci sa uvodjenjem karantina,ali ne dve nedelje,epidemija je vec za osam dana dostigla vrhunac,i vise ni najstroziji karantin ne bi bio od neke pomoci. Misteriozna smrtonosna bolest je ucinila bas ono sto je i Lusif trazio od doktora Salema...da najpogubnija bude za mladje stanovnistvo. Gotovo dve trecine od umrlih bili su ljudi izmedju osamnaest i cetrdeset godina. A ukupan broj smrtnih slucajeva bio je deset miliona za vreme od tri meseca od izbivanja epidemije. Jos jedna cetvrtina stanovnika Aleksandriona od prvobitnog broja kada je Lusif dosao na vlast,bila je zbrisana sa zemlje. Tek onda je Lusif reagovo,navodno tek pronadjenom vakcinom i uspeo da spase od sigurne smrti preostalih osam miliona stanovnika ,masovnom vakcinacijom. Naravno da je u njihovim zahvalnim ocima,Lusif jos vise „porastao“...spaseni su od teske misteriozne bolesti od koje su ljudi umirali u najvećim mukama.

Lusif je ovim potezima dobio ono sto je zeleo...mali broj ljudi,koji su mu visestruko zahvalni,koji u njemu vide sve,koji ga bukvalno obozavaju i cije poverenje u njega je bilo bezgranicno. Bila je to mala odabrana poslusna grupa. Dobio je i narod koji sad ima dva Boga-njega i zlatne prasice. Mogao je slobodno da uzjase svog belog konja i da pobednicki pogleda prema nebu i usklikne:- Izgubio si!

DRUGI DOLAZAK

Ali nije Lusif bio jedini koji je jahao belog konja! Dodje jednog jutra, negde iz pustinje, pred palatu Lusifovu, jahac u odelu boje krvi i sa krunom na glavi i pozva ga. Lusif sidje u predvorje i primi stranca!

- Ko si ti? Odakle dolazis? Ko te poslao?-upita ga Lusif
- Ja sam kralj naroda kojeg ne poznajes! I dolazim iz zemlje koju nepoznajes! I pozva me ovamo covek kojeg nepoznajes!
- Zar postoji u svetu jos naroda sem moga? Ciji si ti vladar?
- Narod kojim vladah, ti si mi oduzeo. Nisam vladar nad zivima, vec nad mrtvima, Lusife. Smrt sam dosao da pobedim. Smrt onih cija krv osta neuprljana!

Lusif primeti krila na konju na kojem je sedeo stranac. Nije ga to iznenadilo, kao ni ono sto je ovaj covek izgovorio o pobedi nad smrću. Reci su mu bile poznate, kao i njegov krilati konj.

- Stigao si? Nisam te ocekivao...zapravo, ocekivao sam te mnogo ranije, ali sad ne. Zar poraz ne priznajes? Sta sad hoces?
- Zar mislis da si me pobedio? Cime? Tvojim prasicima?

-Da si mogao da ih unistis, uradio bi to mnogo ranije, zar ne? U cemu je onda tvoja moc veca od njihovih? Zasto mene nisi zustavio? U cemu je onda tvoja moc veca od moje? Zasto svoj narod nisi spasio? Gledao si njihovu patnju, njihovo medjusobno ubijanje, njihovu glad, njihovu muku u bolesti, njihove naklone prasicima...gde je tvoja sila bila tad? A smrt pravednika hoces da pobedis! Cime? Kakvom silom? Kojom vojskom?

- Nepravednike si ti unistio Lusife...gde je narod Mirana? Gde je narod Aurepa? Gde ti je narod otpalog Aleksandriona? Bio si u liku Irida,u liku Ilje i Ivana,Saraha,Alofa,Osifa...obavio si ono sto si zeleo. Zar mislis da bih te pustio da sve to radis? Sada si svoju misiju zavrrio...vreme ti je da se zauvek sklonis! Ako mislis i dalje da je tvoja sila jaca od moje,da je tvoja vojska jaca od moje,da su tvoji prasici bogovi...Spremaj se za bitku,Lusife! Bicu za tri dana na gori Kiltskoj sa svojom vojskom...cekacu te. Ako ne dodjes,ja cu doci po tebe!

- Zar mislis da me mozes uplasiti i pobediti? Osam miliona ljudi stoji iza mene! Znas li kakvo oruzije imam? Jedna moja raketa ce sprziti svu tvoju vojsku! Ne moram ni da izlazim iz palate...jedno pritisnuto dugme,i ne postojis vise ni ti,ni tvoja vojska,ni gora Kiltska!

-Koje rakete Lusife? Koje dugme? Kakvo oruzije? Ni obican puscani metak nece dopreti do gore Kiltske! Zaboravi na to. Jedino sto imas,to ti je goloruki poslusni narod,cije poverenje svojim prevarama stece. Bolje mu na vreme spremaj maceve i koplja,ne uzdaj se u tvoje mocno oruzije. Izadji iz tvoje palate,koja ti jedino ostade,pogledaj gradove svoje i zemlju tvoju,i narod svoj!

Stranac u crvenom odelu se pope na svog konja i krete,ostavljajuci svojim poslednjim recima zbunjenog Lusifa...i povika mu iz daljine:- „Povedi za sobom i svoje zlatne prasice...mozda ce te spasiti,Lusife...“.

Lusif se brzo vratio u palatu i rekao jednom od svojih saradnika da odmah zakaze video konferenciju sa predstavnicima vlade i vojske. To nije bilo moguće, jer u tom trenutku nije bilo struje, pa se Lusif uhvatio za telefon. Ali na njegovo iznenadjenje ni telefon nije davao nikakve signale. Lusif je u tom trenutku shvatio sta se dogodilo. Istrcao je napolje iz palate i sa nevericom posmatrao mesto gde se nekada nalazio veliki, moderni grad Jarah. Sve sto je video, bila su lica iznenadjenih i zbunjenih seljaka, livade, drvece i nanizane

kolibe uz reku. Utrcao je u palatu neodgovarajući ništa na pitanja njegovih saradnika i savetnika-sta se to dogodilo ? Jedino je Lusif znao šta se to zaista desilo. Ubrzo je na konju stigao kurir iz Evila,a za njim su stizali i kuriri sa svih strana Aleksandriona,sa istim vestima i sa istim pitanjima. Lusif je znao da ovo više nije Aleksandrion,vec Jarihon...jedino što je ostalo isto,to je osam miliona ljudi,koji su bili u cudu,kada su se ujutru propudili u kolibi i u platu slame a ne u udobnom krevetu i svom stanu u nekom neboderu.

Lusif je preko mnogobrojnih kurira porucio narodu da odmah sebi skuju i naprave maceve ,nozeve,strele ili koplja i da za to imaju rok od dva dana. A da treceg dana svi muskarci i sve zene od deset do sedamdeset godina,zdravi,bolesni,sakati,nemocni...moraju sa svojim napravljenim oruzijem doći pred grad Jarah. To je bilo negde oko šest i po miliona ljudi...sasvim dovoljno,razmisljao je Lusif.

Treceg dana,vec do podne,ogroman prostor juzno od Jaraha,bio je kao veliki mravinjak. Svi su poslušali svog velikog i omiljenog vodju i sa oruzijem raznih vrsta odazvali se Lusifovom pozivu. Bilo je tu i oko par stotina hiljada redovnih vojnika ,koji su bili obuceni za borbu,mada sa automatskim oruzijem ne i sa strelama i kopljima koje su sad imali kod sebe. Bilo je cak i mladje dece od deset godina,ali i onih mnogo stariji od sedamdeset,svi koji su se osetili sposobnim,bez obzira na godine zeleti su da pomognu svom vodji. Lusif je naredio da se ponesu devet zlatnih prasica iz hrama,i da devet konjanika sa po jednim prasetom budu ispred kolone,a sam Lusif zajahao je svog belog konja i stao na samo celo sa velikim zlatnim macem. Okrenuo se narodu i povikao iz sveg glasa:-„ Ovo ce biti najveća i najznacajnija borba u istoriji! Protivnik nije obican! Ostavite svoje srce u ovoj borbi,borite se do poslednjeg...izdajnike i kukavice cu kaznjavati najvećim mukama! Nemojte se plasiti njihove siline. Narocito obratite paznju na coveka na belom konju i sa krunom na glavi,svim silama udarite na njega. Ako njega ubijemo,pobeda je nasa. Verujte u ovih devet prasica,ovih devet Bogova koji ce ici ispred vas,oni

ce nam obezbediti pobedu. Verujte meni,svom vodji, jer ja vam zelim dobro i necu vas napustiti.“

Lusif je poveo svoj narod prema Kiltskom brdu. Narod nije znao ni ko im je protivnik ni zasto se bore,ali oni i nisu naucili da bilo sta pitaju,vec samo da slusaju svog velikog vodju!

Prilazeci Kiltskoj gori,Lusif je pogledom trazio po liticama svoje protivnike. Nikoga nije bilo. Za trenutak je pomislio da do bitke neće ni doći,i da se protivnik neće ni pojaviti,ali i sam je znao da je to malo verovatno. Zastao je sa narodom ispred same gore,gledao prema njoj i cekao. Jedan od njegovih najblizih saradnika i najbolji Lusifov general ,Elijas,upozorio ga je da je mozda u pitanju prevara i da ce protivnik udariti iznenada sa ledja.

- Nece ,Elijase! Nas protivnik se ne sluzi prevarama!
- Kako znas Lusife? Ko je to uopste?
- Bolje da ne znas,Elijase...ako bi tebi ili bilo kome drugom rekao,vec bi upola bili porazeni!

U tom momentu,iznenada,ogromni crni oblaci pocese brzo da prekrivaju citavo nebo. Hladan vetar osinu po licima Aleksandrionaca. Munje su svom silinom udarale u brdo. Narod se uskomesao...mnogo toga su preziveli,i ratove i glad i veliku zarazu,ali ovakav „miris smrti“ u vazduhu koji je nosio vetar,jos nisu osetili. Strah se uvukao u narod,a protivnik se jos nije ni pojavio. Uspanicio se i Elijas...nebo je prekrilo crnilo,sve se zamracilo,jedino su velike munje koje su parale nebo povremeno obasjavale brdo.

- Lusife...ovo ne sluti na dobro...! Pogledaj i narod svoj,strah ga obuze...
- U strahu ce se bolje boriti,ne brini za njih,njihov strah nam je saveznik.

Munje su prestale, totalan mrak je zavladao dolinom Kiltskog mora, nista se nije videlo. Ubrzo, oblaci su poceli lagano da se povlace. Sada je i sam Lusif po prvi put osetio strah. Nije se bojao da ce u ovoj tami biti napadnut...bojao se sta ce videti na brdu kada se oblaci budu razisli.

Ali ono sto je video i on, i njegov narod kada se ponovo razdanilo, gotovo da im je izazvalo osmeh na licu. Na brdu Kiltске gore, na belom konju, stajao je covek u crvenom odelu sa zlatnom krunom, a iza njega velika vojska koja je bila u belim ogrtacima na sebi i sa macevima za pojasom. Medjutim, i tako velika vojska, bila je bar stotinak puta manja od Lusifove. Jedva da ih je bilo preko pedeset hiljada. Stotinu Lusifovih vojnika na jednog protivnickog, bilo je ocigledno da ce ih Lusif sa svojim narodom vrlo brzo poraziti. I narod je odahnuo. Sve i da goloruki, bez oruzija krenu na ovu vojsku na brdu, za par sati, vec ce se slavljenicki vracati u Aleksandrion kao pobednici.

I Elias je ocekivao sa druge strane bar nekoliko miliona vojnika sa boljim i jacim naoruzanjem. Gotovo da je izustio da upita Lusifa, zasto je uopste poveo u ovu borbu gotovo sav narod, kada je protivnik ovako slab, ali je ipak odustao...vise od straha da ne dobije odgovor kakav ne zeli da cuje.

Da li je Lusif znao, to ce ostati tajna, ali ni Elias, ni narod, sigurno nisu znali da prave borbe nece ni biti...

Covek sa krunom na glavi, podigao je ruku visoko prema nebu, i njegov beli konj rasiri krila, i odjednom se Kiltsko more jako uzburkalo iako vetar vise nije duvao. Pocelo je gotovo da kljuca, osetila se vrelina na obali, a snazan miris sumpora poceo je da se siri. Svi su zacudjeno gledali u kljucalo more, koje je pocelo da se pretvara u crvenu boju krvi. Za par minuta, Kiltsko more je pretvoreno u kljucalu krv uzasnog smrada. Narod se ponovo uskomesao, i kao da su svi krenuli par koraka u nazad. Covek sa krunom spusti ruku i uperi je u pravcu Aleksandrionskog naroda. Iz njegove ruke izadje veliki oganj i pogodi tacno u grudi Lusifove. Krik koji je Lusif ispustio, i koji je odjeknuo

Kiltskom dolinom,bilo je nesto najjezivije sto je njegov narod ikada cuo. Elijas sa nevericom,pogleda prema svom vodji ali ono sto je video,zbacilo ga je sa konja. Krvavo crvene Lusifove oci,izobliceno lice bez kose i izrasli veliki zubi,i neverovatni krici koje je i dalje ispustao,potpuno je prestrasilo Elijasa. Lusif se na konju okrete i prema svom narodu,koji,videvsi ga,poce izbezumljeno da bezi nazad.

Odjednom sa neba padose gvozdeni okovi na Lusifa,kojeg zarobise i zbacise ga sa njegovog konja. Kao da je neko sa neba upravljao lancima u koje je bio okovan Lusif,ponovo ga podigose u vis,i bacise u kljucalo krvavo more. Elijas,svi Lusifovi saradnici i citav narod,bezeci, posmatrali su ovu jezivu scenu. Vrelo more je gutalo njihovog vodju,dok su se njegovi zivotinjski krici prolamali dolinom kao gromovi. Narod je u neverici bezao,ali gotovo sedam miliona ljudi,uplascenih i uspanicenih,boreci se za svako parce slobodnog prostora kako bi nogom zakoracili na njega u pokusaju da odmaknu sto dalje,ostavljao je pod njihovim nogama na hiljade zgazanih,povredjenih i mrtvih.

More se jos jednom uzburka,ali toliko jako da su se svi opet okrenuli da pogledaju u njega. Iznenada,iz krvavog mora izroni ogromna zver sa sedam glava i zaurla tako jako da se zemlja pod Aleksandrionskim narodom zatresla. Svi stadose,ukoceni od straha...svako od njih se nadao da je sve ovo samo ruzan san.

Dok je sedmoglava zver urlala u moru i bljuvala oganj prema Kiltskoj gori,covek sa krunom polete sa svojim krilatim konjem ka azdaji,i macem joj poce odsecati glave,jednu po jednu,obilazeci oko nje. Urlici zveri su se pojacavali sa svakom odsecenom glavom...dok najzad covek sa krunom ne posece poslednju,i obezglavljena zver ne potonu lagano na dno.

Aleksandrionski narod nastavi da bezi,nadajuci se da ce se sve završiti na ubistvu njihovog vodje,ali ratnici u belim ogrtacima,sa svojim konjima,sjurise

se niz goru,sustigavsi narod i pocese nemilosrdno da ih ubijaju. Elijas je uzalud pokusavao da ubedi narod da pruzi otpor jer su daleko brojniji,ali niko ga vise nije slusao. Stampedo od nekoliko miliona ljudi koji je bezglavo bezao na sve strane,umirao je ili pod nogama sunarodnika ili pod sabljom ratnika u belom.

Vec do noci tog dana,vise nijednog stanovnika Aleksandriona koji su krenuli u bitku,nije bilo medju zivima. Deo njihove zemlje oko Kiltskog mora,kao i veci deo juznog dela,bio je natopljen krvlju i prekriven sa gotovo sedam miliona leseva. Ali to jos nije bio kraj...smrt se priblizavala i svim onim jako mladim i jako starim Aleksandrioncima koji su ostali u zemlji. Njihovo stradanje je ubrzo stiglo,ratnici u belom nisu postedeli nikoga. U ranu zoru,sledeceg dana,vratili su se na Kiltsku goru,koju su ponovo prekrili crni oblaci,a po njihovom nestanku,bez traga su nestali i ratnici u belom. Ostao je samo covek sa zlatnom krunom na krilatom konju,koji je gledao prema dolini i zemlji Aleksandrionskoj. Ljudi na planeti,nisu vise postojali...

SUD

Onda se otvori sva zemlja i sva mora,i svi mrtvi u njima ustadosu i krenuse ka gori Kiltskoj i padose na noge pred covekom sa krunom. I knjige se otvorise,i druga knjiga se otvori,koja je Knjiga zivota,i bese sudjeno mrtvima po delima svojim kao sto je zapisano u knjigama:-„i more dade mrtve koji su u njemu i smrt i pakao dadose mrtvace koji behu u njima,i bise sudjeni svaki po delima svojim“!

I smrt i pakao i neznabosci bise baceni u more ognjeno. Ova smrt je druga i vecna smrt. I ko se ne nadje zapisan u Knjizi zivota bacen bi u more ognjeno.

I dade se nova zemlja i novi vecni zivot,pravednima i vernima,da je ponovo nasele i da se ponovo umnoze. Ovo bese novi Jarahon i ovo bese Raj,koji Bog obeca!

NOVI JARAHON

[RAJ]

Preko stotinu hiljada ljudi, naslo se u Knjizi zivota, i od desetina milijardi ljudi koji su ikada ziveli na planeti, samo ova mala grupa pravednika, vernika i mucenika, imali su privilegiju da vecno uzivaju u ogromnim blagodetima na teritoriji bivseg Aleksandriona, kojeg Bog prozva Rajem, a narod novim Jarahonom. Bili su tu i Jarah i Evil i Kader, sa zenama njihovim i sinovima njihovim, svi oni pravedni i casni ljudi koji zivese u Jarahovo vreme, i vecina onih koji su okrenili ledja Ilji i Ivanu i ostali sa Aleksanderom, koji takodje bi sada medju zivima, bilo je tu cak i pedesetak onih pravednika koji su ziveli u Lusifovo vreme, a koji su u dubini srca verovali u pravog Boga i koji su verovali u njegov drugi dolazak i konacnu pobedu. Bog je izabranima dao i stoku, koju istrebi Lusif, i zito, i zelene livade sa cvetovima kakve nikada ne vide, drvece svih vrsta, jos plodniju zemlju, jos vecu i bistriju Dinu, vec sagrađene velike kolibe i stale, i hram sagrađjen gde sad bi i dom Boga, da bude stalno uz narod svoj. I noc i tama su nestali, i zimski dani su nestali...sunce je velikim sjajem neprestano obasjavalo i grejalo ovu novu zemlju.

Visje nije bilo potrebe za vladarima, vojskom, uredjenom i organizovanom drzavom...jer naravno, u Raju, gde sve odise ljubavlju i pravdom, za tako nesto i nema potrebe, pogotovo sto je sad Bog sisao na zemlju, u svoj dom, sveti hram, da bude sa svojim narodom i da vlada nad njima...ne vojskom, ne zakonima, ne kaznom, vec iskljucivo ljubavlju. Jedino je Bog Jaraha izabrao, da ponovo bude veza izmedju njega i naroda i samo je Jarah imao pravo da udje

u Bozji dom i da vidi Boga i razgovara sa njim. Jarah je bio Patrijarh svog naroda.

U ovom Bozjem raju,nije proticalo vreme,oni koji su podignuti iz mrtvih,nisu starili i naravno nisu ni umirali,smrt je bila pobedjena,i otpadnici od Boga,i zavodnici naroda,nestali su zajedno sa smrti. Samo su novorodjeni,rasli do dostizanja pune zrelosti a zatim su i oni prestajali da stare.Jarahonski narod se mnozio,i stoka se mnozila,i teritorija se ponovo sirila uz reku Dinu i uz dolinu oko Kiltskog mora. Svako novorodjence,odnosilo se pred Bozji hram,gde je Jarah,svojom molitvom i Bozjim blagoslovom,osiguravao da dolazeci narastaji,ne bi ponovo skrenuli s puta vere,ljubavi i pravednosti.

„ONO CE TI NA GLAVU STAJATI A TI CES GA U PETU UJEDATI“

Posto se stoka u novom Jarahonu iskljucivo koristila u svrhu obradjivanja zemlje,prevoza,dobijanja mleka i mlecnih proizvoda,vune i nije se smela ubijati jer su ljudi smeli da jedu samo povrce,voce i beskrvno meso,odnosno,mrsna hrana se nije mogla koristiti,veliki broj ljudi se bavio ribolovom ili na reci Dini ili su sa camcima i velikim mrezama odlazili na Kiltsko more. Naravno,ribom se nije trgovalo kao ni sa bilo kojim proizvodom u novom Jarahonu...jednostavno je svako imao svoje duznosti,obaveze i poslove,od Boga preko Jaraha zadate i plodove svog rada su donosili na veliki trg u blizini hrama,gde se svakom stanovniku podjednako delilo,svakodneвно,od svega donetog. Riba,kao jedina vrsta mesne hrane,bila je izuzetno cenjena,pa se i najveći broj stanovnika i bavio ribolovom.

Svakodneвно se na Kiltskom moru nalazilo po dve do tri stotine camaca,koji su rasporedjeni po cetiri u grupi razvlacili mreze,spustali ih u more a zatim

mrežu sa ulovom izvlačili na obalu, gde su ih čekali ljudi sa korpama u koje su stavljali ribu i zatim tovarili na drvena kola koja su vukli volovi ka Jarahonu. Baruh i Kilijan su bili jedni od onih, kojima je posao bio da natovarenu ribu kolima prevoze kroz deo pustinje od Kiltskog mora do velikog trga u Jarahonu, istovare korpe, natovare kola drugim praznim i vrate se nazad po novu turu. I Baruh i Kilijan, nisu bili uzneseni iz mrtvih već su bili od onih novorodjenih u novoj rajskoj zemlji, i to iz loze Evilove. Postojala je izvesna razlika između vaskrslih i novorodjenih, a ona se ogledala isključivo u tome, što su oni koji su već hodali jednom po zemlji, bili daleko iskusniji i znali su mnogo toga što novorodjeni nikada neće imati priliku da saznaju, ne samo zbog toga što je Bog mnogo toga i živog i neživog što je postojalo na zemlji, zauvek istrebio, već i zbog „zabrane“ da se novorodjenima priča bilo šta o prošlosti, niti šta se desilo, niti šta je postojalo. Bez obzira što je Bog uništio đavola, pa ljude i nije imao ko više da zavede, uzme pod svoje ili ga navede na pogrešan put... Bog nije želeo da novorodjeni znaju da je bilo šta postojalo pre ovog raja, čime je izbegnut i najmanji „rizik“ da novi ljudi moralno padnu.

Upravo, takvo „neznanje“ o bilo čemu o prošlosti, čak i o vrstama života koje su nekada postojale, dovelo je u situaciju Baruha i Kilijana, da u jednom trenutku naglo zaustave svoja volovska kola na putu kroz pustinju jer su primetili zivotinju o kojoj do tada nisu ništa znali, pa čak i da uopšte postoji.

Dugačka, sarena zivotinja bez nogu koja je puzala i uvijala se po pustinjskom pesku, prošla je ispred njihovih kola. Zaustavili su se i sa čudjenjem pratili pogledom ovu beznogu zivotinju kako odmice i gubi se u pustinji. Odmah po dolasku na obalu Kiltskog mora, da bi preuzeli pune korpe ribe, ispricali su ribolovcima i ostalim ljudima koji su se bavili prevozom ribe šta su videli i znatizeljno ih zapitkivali kakva je to zivotinja jer je prvi put vide, verujući da su je mnogi od njih vidjeli. Ali gotovo niko nije znao o čemu pričaju. Samo je starog Avnuha, ribolovca, jednog od retkih vaskrslih iz doba vladavine

Lusifa, koji su radili na ulovu ribe, ovakav opis podsetio na jednu vrstu zivotinje koja je ranije postojala u pustinji, i koje je cak i Lusif imao u svojoj palati kao cuvare. Ali Avnuh je znao da zmije vise ne postoje, kao sto je dobro znao da mladima Baruhu i Kilijanu, ne sme nista da prica o tome. Znao je i to da se na vreloom pustinjskom pesku vrlo lako vid moze prevariti i dovesti do toga da se vide stvari koje ne postoje, pa je mladima objasnio da je u pitanju obicna varka, da ih to ne cuduje, jer se i njemu desavalo da vidja jezera, travu ili cak i drvece u pustinji i da oni nestanu cim pokusas da dodjes do njih.

Na tome se prica i zavrсила. Medjutim, dosta kasnije, kada su Baruh i Kilijan vec potpuno zaboravili taj dogadjaj, gotovo na istom mestu, ponovo se ispred kola pojavila ova zivotinja, ali ovoga puta je dosta sporije puzala po pustinjskom pesku. Baruh je ponovo zaustavio volove i sa Kilijanom sisao sa kola. Krenuli su da prate cudnu zivotinju, koja se vrlo sporo kretala, imajući u vidu Avnuhovu pricu da se radi o optickoj varci i da ce ono sto vide nestati kada budu dosli do njega. Kako su oni ubrzavali da bi sustigli ovu cudnu „pojavu“, tako je i ona ubrzavala da puzi ispred njih. Na kraju su potrcali za njom, ali i ona je sve vise i jace vijugala drzeci uvek isto odstojanje ispred njih. Posle dugog trcanja zainteresovanih Jarahonskih mladica, kada su vec par kilometara odmakli od svojih kola i zasli nesto dublje u pustinju, cudna pojava je znatno usporila i gotovo da im je dozvolila da je sustignu. Ali na par metara od njih, naglo je zastala i uronila potpuno u pesak. Baruh i Kilijan su po tragu koji je ostajao na pesku iza ove zivotinje, shvatili da to nije nikakva varka, vec da se radi o pravoj zivotinji. Zeleli su da je ulove i pokazu Kiltskim ribarima, pa su na mestu gde je uronila u pesak, poceli rukama da ga odgrcu ne bi li je pronasli. Napravili su vec povecu rupu dubine pola metra kada je Kilijan pod rukom osetio nesto tvrdo. Odgrnuo je jos malo peska oko tog predmeta i pozvao Baruha da pogleda. Shvatili su da je taj deo koji je strcao iz rupe po svojoj boji i sjaju od istog materijala koji se nalazio i na ulasku u

veliki hram i po obodima njegovih spoljnih zidova. Od zivotinje koja je uronila u pesak nije bilo ni traga, a ona se pretvorila u nesto sasvim drugo, pomislili su. Nastavili su sa kopanjem po vreloj pesku a onda videli da takvih predmeta ocigledno ima vise. Ono sto su izvadili bilo je za njih veliko чудо. Devet predmeta koje su iskopali, imali su glavu, cetiri noge, rep...sto im je govorilo da se radi o izlivenim njima nepoznatim zivotinjama jer je sva stoka u Jarahonu imala te delove tela. Ovo otkrice ih je potpuno zbunilo...natovarili su ove cudne, izlivene, zuto-sjajne zivotinje na kola i pozurili prema Kiltskom moru. I dalje su bili ubudjeni da se ona cudna zivotinja koja je puzila po pesku i usla u njega, pretvorila u ove figure.

Po dolasku na obalu, svi su poceli da se okupljaju oko njihovih kola razgledajuci ove nepokretne nikada vidjene zivotinje, a onda je kolima prisao stari Avnuh sa jos nekoliko ljudi, razgrcuci okupljene ribolovce i prevoznike. Cim su videli sta je na kolima, trgli su se i povukli unazad. Gledali su se nemo, svi oni malobrojni ribolovci koji su dobro znali o cemu se radi. Avnuh pozva Kilijana, odmakose se od zacudjene gomile i upita ga:

-Gde ste ovo nasli?

-Pratili smo cudnu zivotinju o kojoj smo ti pricali, koja se ponovo pojavila ispred nas. Hteli smo da je stignemo da vidimo da li ce nestati, kako si ti rekao. A onda se ona uvukla u pesak.

-Stani, Kilijane...uvukla se u pesak ili je nestala kada ste dosli do nje?

- Ne...ta zivotinja je izgleda bila stvarna, ostavljala je trag po pesku iza nje, a onda se gotovo pred nasim nogama lagano uvukla u pesak!

- I?-znatizeljno upita Avnuh

- Poceli smo da razgrcemo pesak na tom mestu, hteli smo da je uhvatimo i da je donesemo ovde, da je ti vidis. A onda se ona pretvorila u ove cudne figure koje smo doneli.

Avnuh se odmace od Kilijana i pozva po imenima onih petnaestak ribolovaca, koji su znali da se radi o zlatnim Lusifovim prasicima i njihovim starim bozanstvima. Ostali su netremice gledali u figure ali i pokusavali da cuju sta to ova grupa ljudi prica izmedju sebe. Nedugo potom, ovi ljudi su doneli neke koze kojima su pokrivali i stitili svoje camce od sunca ili kise kada zavrse sa poslom, i sa njima pokrili zlatne prasice. Potom su pozvali sve okupljene ispred kola... Avnuh je resio da im otkrije tajnu cudne zivotinje koju su videli Kilijan i Baruh i da im isprica sve o ovim njihovim bivsim bozanstvima i dogadjajima koji su ih pratili. Avnuh se popeo na kola i poceo sa pricom. Okupljena gomila ljudi ih je sa nevericom slusala.

Ono sto su svi, koji su znali za tajnu devet zlatnih prasica, pomislili... to je da se Lusif vratio u obliku zmije, da nije pobedjen, da je neunistiv i on i njegova bozanstva i da se namerno ukazao Kilijanu i Baruhu, a potom se pretvorio u sama bozanstva.

Medjutim, istina je bila potpuno drugacija. Lusifovi ljudi koji su pred samu bitku nosili prasice ispred kolone naroda, samo su u toku bega sakrili prasice u dubinu peska, kako ne bi bili unisteni od gnevni neprijatelja. Ali misterija o postojanju cudne puzice zivotinje... da li je to zaista bila zmija, da li se stvarno pojavila ili je to bilo nesto sasvim drugo, zasto je bas usla u pesak na onom mestu gde su bili zakopani prasici... ili je sve to, oko puzice zivotinje, bila samo izmisljena prica Baruha i Kilijana.. ostace zauvek misterija.

Avnuhi nekadasnji Lusifovi sunarodnici koji su se nasli tu, kao i narod koji je tek sad po prvi put upoznat sa citavom pricom, dosli su do zakljucka da Lusif nije pobedjen, da se vratio i da je dao „znak“ sa evo vec drugi put neunistenim zlatnim prasicima, da je nepobediv i da ce se vratiti i ponovo

zavladati. Ne mali broj ljudi, svi ribari, korpari, oni koji su vozili ribu... svi su krenuli ka Jarahonu, da pokazu narodu otkrivene prasice, ispricaju im pricu iz proslosti i ubede ih u neunistivost ovih, sad za njih, opet pravih bozanstava.

I udje Jarah u hram Bozji...

- I jos rece Bog Jarahu:- Pogledaj narod ovaj, i eto je narod tvrda vrata. I sada pusti me, da se raspali gnev moj na njih i da ih sve istrebim.

- A Jarah se zamoli Bogu svome i rece:- Zasto se Boze, raspaljuje gnev tvoj na narod tvoj, koji si izveo iz zemlje pakla i smrti, silom velikom i rukom krepkom? Zasto da govore i da kazu: "na zlo ih izvede, da ih pobije u zemlji novoj i da ih istrebi sa zemlje?" ... Povrati se od gneva tvog, i pozali narod svoj od zla.

I razali se Bogu uciniti zlo narodu svome, koje rece.

- Avnuhe-povika Jarah-gnev Bozji stice vas ako ostanete na zemlji njegovoj. Ako neces sa narodom kojeg zavede, prici k Bogu i meni i narodu pravednom, uzmite vase livene bogove i klonite se zemlje Jarahonske.

Dolaskom na teritoriju Aurepa, Avnuh, i narod koji krete za njim, shvatili su da nisu ni najmanje pogresili sto su napustili Jarahon. Aurep je zaista bila zemlja koja obecava...

KRAJ

*„NAPOLJU SU PSI I VRACARI I BLUDNICI I KRVNICI
I IDOLOPOKLONICI I SVAKI KOJI VOLI CINITI
LAZ“*

Zamisljeno gledajući u poslednju stranu knjige, Arvin pomisli kako bajka koju je upravo pročitao i nije tako daleko od istine...lakomislenost, pokvarenost, nemoralnost, ljudska glupost...i ono što je najgore, nevera i otpadništvo od pravog Boga...sve ono što je ovaj mladi, budućni sveštenik, toliko puta susretao i čemu se gadio. Misli mu prekide Lina koja udje u sobu i daje Arvinu pismo koje je upravo dobio. Arvin sklopi knjigu, uzme pismo, i počeo radoznalo da ga okreće, tražeći ime posaljoca.

-Ovde ne piše ko mi šalje pismo! Ko je ovo doneo?

-Kurir nekog pomorskog kapetana...nije rekao ime. Ti opet citavu noć nisi spavao...hoće čaj?

- Ne mogu više za čaj ni da čujem. E bajka je vrlo zanimljiva, pročitaj je. Pomorski kapetan?-reče Arvin i još jednom se zagleda u kovertu da proveri da li je zaista njemu upućeno.

-Da. Pomorski kapetan. Njegov kurir je zamolio da odgovori na pismo do vikenda, on će doći po njega.

-Čudno. Nikakvog pomorskog kapetana ne znam! Sta li taj hoće?-promrmlja Arvin, nervozno otvarajući pismo.

-Sta piše? Da nije na smrti, pa hoće da ga ti ispovediš?-nasmejano reče Lina

- Kad već svoju službu nisam započeo ni krštenjem, ni osvestenjem...ne bih baš da je započnem ni ispovedanjem umirućeg pomorskog kapetana...čekaj da vidim...!

- I? Sta to hoće gospodin pomorski?

- Neverovatno! Slusaj ovo...

„DRAGI GOSPODINE ARVINE!“

„Ponovo sam postavljen za kapetana vojno-istraživačkog broda PIG-la, koji po drugi put, ovog leta, isplovljava iz Plimutske luke u cilju istraživanja i izrade mapa priobalskih voda svih kontinenata na svetu. Putovanje PIG-lom će trajati punih pet godina. Međutim, pored ovog zvaničnog zadatka kojeg sam dobio, ja ću ovo putovanje iskoristiti i kako bih zadovoljio svoju veliku strast, a to je potraga za bukvalnim dokazima biblijskog tumačenja stvaranja.

Kako je predviđeno da na put krene i jedan brodski prirodnjak, moj izbor je pao na Vas. Mlad ste teolog, i to je nešto što mi posebno odgovara s obzirom na moja interesovanja, a nadam se i vaša, kao i činjenica da smo oboje vrlo mladi i na početku svojih karijera. Kako sam upoznat i sa vašim prirodnjackim strastima i odličnim poznavanjem te oblasti, smatram da ću u Vama imati odličnog saradnika na putu i odličnog saputnika. Lično ću vas primiti u svoju kabinu da je zajedno delimo tokom ovog dugog putovanja, jer u Vama vidim vrlo interesantnog čoveka uz čije prisustvo bih imao šta naučiti, kao i o čemu razgovarati u trenucima nekada suviše duge i dosadne plovidbe od obale do obale.

Ako ste zainteresovani, biće mi čast da tih pet godina provedemo zajedno na ovom putu oko sveta, i zajedničkim snagama upotpunimo i naša znanja i iskustva ali i da damo doprinos našoj zemlji i obavimo zadatak koji je postavila ispred nas. U svakom slučaju, pruža nam se jedinstvena prilika da proputujemo i vidimo citav svet. Doživeti takvo iskustvo, pogotovo vama kao prirodnjaku, koji može upoznati sav živi svet koji postoji i diviti se lepoti nepoznatih zemalja, svakako će prijati.

Molio bih Vas za odgovor do nedelje!

Unapred zahvalan

Pomorski kapetan - Robert Ficroj“

